ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Salemu_5-Mesto_zrud.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Sa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Nad střechami se stále ještě vznášela lehká mlha, když jsem dorazil do města. Domy jako by se krčily za rozvlněnými závoji, a třebaže slunce už vyšlo před dobrou hodinou, nebylo na ulici vidět jediného člověka ani zvíře. Nikde se nepohnul ani živáček. Dokonce i vítr, jenž mě během posledních dvou hodin cesty doprovázel, jako by se utišil, sotva jsem vstoupil mezi první domy.
Vyčerpaně jsem se zastavil, oba těžké kufry jsem postavil vedle sebe na chodník a se směsicí zvědavosti a otupující únavy jsem se rozhlédl kolem. Měl jsem pocit, že mě bolí každá kost v těle a tíha kufrů mi divže nevytrhla paže z kloubů. Dlaně mě pekelně pálily, třebaže jsem si utrhl kus košile a látkou omotal rukojeti obou zavazadel.
Co jsem viděl, mou náladu nemohlo příliš zlepšit.
Na základě Howardových informací - navíc byla dnes neděle - jsem jistě nečekal, že najdu město překypující životem a přívětivostí. Přesto však, co jsem právě viděl, mi připomínalo spíš vymřelé město duchů. Veškerá okna byla zavřená, navíc většina z nich ještě zabedněná okenicemi. Nikde nebylo vidět jediné světlo nebo jiné znamení lidské přítomnosti a jediným zvukem, který jsem slyšel, bylo tiché, jaksi znepokojující šumění a ševelení, přicházející od řeky. Domy byly vesměs úzké, jakoby přikrčené a i ta troška zeleně, jež tu a tam narušovala ponurou šedivou tvář města, vypadala chorobně a bledě.
Tohle je tedy Arkham.
Místo, o kterém jsem dosud hodně slyšel a jehož název se většinou vyslovoval jen šeptem. Ale především místo, kde jsem se měl znovu setkat se svým přítelem Howardem.
Znovu jsem zvedl kufry a pomalu jsem kráčel dolů po silnici. Howard mi v dopise, který jsem dostal před dvěma měsíci, napsal adresu hotelu. V tuto chvíli byla pro mě myšlenka na měkkou postel a snad dokonce i koupel mocnější než veškeré ponuré výjevy.
Po chvíli jsem zahlédl hotel kousek před sebou. Přendal jsem si kufr z levé ruky do pravé a naopak (moc platné mi to nebylo, protože oba kufry během posledních tří mil těžkly stejně) a vstoupil jsem do hotelu.
Hned v první chvíli jsem pocítil, jak můj šestý smysl počal bít na poplach. Něco tu nesedělo! Ale pak ten pocit zase zmizel. Zřejmě už nemám nervy zrovna nejlepší. Jistě za to může i únava.
S úlevným vydechnutím jsem nechal kufry stát u dveří, se svěšenými rameny jsem se dovlekl k recepci a rukou jsem udeřil na zvonek, který stál na poškrábaném pultu.
Trvalo skoro minutu, než se konečně za mnou ozvaly šouravé kroky. Otočil jsem se a uviděl jsem shrbeného, holohlavého starce, který se ke mně loudal bez jakéhokoli spěchu.
"Dobré jitro," řekl jsem. "Jmenuji se Craven. Robert Craven. Měl bych mít ve vašem hotelu rezervovaný pokoj."
Stařec neřekl nic, jen zavrtěl hlavou, přešoural se kolem mě a vešel za pult. Viděl jsem, že má pravou ruku znetvořenou pakostnicí, a rozhodl jsem se, že mu nebudu zazlívat jeho nepohostinnost.
"Pokoje nerezervujeme," zamumlal nepřívětivě. "Ale jeden bychom pro vás měli. Na jak dlouho?" Sehnul se, vytáhl zpod pultu odřenou tlustou knihu a otevřel ji. Stránky byly špinavé a zmačkané, pokryté drobnými písmeny téměř nečitelného rukopisu. Třesoucími se prsty vytáhl špačka inkoustové tužky, naslinil špičku a malými, zarudlými očky na mě zamžoural.
"Vaše jméno?"
"Craven," opakoval jsem, stále ještě se snaže o klid a laskavé vystupování. "Robert Craven."
"Róóóbéééert Craaaven," protahoval stařík, začal cosi čmárat do knihy, pak se ale zarazil a znovu na mě zamžoural: "Píše se to s K nebo s C?" zeptal se.
"S C," odpověděl jsem. "S velkým, víte?"
Má trpělivost byla po probdělé noci a pětimílovém pochodu, při kterém jsem se ještě musel táhnout s půlcentovými zavazadly, opravdu naprosto vyčerpána.
"Cé -er-é-vé-é- en," hláskoval stařík.
"Správně?"
"Ne," vyštěkl jsem. "Prostě Craven. Jako Raven, jenomže s C na začátku. Raven - vrána, rozumíte?" Naštvaně jsem na něho hleděl, zvedl jsem paže a naznačil pohyb, jako bych chtěl vzlétnout vzhůru.
Ale pokud stařík můj sarkasmus vůbec pochopil - o čemž pochybuji - pak na něj nereagoval. Jen pokrčil rameny, dokončil zápis a knihu zase zavřel. Potom zpod pultu vykutal klíč a neochotně mi jej podal.
"Číslo tři sta tři," řekl. "Ve třetím patře. Číslo je na dveřích. Když budete chtít snídani, musíte to ohlásit večer předtím. Dnes už je pozdě."

Myšlenka na snídani mě ani nenapadla. Vše, co jsem chtěl, bylo jen spát. Unaveně jsem si vzal klíč, napůl jsem se obrátil a ukázal na oba kufry, které stály u dveří.
"Má zavazadla."
"Musíte si je na pokoj odnést sám," přerušil mě stařík. "Podomek je nemocný a já jsem na to příliš starý. A teď mě prosím omluvte."
Aniž by mi věnoval jediný další pohled, otočil se a shrbeně se odšoural.
Zíral jsem za ním se směsicí vzteku a rezignace. Howard mě varoval, že lidé v Arkhamu jsou zvláštní; a vůči cizincům nijak zvlášť přívětiví. Ale takové zacházení, jako v tomhle hotelu jsem tedy ještě nezažil.
Tak jsem tedy zvedl kufry a s funěním - a s tichým nadáváním - jsem začal stoupat po strmém schodišti.
Zpuchřelé, nebezpečně ošlapané schody pod mou vahou sténaly a chvěly se, jako by se celá konstrukce každou chvíli chtěla zhroutit, a čím výš jsem stoupal, tím víc byl vzduch cítit prachem a starobou.
Hotel byl podivně tichý. Nebylo slyšet sebemenší zvuk a mnohé dveře byly otevřené. Pokoje za nimi byly prázdné a nepoužívané.
Když jsem se vydrápal do třetího patra, byl jsem si naprosto jist, že mi stařec dal tento pokoj z čisté zlomyslnosti, když viděl, jak jsem unavený a kolik musím tahat zavazadel. Později si na něho musím stěžovat.
Ale teprve, až se aspoň dvanáct hodin prospím.
Vstoupil jsem do pokoje, nechal jsem zavazadla stát u dveří a potácel jsem se k posteli, únava a vyčerpání mě zavalovaly jako obrovská, teplá vlna, takže jsem byl na okamžik v pokušení padnout prostě na záda a zavřít oči.
Ale v paměti jsem ještě pořád měl Howardovo varování. Byl jsem nablízku patrně jedinému místu na celém světě, kde jsem mohl být v naprostém bezpečí. A současně ve městě, kde mi hrozilo největší nebezpečí, jakkoli ta myšlenka mohla znít v první chvíli absurdně.
Namáhavě jsem se znovu zvedl, dovlekl jsem se ke kufrům a jeden jsem otevřel. Obě krabičky jsem našel pod trochou prádla a skoro nábožně jsem nadzvedl víčko jedné z nich. Uvnitř ležely na modrém sametu tři malé, nenápadně vyhlížející šesticípé hvězdice z jakéhosi porézního šedého kamene. Nebyly o moc větší než zlatý dolar a do jejich povrchu byl vyryt jakýsi hrubý vzor - nepravidelný kosočtverec s čímsi jako ohnivým sloupem uprostřed, jenž - když se na něj člověk dlouho díval - se vlnil jako živý.
Konečky prstů jsem vytáhl dvě hvězdy a položil je na podlahu ke dveřím a pod jediné okno. Potom jsem se vrátil zpět k posteli a lehl jsem si na pomačkané prostěradlo.
Už jsem právě zavíral oči, když jsem si uvědomil, že jsem zapomněl na koupelnu. Musím se přesvědčit, jestli v ní není okno nebo třeba druhý východ; liknavost jsem si nemohl dovolit.
Potáceje se únavou a s napůl zavřenýma očima jsem došel ke koupelně, otevřel jsem dveře a udělal krok dovnitř...
Že však za dveřmi není podlaha, jsem si všiml teprve, když má noha šlápla do prázdna a já s bezmocně šermujícíma rukama jsem přepadl dopředu. Kolem mě se mihly rozpraskané zdi a vlastní výkřik se mi v uších rozlehl jako zlomyslný výsměch. Zoufale jsem se obrátil, podařilo se mi zachytit se něčeho pevného a vší silou jsem to sevřel.
Trhnutí mi divže nevyrvalo paže z ramen. Zařval jsem bolestí, když mi tělem projelo druhé, ještě brutálnější trhnutí.
Ruce mi klouzaly po drsném dřevu, divže jsem se nepustil, pak jsem ale sevřel svou oporu zoufalou silou. Jakási tříska mi roztrhla pravou dlaň od palce až k zápěstí, nehty na prstech se lámaly a krev činila trám kluzkým, takže jsem se zase pomalu začínal sesouvat dolů. Vší silou, která mi ještě zbyla, jsem se zhoupl dopředu, přičemž jsem se snažil ignorovat strašnou bolest, když se mi tříska zabodávala jak nůž ještě hlouběji do ruky. Nakonec se mi však podařilo udržet se na trámu.
Několik vteřin jsem tak visel se zavřenýma očima a zoufale jsem se snažil popadnout dech.
Teprve potom jsem se odvážil otevřít oči a rozhlédnout se.
Při pohledu, který se mi naskytl, mi však srdce bolestivě poskočilo v těle.
Trám, kterého jsem se v poslední chvíli stačil zachytit, představoval vše, co z podlahy koupelny zbylo. Zbytek podlahy se propadl, snad už před mnoha lety, a spolu s ním i veškeré zařízení místnosti. Ze stěn trčely urvané zbytky olověných trubek a rozvodů, jako hadí těla ve smrtelné křeči. Dokonce i z trámu, na kterém jsem visel, zbývala sotva jedna třetina. Kdybych se zřítil o deset centimetrů dál, sáhly by mé ruce do prázdna.
Nohy se mi volně houpaly nad propastí, hlubokou na tři patra. Nezřítila se totiž jen podlaha mé koupelny - její trosky musely prorazit i níže položená patra. Pode mnou se nacházela smrtící, až do sklepa zející šachta.
A na jejím dně se cosi pohybovalo!
Nedokázal jsem přesně rozeznat, co to je. Temnota pode mnou se vzdouvala a třásla, jako by prýštila z jakési leskle černé hmoty, a současně jsem měl pocit, jako bych zaslechl jakýsi tichý, nepříjemný šramot.
Mé ruce se mi připomněly bodavou bolestí. Odtrhl jsem pohled od pulzující temnoty pode mnou, zatnul jsem zuby a pokusil jsem se vytáhnout se nahoru na trám.
Ale zůstalo jen u pokusu.
Mé ramenní svaly jako by explodovaly. Bolest byla tak prudká, že jsem se divže nepustil a jen tak tak jsem se udržel. Při pohybu jsem si zarazil třísku ještě hlouběji do ruky. Zařval jsem a začal jsem divoce kopat nohama. Až v poslední chvíli jsem pochopil, že jsem na nejlepší cestě propadnout panice a ztratit tak svou poslední šanci.
Kdybych už byl zkušenější v magickém umění, snadno bych se dokázal zachránit. Ale já stál teprve na samém počátku cesty. Tajuplné dědictví mého otce se mi vyjevovalo jen pomalu. Musel jsem si tedy pomoci vlastní silou.
Počkal jsem proto, až mé svaly přestanou bolet, jako by se mi do těla zažíraly rozžhavené dráty. Potom jsem znovu zatnul zuby, docela pomaličku jsem se pustil pravou rukou a pokusil jsem se ji zvednout, abych mohl vytáhnout třísku. Bolest mi vháněla slzy do očí. Teplá krev mi lepkavě stékala po paži, ale já neustával, zatínal jsem zuby a nakonec se mi přece jen podařilo dostat dřevěný trn z masa.

Pomaloučku, nekonečně pomaloučku jsem ručkoval po trámu směrem k otevřeným dveřím. Nebyla to nijak velká vzdálenost - snad jen třicet palců - ale jako by to bylo třicet mil. Svaly mi začínaly vypovídat službu. Měl jsem pocit, jako by mě propast táhla za nohy, jako by mě nasávala.
Pak jsem zaslechl ten zvuk.
V první chvíli to znělo jako hluboké, namáhavé sténání, pak se změnilo v odporné mlaskání a sání, následované podivně mokrým šoupáním. Klouzání a šátrání, jako by...
Ano - jako by něco šplhalo nahoru ke mně!
Pohlédl jsem do hlubiny a ze rtů se mi vydral pronikavý výkřik.
Propast pode mnou už nebyla prázdná!
Co jsem považoval původně za tmu, byla ve skutečnosti obrovská, svíjející se hromada černého masa, klubko zmítajících se hadů a chapadel, jež se pode mnou vzdouvalo a třáslo jako černá láva, stoupající vzhůru jícnem sopky.
A zatímco jsem ještě hleděl dolů, oddělila se od masy dvě chapadla a nejistým, roztřeseným pohybem vyšlehla proti mně!
Zařval jsem a se silou zoufalce jsem ručkoval ke dveřím.
Ale nebyl jsem dost rychlý. Tlusté, jizvami a přísavkami pokryté chapadlo se mihlo zespodu kolem mě, jako by naznačilo posměšnou úklonu a pak prudce udeřilo do otevřených dveří. Dveře se zabouchly tak prudce, až jejich dřevo prasklo.
Současně se cosi téměř jemně dotklo mé pravé nohy.
Zařval jsem hrůzou a odporem a zoufale nohou trhl. Ucítil jsem prudké trhnutí, následované pálením, jako by mi polili kůži kyselinou. Černé stíny mi chňapaly po nohou a chapadlo, které zabouchlo dveře, se tápavě pohybovalo směrem k mému obličeji. Kdekoli se dotklo trámu, objevil se jemný, kroutící se dým.
Vsadil jsem všechno na jednu kartu. Ignoroval jsem všechny myšlenky na nebezpečí a na bolest, ještě jednou jsem napjal svaly, vymrštil se oběma nohama - a vytáhl jsem se nahoru na trám.

Šlehající chapadla pode mnou chňapla do prázdna. Na chvíli jsem měl pocit, jako bych zaslechl vzteklé, zklamané zasyčení, pak vzdouvání té černé spousty ještě zesílilo. Celý les švihajících chapadel a chvějících se vláken vystřelil jako strašlivá záplava vzhůru ke mně. Současně sebou škublo chapadlo, které se ovinulo kolem mého trámu, prudce vzhůru a vyletělo proti mému obličeji.
Přikrčil jsem se, přičemž jsem skoro ztratil rovnováhu na trámu, širokém sotva na jednu dlaň, a instinktivně jsem udeřil rukou do té věci.
Byl to pocit, jako bych plácl do měkkého, odporně teplého rosolu. Palčivá bolest mi projela celou paží a část mé kazajky se počala škvařit.
Ale úder tu věc odmrštil.
Získal jsem trochu času. Silou zoufalce jsem se vzpřímil, natáhl jsem obě ruce dopředu a udělal jsem opatrný krok k zavřeným dveřím.
Z hlubiny se vymrštilo cosi černého, jako provaz se mi omotalo kolem nohy a trhlo. Upadl jsem stranou, ztratil jsem rovnováhu, narazil jsem na trám a divže jsem nespadl. Instinktivně jsem se chytil trámu, ale chapadlo mě tahalo a škubalo neuvěřitelnou silou za nohu a já cítil, jak jsem nemilosrdně strháván z trámu. Pravou nohu jako bych měl v jednom plameni. Zápach spálené látky a škvařícího se masa naplňoval vzduch.
Náhle jsem zaslechl výkřik. Někde nade mnou se ozvala rána, pak se dveře prudce rozletěly a nahoře se v otvoru objevila jakási přikrčená postava.
"Pomoc!" zařval jsem. "Tak rychle – pomozte mi."
S odvahou zoufalce jsem se pustil jednou rukou trámu, natáhl jsem ji směrem k muži a cítil jsem, jak mě chapadlo opět stáhlo o něco níž. Mlaskání a sání pode mnou bylo náhle ještě hlasitější a dychtivější.
Ale neznámý se naprosto nechystal podat mi ruku. Namísto toho se otočil, uskočil a na strašlivou, nekonečnou vteřinu mi zmizel z dohledu. Pak se zase objevil, levou rukou se pevně přidržel dveřního rámu a naklonil se dopředu. Černé hadovité chapadlo se vymrštilo směrem k němu a pokusilo se omotat se mu kolem nohy.
Cizinec si ho nevšímal. Druhou rukou hodil dolů něco malého, šedého.
Asi půl vteřiny se nic nedělo. Potom celou stavbou projelo citelné zachvění. Šedý, smrdutý dým vytryskl zezdola jako gejzír a docela mi vyrazil dech, taky puch škvařícího se masa se stal nesnesitelným. Hadovité chapadlo sebou škublo a pustilo mi nohu, aby se vzápětí rozplynulo v šedočerné kypící kaši, ve kterou se celá ta masa změnila.
Rozkašlal jsem se. Opustil mě všechen zbytek sil. Cítil jsem ještě, jak má ruka pomalu pouští trám a měl jsem pocit, že vidím, jak se neznámý s vylekaným výkřikem vrhá dopředu a konečně mě chytá za nataženou paži.
Pak jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probral, dotýkal se někdo bolestivě mé ruky.
Zamrkal jsem, pokusil jsem se posadit a současně odtáhnout ruku, abych unikl té strašné bolesti, ale nepodařilo se mi ani to, ani ono. Jakási ruka mě jemným násilím zadržela, druhá mě sice opatrně, nicméně pevně držela za pravé zápěstí.
Tupá, pulzující bolest mi v rytmu úderů vlastního srdce bušila ve spáncích.
"Vydržte v klidu," řekl jakýsi hlas. "Bude to trvat jen chvíli."

Poslechl jsem, zatnul jsem zuby, když mi nová ostrá bolest projela celou paží, a pak jsem otevřel oči.
Ležel jsem ve svém pokoji na posteli. Okenice byly otevřené a slunce mě nepříjemně ostře bodalo do očí. Proto jsem postavu, která seděla vedle mě na kraji postele, viděl v první chvíli proti oknu jen jako rozmazaný stín.
Bolest v ruce náhle ustala a taky bušení v hlavě se snížilo na snesitelnou míru. Vířící závoje před očima se mi rozplynuly.
Muž mi pustil paži a usmál se. A teď jsem ho teprve poznal.
Byl to ten neznámý, jenž se objevil v poslední chvíli a vytáhl mě z šachty. Jeho blonďaté vlasy, dlouhé skoro po ramena a úzce řezaný obličej byly to poslední, co jsem si uvědomil, než mě opustily smysly.
Znovu jsem se pokusil posadit se a tentokrát mi v tom můj zachránce nebránil.
"Vy... jste mi zachránil život," řekl jsem zmateně a najednou jsem zase pocítil cosi jako hrůzu. Stejnou měrou, jak mizel ten tupý tlak z mé hlavy, se mi vracely taky vzpomínky.
Bezděky jsem otočil hlavu a podíval se ke koupelně. Byla už zase zavřená, ale široká prasklina ve dřevě se na mě šklebila jako vysmívající se tlama. Ledová hrůza mi přeběhla po zádech.
Cizinec si všiml, kam hledím, a když jsem se zase podíval na něho, objevil jsem v jeho očích zvláštní směsici přívětivosti a obav.
Zdálo se mi, že vůbec vypadá velice jemně. Obličej měl něžný jako děvčátko a pohled jeho očí byl velice mírný. V první chvíli jsem ho považoval za chlapce tak sedmnácti či osmnáctiletého. Pak jsem si ale všiml tenkých čárek kolem jeho úst a očí a poznal jsem, že je starší. Dvacet, možná dvacet dva let.
Náhle jsem si uvědomil, že si ho upřeně prohlížím. Rozpačitě jsem sklopil oči a spustil jsem nohy z postele. Mé svaly odpověděly na náhlý pohyb prudkým ostřelováním drobnými, bodavými bolestmi.
Pohled mi padl na spálenou pěnu namísto pravé nohavice a na nohu pod ní.
Kůže pod zuhelnatělou látkou byla neporušená a růžová jako u novorozence.
Chvíli jsem zíral na ten neuvěřitelný výjev, pak jsem se zvedl, rychlým pohybem jsem přiblížil pravou ruku k očím a nevěřícně ji obrátil.
Na zápěstí bylo vidět tenkou červenou čáru, ne větší než běžný škrábanec. Po zranění, jež mi dřevěná tříska vyrvala až do masa, nebylo ani památky.
Nevěřícně jsem spustil ruku a zíral jsem na svého zachránce. "Jak... jak jste to... udělal?" zasípal jsem.
Rychlý, skoro pobavený úsměv přelétl přes obličej mého společníka. "Nic, čeho byste se musel děsit," řekl. "Byl jste velice ošklivě zraněný. Musel jsem vám pomoci."
"Ale to..." Odmlčel jsem se, střídavě jsem zíral na svou ruku a na nohu a nevěřícně jsem vrtěl hlavou. "Ale to přece není možné!" vydechl jsem. "To je zázrak!"
"Opatrně s tím slovem," řekl můj zachránce a v jeho hlase se objevila zvláštní vážnost, kterou jsem si nedokázal vysvětlit. "Neudělal jsem nic, co by se nedalo vysvětlit. Ale je to poněkud složitější, teď se do toho nebudu pouštět. Jste v tomto městě cizí?"
Chvíli trvalo, než jsem byl schopen sledovat jeho myšlenkový skok. "Ano," odpověděl jsem. "Já ... přijel jsem dnes ráno. Jak jste na to přišel?"
"Viděl jsem vaše zavazadla," odpověděl mladý muž. "Ale nechápu, proč jste se neubytoval v hotelu. Z vašeho oblečení usuzuji, že nemáte zapotřebí přespávat v takové zřícenině. Nebo se snad skrýváte?"
"Ale já přece jsem v ho-," začal jsem, ale nepokračoval jsem, nýbrž jsem se náhle s obrovským úlekem rozhlédl kolem sebe. Až dosud jsem byl příliš rozrušený a omámený, než abych si všímal svého okolí.
Byl jsem ve svém hotelovém pokoji, jak jsem tvrdil - a současně ne. Místnost, ve které jsme se nacházeli, byla ta samá. Ale jak se změnila! Stěny byly šedé a omšelé; všude se odlupovaly tapety. Tu a tam bylo vidět holou omítku, šedivé, houbou rozežrané zdivo. Podlaha byla místy propadlá, její desky nabobtnalé a rozpraskané stářím. Nezaskleným oknem foukal dovnitř vítr. Postel, na které jsem se probral, byla taky dokonalý vrak, nakláněla se na třech nohách jako potápějící se loď a byla pokryta zetlelými, šedými hadrami.
Zmateně jsem pohlédl na svého zachránce. "To přece... není možné," zamumlal jsem. "Tento pokoj byl... byl v naprostém pořádku, když jsem sem přišel."
"Musel jste dnes v noci sníst asi něco velice ošklivého," odpověděl muž s úsměvem, ale hned zase zvážněl. "Neznám tento dům," řekl, "ale podle toho, jak to tady všude vypadá, musí už být alespoň deset let opuštěný."
"Ale byl naprosto nepoškozený, když jsem sem přišel!" zaprotestoval jsem. "Zapsal jsem se v recepci, dostal jsem od recepčního klíč od tohoto pokoje a ..."
Dál jsem nepokračoval, když jsem uviděl výraz v jeho očích. "Vy ... mi nevěříte ani slovo, že?" zeptal jsem se tiše.
Můj společník zaváhal. Jeho pohled nervózně sklouzl na dveře do koupelny a pak zase zpět. "Nevím, čemu bych měl věřit," řekl nakonec. "Po tom, co jsem tam viděl, se mi zdá, že je možné všechno."
Jeho slova mi něco připomněla. Rychle jsem došel ke dveřím, zvedl jsem malý šesticípý kámen, který jsem položil na ochranu na práh a schoval jsem ho do kapsy pláště. Potom jsem se otočil a přešel jsem k oknu, abych sebral i druhou hvězdu, ale nenašel jsem ji.
"Jestli hledáte svou shoggotí hvězdu," řekl neznámý klidně, "pak vás musím zklamat."
Strnul jsem.
Jeho hlas se nikterak nezměnil, nýbrž zněl stejně tak přátelsky a mírně jako předtím, ale přesto jsem měl pocit, jako bych v něm slyšel jakýsi nedůvěřivý, téměř číhavý tón.
S důrazně pomalým pohybem jsem se otočil k němu a upřeně se na něho zadíval. "Co ... tím chcete říct?" zeptal jsem se opatrně.
Mladík se zasmál. "Obávám se, že je ztracena," řekl klidně. "Musel jsem ji obětovat, abych vám zachránil život."

Chvíli jsem mlčel, zíral na něho a marně jsem hledal vhodnou výmluvu. Náhle jsem si uvědomil, že vlastně něco hodil do té šachty, pár vteřin předtím, než ta nestvůra zdechla.
"Vy ... znáte tajemství těch kamenů?" zeptal jsem se opatrně.
"Samozřejmě," odpověděl. "Kdyby tomu tak nebylo, pak bych vás asi těžko mohl zachránit, ne?" V tmavých očích mého zachránce se zablýskla nedůvěra. "Kdo jste, že s sebou vláčíte šest shoggotích hvězd a celou sbírku dalších magických potřeb?"
"Vy jste ..." Pohled mi padl na kufry, které stály otevřené u nohou postele. Obsah byl přehrabaný a částečně vyložený na podlaze. "Vy jste mi prohledal zavazadla?"
Muž přikývl. "Jistě. Vždycky rád vím, s kým mám co do činění. Vy ne?"
"Ale ano," odpověděl jsem, jenže teď o něco méně přívětivě než předtím. "Kdo jste například vy?"
Mladík se usmál. "Někdo, kdo vám zachránil život," odpověděl. "A pokud vám to ještě nestačí, můžete mi říkat Shannon."
"Shannon?" opakoval jsem. "To je křestní jméno nebo příjmení?"
"Prostě Shannon," odpověděl. "A vy už nechte těch nesmyslů. Nejsem vaším nepřítelem. Spíš se zdá, že máme společného protivníka." Hlavou kývl směrem ke koupelně a vstal. Všiml jsem si, že je o dobrý kus menší než já, ale jeho pohyby byly nesrovnatelně mrštnější a zřejmě byl i silnější. Jeho útlá postava a něžnost jeho obličeje mátly.
"Jak se vlastně jmenujete?" zeptal se náhle. "Nenašel jsem u váš žádné doklady."
Chystal jsem se mu dát přímou odpověď, ale cosi v mém nitru se vzepřelo, abych řekl své pravé jméno. "Jeff," řekl jsem, "Jeff Williams."
"Měli bychom co nejrychleji vypadnout z tohoto domu, Jeffe," řekl. "Někdo mohl slyšet váš křik. A taky si nejsem úplně jistý, jestli to je opravdu zničeno. Dokud zůstaneme v tomto městě, jsme v nebezpečí."
"To?" opakoval jsem. "O čem to mluvíte?"
Shannonovy rty se zachvěly nevolí. " Už toho nechte!" řekl naštvaně. "Našel jsem ve vašich kufrech poznámky o VELKÝCH STARCÍCH. Máte magické kameny a právě se bezmála necháte sežrat shoggotem, když vás najdu - a vy mi chcete tvrdit, že nevíte, o čem mluvím?"
Chvíli jsem na něho nerozhodně hleděl, pak jsem se zastyděl za své otálení a rozpačitě jsem se usmál. "Máte pravdu, Shannone," řekl jsem. "Mrzí mě to. Já ... nejsem zvyklý mluvit tak otevřeně na toto téma, rozumíte? Cestuji na Miscatonickou univerzitu. S někým se tam mám setkat."
"Na univerzitu?" Shannon chvíli přemýšlel. "Proč ne?" řekl konečně. "Podle toho, jak se věci mají, je to možná jediné místo, kde budeme v bezpečí. Tamto se vrátí, když zůstaneme ve městě. Bude vám vadit, když se k vám připojím, Jeffe?"
"Ani v nejmenším," odpověděl jsem bezprostředně.
Shannon přikývl. "Dobrá," řekl, "zdá se, že máme nejen společné nepřátele, ale taky společné zájmy. Já ... já jsem totiž přišel do tohoto města ze stejného důvodu jako vy. Někoho hledám."
"Tak?" řekl jsem, prošel jsem kolem něj, začal jsem sbírat kusy svého šatstva a cpát je nazpět do kufru. "A koho?"
Shannon si přidřepl vedle mě a začal balit druhý kufr. "Jednoho přítele," řekl. "Ale toho nebudete znát, pokud nejste z Arkhamu."
"Snad bych vám přesto mohl pomoci," řekl jsem. "Znám na univerzitě některé vlivné lidi. Možná by něco věděli. Jak se váš přítel jmenuje?"
Shannon na okamžik ustal v. práci, podíval se na mě a znovu se usmál. "Craven," řekl. "Robert Craven."

"Máte nějakou zprávu od Shannona?" DeVriesův hlas zněl nepříjemně a rezavě jako vždycky, byl v něm jakýsi netrpělivý, vyzývavý tón, na jaký nebyl Necron zvyklý a který v něm probouzel hněv. DeVries vstoupil do jeho pokoje bez zaklepání a přitom Necron zahlédl ještě dva muže z jeho osobní stráže, kteří zůstali stát venku na chodbě. Navíc měl za opaskem meč.
Každá z těchto tří nestydatostí už sama o sobě by byla za normálních okolností víc než dostačující, aby DeVriese vyhnal z hradu, nebo ho dokonce zabil. Ale okolnosti nebyly normální a navíc DeVries byl mocný muž. Nejen tím, co představoval a dokázal, nýbrž i díky těm, kteří za ním stáli. Necron dlouho přemýšlel, jestli s ním má vůbec jednat. Ale cena, kterou DeVries nabízel jako spojenec, byla lákavá. A moc, jež za ním stála, příliš neznámá a nevypočitatelná, než aby si ji znepřátelil.
Každopádně teď ještě ne.
"Ne," odpověděl Necron poněkud opožděně. "Musíte být trpělivý, DeVriesi. Dorazil do Arkhamu, ale nějakou dobu bude trvat, než Roberta Cravena najde. Nezapomínejte, že je to syn čaroděje."
DeVries nevraživě zatnul zuby, což ještě umocnilo ostré, dravčí rysy jeho obličeje. "Proč jste mě pak tedy dal zavolat?" zeptal se.
Necron svraštil čelo, opřel se a ukázal na volnou židli na druhé straně stolu. DeVries se neochotně posadil.
"Něco se stalo," začal Necron. "Něco, co činí spolupráci obou našich skupin snad ještě důležitější než předtím."
"Tak?" zamumlal DeVries. "A co? Spadne snad nebe?"
"Možná," odpověděl Necron naprosto vážně. "Možná ještě něco horšího. Vyprávěl jste mi, že jste pověřen hovořit za mocné vaší skupiny, jakož i přijímat rozhodnutí. "Je tomu tak?"
"Samozřejmě," vyštěkl DeVries. "Ale ..."
Necron ho přerušil rychlým pohybem ruky. Výraz jeho starých, tvrdých očí zvážněl ještě víc a bylo v nich cosi, výraz

takové ustaranosti a - ano, téměř úděsu - že se DeVries skutečně nechal umlčet.
"Jsem si naprosto vědom rizika toho, co teď dělám," řekl Necron. "Ale přesto se obávám, že nemám na vybranou. Vaše a naše skupina dosud existovaly vedle sebe, a jedna nerušila kruhy té druhé. Nyní se ale stalo něco, co nás nutí spolupracovat. Jako rovnocenní partneři."
Necron se snažil mluvit stále stejným hlasem, ale přesto nedokázal zabránit tomu, aby se v jeho hlase neozval triumf, jenž pociťoval při svých posledních slovech.
DeVries na něho upřeně zíral. "Jako... rovnocenní partneři?" ujistil se. "Znamená to, že chcete odmítnout přijetí do našich řad? Teď, když jste dostal, co jsme vám nabídli? Chcete nás podvést?"
"Podvést ne," opravil ho Necron mírně, "ale podmínky se změnily, DeVriesi. Dosud jste byli silnější než my, třebaže ve skutečnosti nebyla tato otázka ještě nikdy vyjasněna."
DeVries sebou trhl. Neunikla mu výhrůžka ve slovech holohlavého starce. Ale mlčel.
"Nyní můžeme my nabídnout něco, co nás činí stejně silnými," pokračoval Necron. "Vy nás ještě stále převyšujete počtem a silou, ale my máme něco, co tento nepoměr víc než vyrovnává."
DeVries se drsně zasmál. "A co to má být?"
"Informace," odpověděl Necron. "Vědění, DeVriesi. Vědění, které snad může nám všem zachránit život. Snad dokonce celému lidstvu."
DeVries se znovu zasmál, ale tentokrát to už znělo nejistěji. Jako by cítil, že to Necron myslí opravdu vážně.
"Mluvte," řekl nakonec.
Necron přikývl. "Budu, DeVriesi. Jen jsem vám chtěl vyložit situaci. Prozradím vám jedno z nejlépe střežených tajemství našeho bratrstva. Už jste..." - na okamžik zaváhal a pak pokračoval, aniž by hleděl přímo na tmavovlasého Vláma - "slyšel někdy o VELKÝCH STARCÍCH, DeVriesi?"
DeVries chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. "Nikdy. Kdo to má být?"
Necron pominul jeho otázku, jako by ji vůbec neslyšel. "Chci vám vyprávět jednu historii," začal. "Prastarou historii, jež se uchovává mezi členy našeho bratrstva z generace na generaci. Potom lépe pochopíte, co mám na mysli."
Na chvíli se odmlčel, znovu se opřel, nervózně si špičkou jazyka olízl rty a tichým, monotónním hlasem začal vyprávět...

"Svět byl mladý a světlo slunce dosud ještě nezrodilo žádný život, když přišli z hvězd oni.
Byli to bohové, mocné bytosti, nepopsatelné, zlé a prosté jakéhokoli citu, jenž by nebyl nenávist nebo smrt.
Přišli po cestách, jež vedou ve stínu, a položili nohu na zemi, jež byla holá a mrtvá. A zabrali ji, jako předtím zabrali tisíce světů, mnohdy jen nakrátko, mnohdy navěky, nežli zase odešli a vrátili se do své studené říše mezi hvězdami, aby se rozhlédli po nových světech, na kterých by mohli vztyčit svá odporná čela.
Oni - byli těmi, JEJICHŽ JMÉNA SE NESMÍ VYSLOVIT, pokud nechcete podstoupit nebezpečí, že je přivoláte a zaplatíte za jejich příchod cenu, jež je strašlivá.
Jen skutečně vědoucí se mohou odvážit je vyvolat, ale i oni se musejí mít na pozoru.
Oni sami se nazývali VELKÝMI STARCI, a byli to temní, blasfemičtí bohové, či víceméně bytosti, jejichž moc se téměř vyrovná božské.
V čele všech stál CTHULHU, chobotnici se podobající pán děsu a stínu, bytost, jejímž prvotním živlem je moře, ale jež se právě tak bez námahy dokáže pohybovat i na zemi i ve vzduchu.
Jemu po boku stojí co do moci a zloby jen o málo menší YOGSHOGOT, což znamená Vše v jednom a jediné ve všem, AZATOTH, což je Hloubící ve středu nekonečna, SHUDDEMELL, Věčně zahrabaný vládce Země a temného bohatství zemských hlubin, SHUB-NIGGURATH, Gema koza s tisícem mladíků, a konečně NYARALATOTHEP, Bestie s tisícem chapadel.
Ale taky další; bytosti s menší mocí, přesto však ještě ve svém hněvu strašné jak bohové. Wendigo, jenž kráčí na větru, Glaaki, zrozený z komety, nepojmenovatelní Hastur a Tsathoggua, Yibb-Tsstl, ohnivý Cthugha, Shodagoi, Cho-Choové ...
Jejich počet byl obrovský a každý z nich byl dostatečně strašný, aby mohl být bohem. Po dlouhé věky ovládali Zemi, a aby mohli vykonávat svoji moc, stvořili strašlivé bytosti ze zapovězené protoplazmy, odporné stvůry, jejichž postava se může libovolně proměňovat, a ty byly jejich rukama, nohama i očima.
Ale jakkoli mocní byli VELCÍ STARCI, tak malá byla jejich předvídavost.
Miliony a miliony let panovali Zemi a svým stvůrám, a vůbec nepoznali, že ti, které sami stvořili, se stavějí proti nim a kují plány proti jejich nadvládě.
Pak došlo k válce.
Podmaněná plemena Země, především shoggoti, které VELCÍ STARCI sami stvořili, povstali proti temným bohům a pokusili se setřást jejich jho. Země hořela a válka gigantů zpustošila její tvář během jediné ohnivé noci.
VELCÍ STARCI sice zvítězili, ale použili k tomu moci, jejíž zneužití bylo zakázáno i jim. Jejich rouhavé jednání přivolalo z hvězd další, ještě mocnější božstva, STARŠÍ BOHY, kteří už od počátku věků spali v soustavě slunce Beteigeuze, aby střežili řád vesmíru.
Ti napomenuli VELKÉ STARCE, aby ustali ve svém počínání a nedotýkali se samé podstaty stvoření.
Leč VELCÍ STARCI ve svém opojení mocí nedbali ani tohoto posledního varování, vzepřeli se STARŠÍM BOHŮM, a tak došlo k další válce, k strašlivému měření sil těch, kteří kdysi přišli z hvězd, a těch, kteří tam ještě žili.
Samo slunce si zastřelo tvář, když se spolu srazily mocnosti světla a temnot. Jeden z deseti světů, jež kolem něj kroužily ve svých drahách, se rozletěl na miliony střípků a Země se proměnila v planoucí hroudu lávy.

Nakonec zvítězili STARŠÍ BOHOVÉ, ale ani jejich moc nestačila na to, aby dokázala zničit VELKÉ STARCE, neboť co není živé, nedokážou ani bohové zabít.
A proto kouzlem smetli VELKÉ STARCE z tváře této zpustošené planety.
CTHULHU zůstal ponořen ve svém domě v RLyhe a už celé věky spočívá na dně oceánu.
SHUDDEMEL byl pohlcen ohnivou lávou a skálou, zatímco všechny ostatní bytosti a stvůry byly rozptýleny do všech stran a uvězněny v temném žaláři mimo skutečnost.
Dvakrát sto milionů let uplynulo od té doby a oni už dvakrát sto milionů let čekají, neboť není mrtvo, co věčně spí, dokud smrt i čas nezchvátí..."

Dlouhou dobu poté, co Necron dospěl ke konci svého vyprávění, vládlo v malé místnosti hluboké mlčení. Starý muž mluvil velice pomalu a každou chvíli dělal velké pomlky, během nichž jako by jeho duch zalétal do prostor mezi realitami. Slunce nad hradem zapadalo; tma a chlad se vplížily do pokoje, ba zdálo se, jako by spolu s nimi doléhal až sem k oběma mužům ještě jakýsi jiný, ponurý dech, zlověstná, hluchá ozvěna Necronových slov.
DeVries se na židli mírně narovnal a pronikavě se na Necrona zahleděl. Vyprávění starého čaroděje ho zasáhlo silněji, než si chtěl přiznat. Cítil se znepokojen, třebaže nedokázal vysvětlit proč.
Bylo to, jako by se starcova slova dotkla čehosi hluboko v jeho nitru, jakéhosi skrytého vědění, jež tu bylo celou dobu, aniž by si toho byl vědom.
"To bylo... velice zajímavé," narušil nakonec tíživé mlčení, jež mezi nimi spočívalo. "Skutečně děsivá historie, Necrone. Proč jsi mi ji vykládal?"
Necron na něj ještě chvíli mlčky hleděl, než odpověděl, a v očích měl výraz, jenž ještě zesílil DeVriesův nepříjemný pocit.
"Protože je to víc než jen historie," řekl konečně. "Je to pravda, DeVriesi. Všechno se událo tak, jak jsem vám to pověděl. A ještě mnohem víc."
DeVries nervózně polkl. "I kdyby... i kdyby tomu tak bylo," řekl nervózně. "Proč jste mi to všechno vykládal, Necrone? Co mám já společného s historkami o bytostech, které jsou už dvě stě milionů let mrtvy?"
"Ne mrtvy," opravil ho Necron. "Není mrtvo, co věčně spí, dokud smrt i čas nezchvátí," opakoval poslední slova svého vyprávění. "Oni jen spí, DeVriesi. Spí a čekají."
"A teď...," vykoktal DeVries. Děs v jeho duši narůstal. "Co... co tím chcete říct? Mluvte!"
"A teď," řekl Necron a hlasitě a prudce se nadechl, "čas jejich čekání uplynul, DeVriesi. Začínají se probouzet."

Bylo skoro k poledni, když jsme se vydali na cestu k Miscatonické univerzitě.
Můj nový společník mi pomohl dopravit zavazadla z toho domu do skutečného hotelu Arkham, jenž se nacházel právě přes ulici naproti oné ruině. A pak jsem poprvé uviděl dům tak, jak skutečně vypadal: jako zříceninu, jež už po desetiletí, či snad ještě déle byla ponechána rozpadu a kde bydlely jen krysy a pavouci.
Schodiště, po kterém jsem předtím vystoupil nahoru, bylo na mnoha místech propadlé, zábradlí rozlámané a dokonce i namísto jednotlivých schodů zely tu a tam jen obrovské, rozšklebené díry. Nyní zpětně mi to připadalo skoro jako zázrak, že jsem si už cestou nahoru nesrazil vaz.
Hala, ve které jsem se přihlašoval a kde jsem mluvil s tím starcem - kde jsem se domníval s ním mluvit, neboť vše, co jsem tu viděl a zažil, ve skutečnosti vůbec neexistovalo - byla velká místnost, celá posetá troskami a odpadky. Strop byl na jedné straně propadlý, dírou bylo vidět až nahoru k proděravělé střeše.
Halucinace. To vše nebylo nic než pouhé iluze; lži a mámení, jedna z nesčetných zbraní našich nepřátel.
Když jsem teď o tom znovu přemýšlel, bylo mi záhadou, jak to, že jsem nepoznal past. Někdo - nebo něco - jistě ovlivnil mé příliš unavené smysly a zablokoval mé magické schopnosti.
Teprve v hotelu jsem si v plné míře uvědomil, jak těsně jsem unikl smrti (nebo snad dokonce něčemu ještě horšímu). Kdyby se Shannon neobjevil do slova a do písmene na poslední chvíli, pak bych se spíš než na plánovanou schůzku s Howardem dostal do hrobu.
Rychle jsem se převlékl a znovu jsem sešel do haly, kde na mě čekal Shannon. Taky on se ubytoval ve stejném domě, a když jsem scházel dolů po schodech, bavil se v hale u pultu s recepčním.
Když jsem došel až k němu, zmlkl uprostřed slova, na místě se rozloučil s vyjeveně hledícím zaměstnancem hotelu a ukázal ven na ulici.
"Vydejme se na cestu," řekl. "Na univerzitu je to pěkně daleko."
Přikývl jsem, prosklenými lítacími dveřmi jsem vyšel ven na chodník a zvědavě jsem se rozhlížel kolem dokola. Město se probudilo k životu: Tu a tam někdo spěchal shrbeně po chodníku nebo po silnici, tu a tam nějaký vůz skřípavě zarachotil po nerovné kamenné dlažbě, z dálky vítr přinášel žalostivý hlas zvonu.
Přesto toto místo působilo jaksi ochromeným dojmem; jako by tu vládl všeobecný strach.
"Našel jste svého přítele?" zeptal jsem se, když Shannon rovněž vyšel z hotelu a zastavil se vedle mě.
Shannon zavrtěl hlavou. "Bohužel ne. Nechal si tady v hotelu rezervovat pokoj, ale zřejmě ještě nedorazil. Ani recepční nevěděl, kdy má přesně přijet."
Nebylo pro mě snadné přikývnout jakoby nic. Přihlásil jsem se v hotelu pod falešným jménem a na Shannonovy zvědavé otázky jsem odpověděl, že jsem přijel z New Yorku a chtěl jsem tady v Arkhamu navštívit jednoho přítele ze

studií.
Uvěřil mé historce; newyorský slang s nosovým přízvukem, jímž jsem mluvíval po většinu svého mládí, mi šel pořád ještě stejně lehce na jazyk. Magické dědictví po mém otci mě navíc ještě vybavilo schopností okamžitě poznat, jestli mi můj protějšek lže, nebo mluví pravdu. Navíc jsem měl mnohdy téměř neuvěřitelný přesvědčovací talent, jistě taky jako část magického dědictví.
Howard kdysi poznamenal, že podle něj bych to se svým jazykem dokázal dotáhnout i na prezidenta Spojených států. Až dodnes mi ještě není jasné, jestli to opravdu myslel jen jako žert.
Ve skutečnosti jsem byl rád, že mám toto nadání. Shannon mi totiž ani zdaleka o sobě neřekl všechno, nicméně bych rád věděl víc o muži, který mi tvrdil, že je můj dobrý přítel, přičemž jsem se s jeho jménem i podobou setkal dnes poprvé v životě.
Bok po boku jsme vyrazili. Slunce stoupalo stále výš a pražilo do pahorků Nové Anglie, přesto mi bylo stále chladno. Všiml jsem si, že také Shannon má ruce vražené v kapsách kalhot a že jde se svěšenými rameny, mírně nakloněn dopředu, jako by mu bylo zima. Bylo to, jako by se nám do duší vplížil jakýsi stín a zmrazil je. Shannon se každou chvíli rychle, ba téměř jako štvanec rozhlížel do všech stran. Vypadal nervózně.
"Je to odsud k univerzitě daleko?" zeptal jsem se; trochu ze skutečné zvědavosti, ale spíš abych jen vůbec něco řekl.
"Dvě, tři míle," odpověděl Shannon po krátkém přemýšlení. "Každopádně, říkal to recepční." Ušklíbl se. "Snad nebude tak zlomyslný jako ten, kterému jste vběhl do rány dnes ráno, Jeffe."
Pohlédl jsem na něho se směsicí smutku a dotčenosti. "Pořád ještě mi nevěříte, že?"
Shannon pokrčil rameny. "Abych řekl pravdu, nevím," odpověděl. "Jste... zvláštní, Jeffe. Normálně vždycky hned vím, s kým mám co dělat. Vy jste pro mě ale záhada."
"Děkuji, nápodobně," odpověděl jsem. "Ale přesto - proč vlastně nenecháme toho směšného vykání? Konečně máme přece dost společného."
Shannon přikývl. "Rád, Jeffe. Ale přesto: Ta vaše - tvoje - historie se mi nějak moc nelíbí. Jak ses vůbec do toho domu dostal?"
"Hledal jsem hotel. Kdybych se mohl někoho zeptat... ale město bylo jak po vymření."
Shannon se chraplavě zasmál. "Arkham není... obyčejné město, víš?" řekl. "Jsem tady poprvé, ale hodně jsem o tom městě už slyšel. A o jeho obyvatelích."
"A co?" vyzvídal jsem.
Shannon chvíli mlčel a já vycítil, že už lituje, že vůbec nakousl toto téma. "Všechno možné," odpověděl nakonec vyhýbavě. "Cizí se městu vyhýbají, jeho obyvatelé nejsou v okolí moc oblíbení. A oni zase na oplátku nemají rádi cizince."
Náhle se zastavil a ukázal doprava. Přímo před námi se silnice rozdělovala na širokou, dobře dlážděnou silnici a úzkou polní cestu, jež po pár desítkách kroků končila u dřevěného mola. Až dosud jsem si vůbec nevšiml, že jsme se přiblížili k řece.
"To je řeka Miscatonic," vysvětloval Shannon. "Univerzita se nachází na druhém břehu, asi ještě dobrou míli odsud. Ale lepší bude, když přejedeme na druhý břeh už tady. Tam dole je člun, který může každý použít, pokud ho vrátí ve slušném stavu."
Na muže, jenž je v Arkhamu poprvé, toho ví opravdu víc než dost, napadlo mě. Ale taky tentokrát jsem mlčel, jen jsem přikývl a šel za ním k řece.
Miscatonic byl širší, než jsem si myslel. Na mapě, kterou jsem studoval během své třítýdenní cesty lodí z Anglie do Severní Ameriky, to nebylo víc než tenká, sotva rozeznatelná čára - nyní se však přede mnou objevil téměř na půl míle široký tok, jehož vody se valily s pozoruhodnou prudkostí.
V ústrety se nám ozývalo mohutné hučení, a když jsem vstoupil na molo, viděl jsem, jak je hladina rozčeřená; jako by se pod ní skrývaly víry nebo kameny.
Od vody k nám stoupal chladný, mírně hnilobně páchnoucí vánek. Přímo u mola se na vlnách houpala malá, nepříliš důvěryhodná veslice.
Shannon bez jediného dalšího slova seskočil do loďky. Chvíli balancoval s nataženýma nohama a rozpřaženýma rukama a vzápětí mi pokynul, abych ho následoval. V tu chvíli mi ještě mnohem víc připomínal velkého, veselého kluka. A zároveň jsem mnohem výrazněji než předtím vycítil, že za jeho dětskou tvářičkou, až dívčím způsobem něžnou, se ukrývá nějaké tajemství.
Snad dokonce smrtelně nebezpečné.
Následoval jsem ho - daleko méně elegantně, o to však bezpečněji - usedl jsem na lavičku naproti němu a beze slova jsem se chopil jednoho vesla. Shannon chytil druhé a uvolnil jistící lano.
Proud byl silnější, než jsme předpokládali, a měli jsme co dělat, aby člun plul dopředu a neodchyloval se příliš od kurzu.
Byl jsem rád, že nemusím s Shannonem mluvit. V duchu jsem si lámal hlavu, jak zabránit tomu, aby se Shannon nedozvěděl mou pravou totožnost, jakmile se dostaneme na Miscatonickou univerzitu.
Cosi mi říkalo, že je pro mě velice významné, abych se Shannonovi nedal poznat.
Snad dokonce životně důležité.

Shannon byl zmaten. Poprvé ve svém životě se setkal s člověkem - s výjimkou samotného Mistra - kterého by nedokázal prohlédnout.
Zkoušel to stále znovu a znovu, ráno když pomáhal Jeffovi ukládat šaty do kufru, i předtím, když před ním Jeff ležel na

posteli v bezvědomí, i potom, když vedle něho kráčel tichými ulicemi Arkhamu.
Ale pořád se stejným výsledkem.
Nic.
Bylo to, jako by narážel na neviditelnou zeď pokaždé, když se pokusil pohroužit do Jeffova vědomí, nahlédnout za přehradu jeho čela a poznat, kdo je tento muž doopravdy.
Chvíli měl dokonce podezření, že by to mohl být ten, koho měl vypátrat. Ale ta myšlenka byla naprosto absurdní a zavrhl ji ve stejnou chvíli, kdy jej napadla. Jeff je příliš mladý a podle popisu, který mu Mistr dal, by musel...
Také to bylo dost zvláštní. Shannon ještě nikdy v životě nic nezapomněl. Vzpomínal si na každý okamžik, každé slovo, které kdy s kým prohodil, každou knihu, každý řádek, který kdy přečetl, ano, i každou myšlenku, která jej kdy napadla. Všechno toto vědění mu bylo vždy po ruce, stačilo jen pomyslet a posloužit si.
Ale najednou si nedokázal vzpomenout na popis syna Rodericka Andary.
Pokaždé, když se o to pokusil, jako by mu přes myšlení přejela nějaká neviditelná ruka a všechno setřela, jako by někdo žárlivě střežil jeho myšlenky a bránil jim, aby se vydaly určitým směrem.
Ale dokonce i taková myšlenka mu unikla rychleji, než ji stačil skutečně zformulovat, nebo než mohl začít pochybovat.
Mezitím se jejich loďka dostala do středu řeky. Proud zesílil a na chvíli Shannon potřeboval veškerou koncentraci jen na to, aby se zapřel do vesla a dokázal klást proudu dostatečný odpor.
Nebezpečí zpozoroval až příliš pozdě.
Jako by se o řeku otřelo cosi netělesného, studeného jak ledový vítr, a vzápětí Shannon pocítil, jak mu mozkem projela ostrá, bodavá bolest.
Shannon se vzepjal, pustil veslo a prudce otočil hlavu.
Na protějším břehu Miscatonicu se objevila postava. Muž byl příliš daleko, než aby Shannon dokázal rozlišit detaily, ale v jeho zjevu bylo něco pochmurného a hrozivého. Na hlavě mu zářilo cosi světlého, Shannon to nedokázal přesně rozeznat, ale neurčitě mu to něco připomínalo.
Shannon zvedl ruku, zamumlal slovo MOCI a na vteřinu zavřel oči.
Když zase zvedl víčka, svět kolem něho se změnil. Najednou nabyl negativní, černobílé podoby, protkané šedými, pulzujícími čarami, jako nějakou obrovskou pavučinou. Tu a tam se čáry sbíhaly, vytvářely uzly a šedá pulzující klubka - a jedno z těchto silových center se nacházelo přímo nad podivně bílými vlasy neznámého muže!
Náhle si Shannon všiml, kolik šedých stínových čar se rozbíhá od cizince přímo do vody.
Ale uvědomil si to až příliš pozdě.
Hluboko pod člunem se najednou vztyčil mohutný stín. Shannonův varovný výkřik zanikl v praskání tříštícího se dřeva, když byl člun náhle zasažen neviditelnou pěstí a rozbit na kusy.

Po celý den Howard cítil podivný neklid, jakousi obavu, pocit neurčitého nebezpečí, který mu znemožňoval, aby se soustředil na jednu určitou věc.
Dokonce i nyní, zatímco naslouchal profesoru Lengleyovi (nebo se o to alespoň pokoušel), jím zmítal silný neklid. Slova malého, šedovlasého profesora mu neustále unikala, párkrát se dokonce přistihl, že přikyvuje nebo odpovídá, aniž by vůbec chápal, co Lengley řekl.
Nakonec Lengley přerušil svou řeč, zavrtěl hlavou a začal si nacpávat dýmku. Obřadně si zapálil, potáhl z dýmky, až tabák v hlavičce vyřezávané bruyerské dýmky zazářil jako malá rudá sopka, a nosem vyfoukl oblak hustého dýmu.
"Jste nepozorný, drahý příteli," řekl. "Ptám se sám sebe, jestli vás snad něco trápí?"
Howard se s téměř provinilým úsměvem na něho zadíval a na chvíli se zahleděl mimo Lengleyho z okna. Bylo už skoro poledne. Odsud, z tepla a bezpečí Lengleyovy malé pracovny vysoko pod střechou hlavní budovy Miscatonické univerzity, vypadala ta mírně zvlněná zalesněná pahorkatina klamně pokojně.
Ale Howard jako by cítil hrozbu, skrývající se za zdánlivým klidem a pohodou.
"Jsem... jsem jen trochu netrpělivý," odpověděl na Lengleyovu otázku.
"Kvůli vašemu mladému příteli?" Lengley vyndal dýmku z úst, usmál se, opřel se a zavrtěl hlavou.
"Měl tady být už včera večer," odpověděl Howard. "V telegramu, který mi poslal, mě výslovně žádal, abych mu rezervoval pokoj už na minulou noc."
"Je mladý," řekl Lengley, jako by to byla dostatečná odpověď. "A půldenní zpoždění není zase tak mnoho v tak velké zemi, jako je naše."
Howard přikývl. Samozřejmě že měl Lengley pravdu - bylo na tisíc důvodů, proč se Robert mohl zpozdit a žádný nepředstavoval žádné nebezpečí.
A přesto jako by cítil, že v tom je něco jiného... Ale nedomýšlel svou myšlenku do konce. Pocit nejistoty a zmatku v něm stále narůstal. Měl prostě pocit, že musí něco udělat.
Ale nevěděl co.
"Proč neodsuneme náš rozhovor na večer?" navrhl náhle Lengley. "Můžeme se vydat do Arkhamu a zeptat se tam na vašeho přítele. Podle toho, jak se věci mají, bude snad beztak lepší, když se našeho rozhovoru zúčastní i on." Usmál se, vyklepal dýmku a zvedl se.
I Howard vstal a vyšel z pokoje.
Chvíli docela vážně přemýšlel, jestli by si skutečně neměl vzít vůz a zajet do Arkhamu, ale hned tu myšlenku zase zavrhl. Nepochyboval o tom, že by se Robert okamžitě ohlásil, jakmile by dorazil do města. Telegram, který mu před půltřetím měsícem poslal do Londýna, byl dost naléhavý.

Howard se bezcílně procházel zdánlivě nekonečnými, klikatými chodbami univerzitní budovy. Nyní, v neděli, byl dům až na několik neúnavných docela osiřelý a prázdný a Howardovi se zdálo, že jeho kroky se od stěn odrážejí hlasitěji než jindy.
Dokonce i on, jenž tuto univerzitu znal a pravidelně navštěvoval už po mnoho let, si ještě docela nezvykl v této ponuré atmosféře stáří a rozpadu, jež sídlila ve zdejších zdech. Bylo naprosto jedno, jestli venku svítilo slunce nebo byla tma - budova jako by stále působila dojmem prastaré hrobky. Dokonce i velká, sluncem zalitá vstupní hala čímsi připomínala hřbitov.
Miscatonická univerzita nebyla velká a studovali tu studenti poněkud zvláštního druhu, stejně jako i její profesoři a docenti byli velice svérázní. Většina cizinců, kteří sem přišli, se už po krátké době začala cítit nepříjemně a dříve či později zase odešla.
Ale snad to právě tak bylo dobře, neboť ne všechno, co se na univerzitě vyučovalo, odpovídalo oficiálním vládním učebním plánům. Tři nebo čtyři obory vyvolávaly - mírně řečeno - dost silné nepochopení u oficiálních míst.
Howard došel - aniž by si toho byl sám vědom - do malé, poněkud odlehlé chodby v zadní části budovy. Teprve, když se zastavil před velkými vyřezávanými dřevěnými dveřmi, se lekl, zmateně se kolem sebe rozhlédl a konečně sáhl rukou po klice.
Místnost za dveřmi byla neuvěřitelně rozlehlá a ponořená do šedavého přítmí. Okna byla zastřena těžkými sametovými závěsy, propouštějícími jen úzký proužek rozechvělého světla. Zařízení místnosti - sestávající většinou z regálů a skříní plných knih, vysokých až ke stropu - bylo z velké části vidět jen jako černé stíny.
Howard za sebou zavřel dveře, opřel se o ně a nerozhodně se rozhlížel po místnosti. Nebyl si jist, jestli to byla skutečně náhoda, jež jeho kroky vedla právě sem. Tato místnost byla cosi jako nejvyšší svatyně univerzity. Nabité regály a skříně obsahovaly pravděpodobně největší sbírku okultních a zčásti dokonce zakázaných knih, jež se v této části světa vyskytovala.
A ocelová skříň, ukrývající se za regály, obsahovala ještě jiné věci; věci, na které raději ani nemyslel.
Howard se váhavě hnul z místa, udělal pár kroků do nitra místnosti a nerozhodně se rozhlédl. Ne, opravdu nevěřil, že sem došel jen čistě náhodou. Najednou měl jakýsi pocit, jako by ho někdo volal.
Náhle se mu zdálo, že zahlédl jakýsi pohyb. Nebylo to nic konkrétního, jen jakési rychlé míhání a víření, jako by se pohybovaly stíny, ale současně to bylo příliš zřetelné, než aby to byl klam.
Howard se váhavě vydal směrem, kde pohyb zahlédl, a znovu se zastavil. Na této části stěny se nacházely staré obrazy v drahocenných zlacených rámech, na kterých byly jak významné historické osobnosti, tak také honorace a přední mužové univerzity.
Jeden z obrazů představoval snad padesátiletého, štíhlého muže. Byl elegantně oblečený, v rukou držel tenkou vycházkovou hůlku, jejíž hlavice se zdála být vyrobena z velkého křišťálu. Tvář měl úzkou, skoro asketickou a kolem úst, lemovaných úzce vyholenými vousy, měl odhodlaný, téměř zarputilý výraz. Obočí měl úzké a ostré, což mu dodávalo jakési zachmuřenosti, a nad pravým okem měl široký pramen docela sněhobílých vlasů ve tvaru klikatého blesku, který se mu táhl až k temeni.
Roderick Andara ... pomyslel si Howard. Jak často tady stával, hleděl na obraz svého přítele během těch jedenácti měsíců, co pobýval tady na univerzitě? Jak často s tím obrazem hovořil, aby se svěřil se svými starostmi a trampotami, tak jako se dříve svěřoval samotnému Roderickovi? Nyní je ale Andara mrtev, už přes dva roky, a jediné, co Howardovi po jediném příteli zůstalo, je tento obraz. Tento obraz - a mladík asi pětadvacetiletý, jenž zdědil moc svého otce: Robert Craven. Zpráva o Rodericově smrti Howardem otřásla, jako by ztratil bratra. A tuto zprávu mu přinesl právě Andarův syn, dědic jeho magické moci... A něco z toho, co Howard ztratil s Roderickem, se k němu vrátilo v jeho synovi. Mistr byl mrtev, ale čaroděj žil dál. Ještě bude dlouho trvat, než Robert Craven rozvine své dědictví natolik, aby dosáhl schopností svého otce, ale Howard cítil, že to mladík jednou dokáže. Je mladý, netrpělivý a spoustě věcí ještě nerozumí, ale to se naučí. A on, Howard, mu v tom bude pomáhat, jak jen bude moci.
A nejen proto, že to je dlužen jeho otci.
Déle než pět minut tu stál bez pohnutí, hleděl na velikou olejomalbu a mlčel. Potom si vzdychl, sklopil oči a chtěl se obrátit.
Stál už k obrazu skoro bokem, když znovu postřehl ten pohyb. A tentokrát také viděl, odkud přišel - totiž přímo z Andarova obrazu!
Nebylo to nic jiného než rychlé chvění a vlnění reality, jakési záškuby, jako by na okamžik pozoroval čarodějův namalovaný obličej skrze čistou, rychle plynoucí vodu. Ale bylo to tu, zřetelně viditelné.
A pak zaslechl i hlas ...
Byl to jen takový netělesný šepot, podobný šumění větru ve vrcholcích stromů, ale ozýval se přímo v jeho myšlenkách. Nicméně nebyl to způsob tvoření těchto slov, co Howarda vyděsilo nejvíc. Howarde, šeptal ten přízračný hlas, musíš pomoci Robertovi! Je v nebezpečí! Ve velkém nebezpečí!
Howard strnul. Ještě jednou se před ním realita zhoupla a zavlnila, pak ten bizarní efekt zmizel a obraz znovu znehybněl. Ale výraz v očích namalovaného Rodericka Andary se změnil a vypadal teď skoro vyděšeně.
A náhle Howard zaslechl ten hlas znovu a tentokrát se v něm ozýval přímo panický strach, takový strach a hrůza, že pocítil na krátký okamžik silné mrazení.
Pomoz mu, Howarde! naléhal hlas. Můj syn je v nebezpečí, ale já nejsem dost silný, abych ho mohl zachránit sám. Prosím tě, pomoz mu! POMOZ MÉMU SYNOVI!
Howard ještě asi půl vteřiny zíral na obraz, pak se obrátil, prudce otevřel dveře a dlouhými kroky se vyřítil ven z budovy.

Ve zlomku vteřiny, jako bych slyšel Shannonův hlas, jak něco křičí, vzápětí pak neviditelná titánská pěst zasáhla člun, zvedla ho do výšky deseti či patnácti stop a rozdrtila ho.
Řeka jako by náhle explodovala. Cítil jsem, jak jsem byl vymrštěn a roztočen, jak jsem vodorovně proletěl vzduchem dobrých pět až deset metrů, než jsem byl opět.s vražednou silou sražen zpět do řeky. Hladina se zdála být díky prudkosti mého dopadu tvrdá jak tlustá skleněná deska, přesto jsem ji bolestivě prorazil a ponořil se hluboko pod vodu. Voda se mi dostala do dýchací trubice a začal jsem se dusit. Ještě stále jsem se točil a vír mě stahoval pod vodu hlouběji a hlouběji. Všude kolem mě řeka divoce tančila, šedá, kypící voda a bílá pěna, před očima se mi roztančily rudé kruhy. V plicích mě pálilo a jako ocelová obruč mi jakási neviditelná síla stáhla hrudník.
Musel jsem se soustředit, abych celý ten vířící chaos dostal pod kontrolu! A musel jsem se rychle dostat nad hladinu! Pohyby paží i nohou jsem na okamžik zpomalil šílený rotační pohyb, ke kterému mě vír nutil, a na délku paže nad sebou jsem uviděl hladinu jako roztančenou stříbřitou oblohu.
Vší silou jsem se odrazil, vymrštil jsem se nad hladinu a zalapal po vzduchu.
První nádech mi naplnil plíce lahodně sladkým kyslíkem a přerval smrtící sevření, jež mi drtilo žebra.
Při druhém se mi do úst dostala bahnitá voda.
Znovu jsem byl stažen pod vodu, opět jsem se prodral nahoru a plival kolem sebe. Přes hlavu se mi převalila další zpěněná vlna, ale tentokrát jsem postřehl nebezpečí včas a před blížící se vlnou jsem se přikrčil. Znovu jsem se dostal nad hladinu, prskal jsem a plival vodu kolem sebe a vzápětí jsem otevřel oči.
Při pohledu, který se mi naskytl, se mi z prsou vydralo zasténání.
Člun zmizel a asi v okruhu tří stop kolem mě se Miscatonic jako překypující pekelná bažina přímo vařil. Neustávající řada neslyšných explozí znovu a znovu rozbíjela hladinu, deset až dvacet metrů vysoké gejzíry zpěněné vody vyrážely do vzduchu a vyrývaly do hladiny díry, ječící víry, otáčející se příšernou rychlostí, aby se v příštích vteřinách nad nimi ohromné masy vody opět zavřely. Tu a tam na hladině praskla bublina, velká jako pěst, a z ní se vyvalil teplý, smrdutý závan, což mi jen dokázalo, že Miscatonic se nevaří jen obrazně.
Ten bizarní efekt se omezoval jen na relativně malou oblast - zhruba kruh o průměru snad padesáti metrů, na jehož vnějším okraji jsem se nacházel já. To byl taky pravděpodobně jediný důvod, že jsem byl ještě naživu. V centru té vzdouvající se pekelné bažiny se voda vařila a chrlila šedavou páru, i v mé bezprostřední blízkosti byl už Miscatonic zřetelně teplejší.
Převrátil jsem se na záda, pár mohutnými tempy jsem odplaval ze zóny bezprostředního ohrožení a rozhlížel jsem se po Shannonovi. Všechno se odehrálo tak neuvěřitelně rychle, že jsem dosud neměl ani čas na něho pomyslet.
Ale po mladíkovi nebylo nikde ani stopy.
Proud pomalu sílil a jako jemná, nicméně silná ruka mě postrkoval opět blíž ke kruhu vířící vody. Vzepřel jsem se tomu a zoufale jsem se snažil někde zahlédnout nějakou známku toho, že je můj zachránce ještě naživu. Tu a tam poskakovala na vlnách rozlámaná prkna a třísky - všechno, co zůstalo z našeho člunu - ale Shannona, jak se zdálo, Miscatonic docela pohltil.
A pak jsem najednou Shannona zahlédl!
Byl necelých třicet metrů ode mě, ale v tu chvíli to bylo pro mě, jako by byl až na Měsíci.
Vždy se nacházel přesně uprostřed rozběsněných vod, právě tam, kde řeka zuřila nejvíc a odkud se z horké vody valila oblaka páry!
Žil, zoufale se zmítal sem, tam a pažemi kolem sebe bušil, jako by se snažil servat neviditelná pouta, ale nepochyboval jsem o tom, že přihlížím jeho smrtelnému zápasu. Tam, kde se nacházel, se teplota vody musela pohybovat kolem bodu varu, viděl jsem, jak se jeho tělo svíjí jako v prudkých křečích.
A pak jsem uslyšel i jeho hlas!
Pronikavě řval, v nejvyšší smrtelné úzkosti ze sebe vyrážel strašlivé, neartikulované skřeky - a mezi nimi znovu a znovu křičel mé jméno!
"Jeffe!" řval. "Pomoc! Tak pomoz mi přece!"
Byl to řev, jaký jsem ve svém životě nikdy předtím neslyšel.
Jednu nekonečnou vteřinu jsem zůstal na svém místě a zíral jsem do toho rozběsněného čarodějného kotle před sebou - pak jsem vyrazil dopředu, jak jsem jen nejrychleji dovedl.
Přímo doprostřed kruhu vařící vody.
Řeka mě táhla a strhávala neviditelnýma rukama, proud do mě bušil jako pěsti a rotující vír se mě pokoušel znovu chytit a stáhnout do hloubky. Voda byla stále teplejší, vzápětí už byla horká, ale já jsem plaval dál a těžce jsem oddechoval námahou. Jakýsi němý hlas mi šeptal, že to, co dělám, je šílenství, že jsem na nejlepší cestě k sebevraždě - ale musel jsem Shannonovi pomoci.
Voda kolem mě vřela, z hlubiny se valily nové a nové vířivé proudy ještě vřelejší vody, jako by na dně Miscatonicu vybuchla sopka. Horká pára mě pálila do tváře a jako tekutý oheň mě řezala v plicích, kdykoli jsem se nadechl, ale probíjel jsem se dál, vzpíral jsem se neviditelným rukám, které mě chtěly odhodit zpátky.
Tou nepatrnou částečkou svého myšlení jsem konečně pochopil, že bych už měl být vlastně dávno mrtev. Voda, ve které jsem plaval, dosahovala bodu varu a také údery, které mi proud zasazoval, byly stejné jako ten, který nám rozbil člun. Jako by mě ale cosi chránilo. Ne má vlastní síla, nýbrž ...
Ale neměl jsem čas dál sledovat tuto myšlenku. V uších jsem měl stále Shannonovo zoufalé volání o pomoc, snad jsem si to jen namlouval, neboť mladík musel být už dávno mrtev, uvařený a rozmetaný silami, které běsnily ve vodách všude kolem nás. Ale plaval jsem dál, úporně, napolo slepý bolestí jsem se prodíral k místu, kde měl Shannon snad být.

Pak jsem ho uviděl.
Ještě žil, ale jeho pohyby už výrazně ochabovaly a jeho tvář i ruce jako by byly jednou jedinou obrovskou opařeninou.
Ze všech sil jsem se vrhl k němu, řval jsem jeho jméno a natahoval ruce směrem k němu.
Jako by mě zasáhla neviditelná pěst, byl jsem odmrštěn nazpět a strašná síla mě vtlačila znovu pod vlny. Polykal jsem vodu, zoufale jsem se snažil dostat se zase nad hladinu a sípavě jsem lapal po vzduchu.
Přímo přede mnou se řeka rozstříkla, jako by do ní udeřilo obrovské kladivo. Tlaková vlna mě odmrštila zpátky, daleko od Shannona a trvalo mi několik vteřin, než jsem se dostal nad vodu a znovu se nadechl.
Ale nevzdával jsem se. Všemi silami, které jsem byl ještě schopen shromáždit, jsem se opět soustředil, utvořil jsem si v běsnícím chaosu, ve který se změnil můj mozek, maličký ostrov klidu a zkoumal jsem své okolí.
Ne, tohle nebyla rozběsněná řeka. Vzduch nad vařící se vodou byl naplněn neviditelnou smrští rozběsněné magické energie. Co jsem prožíval, nebyla přírodní katastrofa, nýbrž útok magickými prostředky, napadení silami, jež byly stejně neviditelné, neuchopitelné, jakož i smrtící!
V jedné kratičké chvíli jako bych viděl obrovskou pulzující síť z šedých vláken, jež se napínala nad řekou i v ní.
Znovu jsem se vrhl dopředu a plaval směrem k Shannonovi. Když jsem se dostal až k němu, dostavil se další útok.
Tentokrát jsem ale byl připraven. Zavřel jsem oči a vší silou se soustředil na odražení útoku.
Opět mi mozkem projela prudká, žhavá bolest, pak jsem ucítil jemné, jaksi nehmotné chvění a hned nato se vodní hladina opět rozervala dalším gigantickým úderem.
Ale ne už přede mnou, nýbrž alespoň šedesát až osmdesát metrů daleko, mimo kruh vařící vody! Dokázal jsem to - štítem jsem odrazil útok!
Shannon se už skoro vůbec nehýbal. Jeho obličej byl zkřivený bolestí a úsilím, ale pohled měl zvláštně prázdný. Hleděl na mě, ale nereagoval, když jsem křičel jeho jméno a natahoval k němu ruku. Potom se zvrátil dozadu a začal se potápět.
Vrhl jsem se dopředu, nadechl jsem se a pak jsem se ponořil za ním.
Jeho tělo se pode mnou rýsovalo jako temný stín, jako loutka, bezmocně unášená proudem. Klesal mnohem rychleji, než by měl, skoro jako by ho cosi stahovalo do hlubiny, a z otevřených úst mu stoupaly třpytivé bubliny.
Podařilo se mi ho chytit za paži a znovu jsem se s ním začal drát zpět na hladinu.
Ale stejná síla, která Shannona předtím táhla dolů, se nyní pokoušela zabránit mi ve vynoření. Neviditelné ruce mě táhly za nohy, škubaly a zmítaly Shannonovým tělem a pokoušely se mi ho vytrhnout z rukou.
A potom, zcela náhle, ten tlak ustal. Doslova jsem vystřelil nahoru, prorazil jsem hladinu a Shannonovo bezvládné tělo jsem táhl za sebou.
Voda se přestala vařit a bizarní záchvat zuřivosti Miscatonicu nás odnesl na vzdálenost necelých padesáti metrů od druhého břehu.
Byl jsem naprosto vyčerpaný, když jsem se dostal ke břehu. S posledním úsilím jsem se vydrápal na úzký písečný pruh.
Shannona, jenž najednou jako by vážil celou tunu, jsem vyvlekl z řeky alespoň natolik, aby byl tváří a horní půlkou těla venku z vody. Pak jsem se vyčerpaně zhroutil.
Několik minut jsem ležel bez pohnutí, v plicích mi hvízdalo, jak jsem se snažil popadnout dech, a ze všech sil jsem se snažil překonat černou vlnu, která chtěla pohltit mé vědomí.
Konečně jsem se nejistě vzepřel na rukou a na kolenou, obrátil jsem se a slzícíma očima pohlédl na Shannona.
Ležel stále ještě tak, jak jsem ho nechal: zkroucený, obličejem napůl zabořený do písku, paže i nohy zkroucené v groteskním úhlu, oči zavřené. Co se však změnilo, byl břeh sám.
Byl to pohled současně děsivý i fascinující. Písek, na němž Shannon ležel, jako by se jakýmsi bizarním způsobem probudil k životu. Jeho povrchem počaly probíhat drobné víry a vlnky, drobné, škubavé záchvěvy, jako by se pod pískem prohánělí nějací brouci nebo mravenci. Půda se třásla, kroutila, rozvírala se v drobné, na prst široké pukliny... vytvářející poznenáhlu kruh kolem Shannona.
Pak se začal propadat.
Jako by byla pod pískem nějaká dutina, která se náhle propadla, počal se Shannonovi pod obličejem tvořit mělký kruhový kráter, tenkými kanálky spojený s řekou, až voda začala proudit do nově utvořené jamky.
Když jsem se probral ze strnulosti, byla Shannonova tvář už napůl pod vodou, která mu začínala téct do úst.
Vykřikl jsem a vrhl jsem se dopředu, abych ho vytáhl výš od vody.
Tak jsem to alespoň chtěl.
Ale jako by ho něco drželo. Sice jsem mu hlavu zvedl z vody, ale tělo se nehýbalo, dál zůstávalo v řece, jako by ho pevně držely neviditelné paže.
Myšlenky se mi v hlavě bily jedna přes druhou. Kráter, tvořící se pod Shannonovým obličejem, se rychle zvětšoval. Celá horní část těla se už nacházela sice v mělké, leč rychle se prohlubující louži, a také pod mými koleny se počal písek drolit a propadat. Řeka si svou oběť přitahovala zpět!
Vyskočil jsem, položil jsem Shannona tak, aby jeho obličej zůstal alespoň ještě na pár okamžiků nad vodou, vrhl jsem se skokem do řeky. Rukama jsem hmatal po jeho těle až k nohám, klouzal jsem stále níž - až jsem narazil na překážku!
Shannon byl až po lýtka zabořený do bahna na dně řeky! A ještě zatímco jsem nad ním bezradně stál, projelo jeho tělem mírné škubnutí a i jeho pravé koleno zmizelo v bahně. Řeka ho vsávala, jako smrtící bažina ho stahovala do hlubiny!
S výkřikem jsem se spustil na kolena, začal jsem hrabat a bahno ze dna odhazovat stranou.
Nech toho, Roberte.
Po jednu nekonečně dlouhou, trýznivou vteřinu jsem zůstal jako zkamenělý, ochromený jak hlasem, tak i jeho slovy.
Ozval se přímo v mém vědomí, bez jakéhokoli vnějšího zvuku, jako volání z onoho světa, avšak to nebylo to, proč jsem strnul.
Příčinou bylo, že ten hlas jsem znal.

Nech toho, Roberte, řekl ještě jednou. Stejně ho nemůžeš zachránit.
Pomalu, s nuceným klidem, skoro křečovitě jsem se obrátil a hleděl zpátky ke břehu.
Pár kroků nade mnou stál nějaký muž. Jeho tělo vypadalo zvláštně ponuře a hrozivě na oslňujícím pozadí slunce, současně ale bylo skoro průsvitné a nestálé, jako by to byl jen stín. Obličej jsem sice nedokázal rozeznat, ale toho nebylo ani zapotřebí.
Věděl jsem, že je mi velice podobný; že má stejný, ostře řezaný obličej jako já, stejnou, pečlivě zaholenou bradku a stejné, tmavé, mnohdy až bodavě hledící oči.
Kdybych si smyl barvu z vlasů, kterou jsem se na tuto cestu zamaskoval, měl bych dokonce i stejný klikatý pramen bílých vlasů nad pravým obočím, neboť bez ohledu na třicetiletý věkový rozdíl jsme si s tím mužem byli podobni jako dvojčata.
Nebo jako syn a otec.
Neboť ten muž byl můj otec.
Roderick Andara. Můj otec, kterého jsem poznal teprve před dvěma roky.
A jenž mi krátce nato zemřel v náručí.

"Selhal!"
DeVriesův hlas se třásl hněvem a jeho tvář, jež normálně vypadala vždycky bledě a tak nějak nemocně, byla teď rudá vztekem. Jeho pravice spočívala na rukojeti meče, dosud zastrčeného v pochvě. Necron byl přesvědčen, že tmavovlasý Vlám se jen stěží ovládá. Instinktivně se napjal a připravil se na možný útok. Ne že by s ním opravdu počítal; DeVries velice dobře ví, že Necrona nemůže pozemskými zbraněni ani poranit, natož pak zabít. A že jen samotný pokus o něco takového by pro něj byl jistým rozsudkem smrti.
Ale DeVries byl zlostí úplně bez sebe.
"On selhal, Necrone!" zasyčel ještě jednou. "Vy jste selhali. Mohl ho zabít, ale namísto toho Cravenovi zachránil život! To je váš způsob, jak dodržovat dohody, Necrone?"
Necron lhostejně snesl DeVriesův pohled. "Vy víte, co se stalo?" zeptal se se zájmem. "Odkud?"
"Odkud, to není důležité!" zasyčel DeVries.
"Pak taky jistě víte, že to nemůžete klást Shannonovi za vinu," odpověděl Necron klidně. "Byl oklamán. Craven je pod ochranou mocných magických sil."
"Které se právě snaží zabít Shannona, ano," vyštěkl DeVries nenávistně. "Co to má všechno znamenat, Necrone? Jakou hru se tu se mnou pokoušíte hrát?"
"Hru?" Necronovo levé obočí se prudce zvedlo. "Tak... bych to nenazýval," řekl pomalu.
DeVries naštvaně mávl rukou. "To je mi naprosto jedno, jaká byste proto volil slova, starče," řekl jízlivě. "Slova si můžete křivit jak chcete, ale fakta ne. Co se tady děje? Přišel jsem k vám s poctivou nabídkou, ale pomalu začínám mít pocit, že se nás snažíte podrazit. Nežeňte to daleko, Necrone!"
"Podrazit?" Necron si vzdychl. "Ani bych nevěděl jak, příteli. Vy jste dodrželi svou část úmluvy a přihráli jste nám čarodějova dědice. Co teď s ním my uděláme, je naše věc."
"Ó, to ne," odpověděl DeVries podrážděně. "To tedy není. Dohoda zněla, že Cravena zničíte. Teprve až se tak stane, platí naše dohoda. Nebo jste si to snad rozmyslel?"
"To jistě ne," odpověděl Necron studeně. "Ale možná ještě své požadavky rozšířím a budu žádat vaši hlavu, DeVriesi. Nevěřím, že byste byl tak hrozně důležitý, abyste nemohl být obětován." Náhle byl jeho hlas o poznání rezavější.
"Tady jste v mém domě, DeVriesi. Proto si raději rozmyslete dvakrát, jestli mě chcete urážet, nebo ne. Mé slovo platí a vy to víte! Proto držte svůj jazyk na uzdě, pokud se nechcete vystavit nebezpečí, že ho ztratíte."
DeVries na chvíli strnul a v jeho obličeji, zlostí úplně rudém, se objevil výraz hrůzy. Pak jeho oči zaplály ještě větším vztekem. "Vy mi vyhrožujete?" zasípal. "Vy se odvažujete, vyhrožovat mně, starče?"
"Ne," odpověděl Necron ledabyle. "Jen poukazuji na možnosti, DeVriesi. Podívejte se, nejste jediný, kdo si dokáže opatřit informace. Musím přiznat, že jste mě skutečně velice překvapil, jak rychle jste se dozvěděl o Shannonově osudu. Ale taky já jsem přemýšlel, víte?"
"Ano?" zeptal se DeVries. Najednou vypadal velice nervózně. "Jsou to jen úvahy, ale váš hněv mi ukazuje jisté věci nyní v jiném světle než včera. Například si kladu otázku, proč je pro vás tak důležité vidět Roberta Cravena mrtvého."
"On je..." začal DeVries, ale Necron ho okamžitě zase s netrpělivým gestem přerušil.
"On je syn Rodericka Andary, muže, který nese vinu za zánik našeho řádu a jehož veškeré potomstvo jsme se zapřísáhli zničit," řekl Necron podivně překotným, drmolivým způsobem, jako by opakoval nějakou dávno už nesmyslnou formuli. "To všechno já vím, DeVriesi - lépe než vy. Jenom se musím ptát, co udělal vám."
DeVries stiskl rty a mlčel, zatímco Necron po chvíli pokračoval.
"Možná že pro vás vůbec není až tak bezvýznamný, jak jste dosud předstíral," řekl zamyšleně. "Jak jsem už řekl - jsou to jen úvahy, ale proč bychom tyto myšlenky nedovedli až do konce - jen tak, pro zábavu?"
Lehce se usmál, opřel se a planoucíma očima se zahleděl na DeVriese. "Dost možná, DeVriesi, to není právě Craven, nýbrž někdo, kdo se zdržuje v jeho blízkosti, právě teď. Možná - jen možná - máte o smrt tohoto Kohosi stejný zájem jako o smrt Cravenovu. A možná ho nemůžete zničit, dokud je Craven naživu a chrání ho svým magickým dědictvím."
DeVries odfrkl. "Nesmysl," řekl.
Ale Necron se nenechal zmást, nýbrž hovořil dál: " Kdyby tomu tak bylo, DeVriesi, musel bych si svou nabídku ještě jednou promyslet. Neboť pak byste to nebyli vy, kdo nám poskytuje službu, nýbrž právě naopak. Nemyslíte?"

DeVries zaťal pěsti. "To je ..."
"Jen hra smyšlenek," přerušil ho Necron klidně. "Proč se tak rozčilujete, DeVriesi?"
Vlám na něho upřeně hleděl, hlasitě dýchal a nervózně si hryzl spodní ret. "Nevím, kam míříte, starče," řekl vztekle. "Ale tohle ponížení vám nezapomenu. Na to máte mé slovo."
"To je dobře," odpověděl Necron. "Protože ani já nezapomenu, co se stalo. A teď jděte, DeVriesi. Jděte do svého pokoje a tam počkejte, až vás nechám zavolat, abych vám sdělil své rozhodnutí."
DeVries chtěl vyjet, ale Necron ho umlčel jediným hněvivým pohybem ruky a mírně se napřímil na své židli.
"Jděte, DeVriesi," řekl rezavé. "Vezměte si své muže a odejděte, dokud ještě můžete."
DeVries chtěl opět vyjet, ale najednou se v starcově pohledu objevilo něco nového; výraz takové tvrdosti a nemilosrdnosti, že se DeVries neodvážil ani muknout. Náhle pocítil, jak je docela blízko smrti.
"Jděte," řekl Necron ještě jednou. "Ale varuji vás. I moje shovívavost má meze. Až se setkáme příště, budeme nepřáteli."
ano pomyslel si DeVries. To budeme, starče. To budeme docela určitě.
Ale jakkoli si to nechtěl přiznat, nebyl si ani trochu jistý, kdo z tohoto setkání v budoucnu vyjde jako vítěz...

"Ty," zašeptal jsem. Vlastní hlas mi zněl ve vlastních uších cize a děsivě. Svět kolem mě jako by vybledl. Řeka, Shannon, nebezpečí, vznášející se nad námi jako ponurý mrak - všechno bylo neskutečné a nedůležité. Všechno jako by se scvrklo do nepatrného kruhovitého výřezu reality, v jehož centru se nacházela stínovitá postava mého otce. Pochopil jsem celou pravdu ve chvíli, kdy jsem zaslechl jeho hlas. Ale stále jsem ještě odmítal tomu věřit.
"Ty?" zašeptal jsem ještě jednou. "To tys ... tohle ... tohle všechno je tvé dílo?"
Přikývl, byl to takový nějak jakoby rozmazaný, neskutečný pohyb. Jeho stínové tělo jako by se vlnilo.
Odejdi, Roberte, šeptal jeho hlas v mém vědomí. Odejdi a nech mě udělat, co je třeba.
"Ale proč?" zasténal jsem. "Proč jsi to udělal? Co ..."
Musí zemřít, přerušil mě ten přízračný hlas. Zdálo se mi, jako bych v něm slyšel jakousi lítost, ba skoro smutek.
Odejdi, Roberte. Nemohu tě chránit, až se zase probere. Má moc mizí rychle.
"Chránit?" zasípal jsem. "Tenhle... tenhle mladík mi zachránil život! Nemůžeš ho zabít!"
Vyskočil jsem, sklonil jsem se nad Shannonovým tělem a zvedl jsem mu hlavu. Voda mu už zase dosahovala pomalu k obličeji. Ještě chvilku a začne mu téct do úst a v bezvědomí ho udusí.
"To nesmíš udělat!" řekl jsem ještě jednou.
Je to tvůj nepřítel, Roberte, odpověděl otec. Zabije tě, až se dozví, kdo opravdu jsi.
"Zabije?" Skoro jsem vykřikl. "On mě zachránil, otče!"
To byla náhoda, odpověděl. Roberte, prosím tě - buď rozumný. Nemohu se už dlouho zdržet. Síly mě rychle opouštějí, když se zdržuji v tomto světě, a co jsi udělal, mě oslabilo ještě víc.
Jeho slova ve mně vyvolala zvláštní ozvěnu. Jako bych ještě jedenkrát v bleskurychlé vizi prožíval znovu svůj zoufalý souboj s řekou a tentokrát věděl, že to jsou jeho síly, se kterými zápasím, rozpoutané magické schopnosti mého vlastního otce!
Vstal jsem, učinil jsem půl kroku směrem k němu, zvedl jsem obě ruce a potichoučku jsem zašeptal bizarní slova, kterým mě on sám naučil.
Jeho postava jako by se na chvíli zavlnila, jak byla jeho nadsmyslná moc zastavena a zatlačována. Řeka u mých nohou přestala stahovat Shannonovy nohy. Voda počala ustupovat a po otcově tváři přelétl překvapený, nevěřícný výraz.
"Ne," řekl jsem klidně. "Nezabiješ ho."
Roberte, ty ...
"Nezabiješ ho," opakoval jsem, velice tiše, ale také tak odhodlaně, že se zarazil uprostřed slova a po jednu nekonečnou vteřinu na mě upřeně hleděl se směsicí nevěřícného úžasu a obav v očích.
Pak tedy zabije on tebe, řekl nakonec.
"Budu mu v tom umět zabránit," řekl jsem chladně. "Konečně naučil jsem se od tebe dost, abych si uměl bránit kůži."
To na něho nestačí, Roberte! Je to čaroděj! Skutečný nositel Moci, tisíckrát lépe připravený než ty!
"Možná," odpověděl jsem. "To se uvidí. Ale nedovolím, abys ho zabil."
Mohl bych tě přinutit, Roberte!
"Zkus to," řekl jsem rozzlobeně. "Ale jestli ho chceš zabít, pak musíš zabít nejprve mě, otče."
Tentokrát mi už neodporoval, jen výraz v jeho očích ještě víc posmutněl. Nakonec sklopil zrak, ustoupil o krok zpátky a mlčky přihlížel, jak vytahuji Shannonovo nehybné tělo z řeky a vleču o kus výš, aby bylo v bezpečné vzdálenosti od vody.
Byl jsem pevně přesvědčen, že až se zase narovnám, budu už sám, avšak stínovitá postava tam stále ještě byla, jen zřetelně vybledlejší a vyčerpanější než předtím, přesto však ji bylo ještě vidět.
"Co vlastně chceš?" zeptal jsem se. V mém nitru zuřila sopka navzájem se potírajících citů. Hlas se mi třásl.
Andara mírně zavrtěl hlavou, udělal pohyb, jako by chtěl zvednout ruku a dotknout se mě, pak ho ale neudělal, nýbrž jen na mě pohlédl svýma temnýma očima.
Jsi velmi silný, Roberte, řekl. Silnější, než jsem se odvažoval doufat, a po tak krátké době.
"Udivuje tě to?" zeptal jsem se jízlivě. "Nezapomeň, že jsem tvůj dědic, otče." Sám jsem se lekl, když jsem pocítil, jak jsem zdůraznil poslední slovo. Znělo to jako nadávka; jako něco sprostého.
Proč mě nenávidíš? zeptal se.
"Nenávidím?" Zavrtěl jsem hlavou, až příliš prudce, pak jsem se podíval dolů na nehybného mladíka u svých nohou a ještě jednou jsem řekl: "Nenávidím? O ne, otče, to není nenávist. Jen jsi mi odporný. Ty i všichni ti, kteří se spustili s

mocí, jež dělá takovéto věci." Hněvivým pohybem hlavy jsem ukázal zpátky k řece.
Andara se smutně, přesmutně usmál. Rozumím ti, Roberte, řekl. Víc než si myslíš. Když jsem byl stejně starý jako ty, cítil jsem to právě tak.
"Proč jsi tedy podle toho taky nejednal? Proč jsi nevyužil své moci, abys bojoval proti zlu?"
Ale já jsem tak jednal, odpověděl. Dělal jsem to a stále ještě dělám. Ale mnohokrát, aby se zlo dalo porazit, se musí dělat taky věci, které jsou špatné.
"Takové věci, jako je vražda bezbranného?"
Andara chvíli mlčel. Potom přikývl. Jeho pohyb vypadal rezignovaně. Možná máš pravdu, řekl. Možná je dobře, že jsi mi zabránil, abych ho zabil. Zatížil jsem tvé svědomí už tak dost velkou vinou.
"Slova!" vyštěkl jsem. "Nic než slova! To je všechno, co mi můžeš dát - kromě prokletí, které jsem po tobě zdědil?"
Mnohdy na sebe člověk musí naložit vinu, aby zabránil ještě většímu neštěstí, řekl mírně. Ale nežádám, abys rozuměl, co mám na mysli. Vůbec nic od tebe nežádám, Roberte. Snad jsem už po tobě žádal příliš mnoho.
Nechtěl jsem odpovědět, ale nebyl jsem docela pánem vlastní vůle. Příliš dlouho jsem už žil se svým dědictvím, příliš dlouho jsem cítil tu ponurou, vzdouvající se moc, jež jako temný pekelný pes číhala na dně mé duše, a zápasil jsem sám se sebou, abych mlčel. Náhle se ze mě slova valila tak prudce, že jsem jejich proud už nebyl schopen zastavit. Skoro jsem křičel.
"To je všechno?" vyhrkl jsem. "Opravdu očekáváš, že se s tím spokojím? Nežádáš, abych ti rozuměl, a to je všechno? Tak jednoduché to není, otče! Ty snad nežádáš nic, ale zato žádám já něco od tebe!"
A co? zeptal se tiše. Ale výraz jeho očí mi říkal, že odpověď už dávno zná.
"Chci, abys ze mě sňal tvé prokletí!" vykřikl jsem, "Nechci to tvoje dědictví! Dal jsi mi je, aniž by ses mě ptal. Nechci přihlížet, jak jsou nevinní lidé zabíjeni, jen protože jsou náhodou ve špatnou chvíli na špatném místě, nebo protože jejich smrt vyhovuje nějakým plánům nějaké anonymní Moci. Odkázal jsi mi nejen svou magickou moc a své čarodějnictví, ale taky své prokletí. Každý člověk, který je se mnou příliš dlouho, to nakonec odpyká, každý, kdo mi činí dobro, dostane zaplaceno smrtí nebo zlem! Nechci už dál, nemám sílu po celý život rozdávat jen neštěstí a utrpení. Sejmi to ze mě! Učiň mě naprosto obyčejným člověkem, víc nechci."
Mluvil jsem nesmysly a věděl jsem to, ale ta slova byla ve mně zadržována příliš dlouho, než abych je teď dokázal zarazit.
A také Andara mlčel a mlčky se na mě dlouho, předlouho díval. Jeho tělo se rozplývalo, velice pomaloučku, ale nezadržitelné. A krátce předtím, než zmizel docela, řekl ještě něco, co jsem měl skutečně pochopit až mnohem, mnohem později: Bylo ode mě špatné, že jsem tě prosil, abys mě nenenáviděl, Roberte, řekl. Promiň mi to, prosím tě. Nenáviďme, pokud někoho potřebuješ nenávidět. Jen ne sebe. Nikdy neobracej svou nenávist proti sobě samému.
A s tím zmizel. Jeho tělo se rozplynulo v to, čím skutečně bylo - ponurou, neskutečnou vidinu -, pak se jako mlha rozplynulo a bylo pryč. Ani otisky po jeho botách na písku nezůstaly. Jak by také mohly?
Přesto jsem tu nebyl sám.
Už dlouho předtím jsem zaslechl zvuky kočáru a kroky, ale dokud jsem mluvil s duchem svého otce, nepronikly do mého vědomí docela.
Když jsem se obrátil, stál přede mnou Howard. A výraz v jeho očích mi řekl, že slyšel všechno. Každé slovo.
Chvíli na mě mlčky hleděl, pak si vzdychl, stejně smutně jako předtím Andara, hlavou kývl směrem k Shannonovi, stále ještě ležícímu v bezvědomí, a současně ukázal rukou zpět ke kočáru.
"Pojď," řekl. "Nesmíme ztrácet čas. Pomoz mi ho odnést do kočáru."

Přišel večer a na Miscatonickou univerzitu se snesla tma. I přes veliký oheň, který Howard zapálil v krbu v knihovně, byl chlad večera nepříjemně výrazný.
Předtím Howard dopravil mě a Shannona do traktu pro hosty. Jeho do malého, už po léta nepoužívaného pokoje, mě do většího apartmá se dvěma místnostmi a vlastní koupelnou.
Moc jsme toho nenamluvili; ani během jízdy sem, ani později. Howard se nechtěně stal svědkem mého bizarního rozhovoru, a ačkoli se o tom nezmínil ani slovíčkem, přesto jsem velice výrazně cítil, že se mu to, co viděl a slyšel, vůbec nelíbilo. Byl jsem rád, když mi mlčky ukázal mé pokoje a řekl, že mě až do večeře nechá o samotě.
Navzdory všemu, co se stalo, mě zmohla únava. Upadl jsem do neklidného podřimování, plného děsivých snů a pochmurných vizí, z něhož mě Howard vzbudil až krátce před začátkem soumraku.
Potom mě odvedl do knihovny a představil mě malému, předčasně zešedivělému muži jménem Lengley - profesoru zdejší univerzity pro něco, čemu jsem nerozuměl a co mě nezajímalo.
Lengley byl i přes svůj mrzoutský vzhled sympatický starý muž, jenž zcela přešel mé upjaté chování a přátelsky mě vyzval, abych přisedl ke krbu.
Nějakou dobu jsme nezávazně konverzovali; jinak by se ta zdvořilá hra na otázky a odpovědi, kterou jsme se mořili, asi těžko dala nazvat.
Nakonec - připadalo mi to jako celá věčnost - si Howard důrazně odkašlal. Trošku se vyklonil z obrovského ušáku, ve kterém seděl, a přešel konečně k věci.
"Neztrácel jsi čas, Roberte," řekl. "Lengley a já jsme počítali, že tě tady uvidíme až tak koncem měsíce."
"Měl jsem rychlou loď," odpověděl jsem. "A vyrazil jsem, jakmile jsem dostal tvůj dopis. Vypadal velmi naléhavě."
"To taky byl," řekl Howard a jeho hlas zněl přitom velice ustaraně. "Nenutil bych tě k tak dlouhé cestě, kdyby to nebylo důležité."

"O co jde?" zeptal jsem se přímo. "O VELKÉ STARCE?"
Lengley se zdál být překvapen, ale jen na chvíli. "Jste tedy už informován," řekl. "To nám věc trochu ulehčí."
"Dostal jsem už malou ochutnávku," odpověděl jsem sarkasticky. "Dnes ráno ve vašem pohostinném městě, profesore."
V jeho očích se objevil tázavý výraz. Howard mu zjevně ještě nepověděl, co se mi přihodilo, a tak jsem všechno teď vylíčil sám.
Lengley naslouchal mlčky a aniž by mě jen jedinkrát přerušil, ale výraz jeho obličeje byl stále ustaranější.
Když jsem se dostal až na konec, seděl strnule v křesle a byl celý bledý. Na čele se mu leskl pot. Ruce se mu třásly.
"Natolik zlé je to tedy," zamumlal.
"Co je natolik zlé?" zeptal jsem se důrazně. "Mám pocit, že mi něco skrýváte, profesore."
Howard vzhlédl, stiskl rty a chvíli si nervózně pohrával s manžetami svého saka, než odpověděl.
"Vzpomínáš si na den, kdy jsme Rodericka... viděli naposledy?" zeptal se. V jeho očích se zatřpytily rychlé, varovné jiskřičky. Lengley tedy ještě nevěděl nic ani o mém příšerném setkání na břehu řeky a Howard byl toho názoru, že by to tak mělo raději zůstat.
Přikývl jsem.
"Vzpomínáš si na těch třináct VELKÝCH STARCŮ, kteří se k nám dostali mezidimenzionálním tunelem," pokračoval Howard. "Ne všichni, ale část z nich je dostatečně mocných na to, aby otevřeli bránu času a nastolili svou starou moc. My všichni... jsme doufali, že budou potřebovat dlouhou dobu, aby se v tomto světě zorientovali, ale obávám se, že naše lhůta je kratší, než jsem si myslel."
"Dnes ráno to ale nebyl žádný z VELKÝCH STARCŮ," namítl jsem.
"Jistěže ne," řekl Lengley. "Kdyby tomu tak bylo, pak byste byl teď už mrtev, chlapče. Byla to některá z jejich kreatur. A nikoli první, o které slyšíme."
Jeho hlas byl najednou velice vzrušený. "Důvodem, proč vás sem Howard pozval, Roberte, je právě objevení se těch bytostí. V posledních měsících dostáváme stále nové podivné zprávy, zvěsti a historky, kterým nikdo nechce věřit."
Chraplavě se zasmál. "Lépe by lidé dělali, kdyby jim věřili, Roberte. Zjevují se teď stále častěji."
"Kdo?"
"VELCÍ STARCI nebo jejich kreatury," řekl Howard netrpělivě. "A zneklidňující je, že se opakovaně objevují v blízkosti Arkhamu. A zdá se, že se stále přibližují."
"Co je na tom víc zneklidňující, než kdyby se objevovali třeba někde v Zadní Indii?" zeptal jsem se.
"Arkham není jen tak lecjaké místo," odpověděl Howard vážně. "Vyskytlo se tu... pár podivných událostí kolem jistého Aliny Bilingstona, jenž žil před sto lety poblíž Arkhamu. Ta věc nebyla nikdy plně objasněna, a jakkoli málo se ví, co se to tenkrát stalo, ty... události... ustaly."
"Jaké události?" zeptal jsem se.
Howard pokrčil rameny. "Lidé se ztráceli nebo umírali za záhadných okolností. Bylo slýchat zvuky, především v noci a především v lesích, pár místních dokonce tvrdilo, že viděli na obloze nějaké divné věci.
K tomu se přidalo ještě něco. V této knihovně" - rozmáchlým gestem ukázal na police s knihami, které nás obklopovaly - "je nashromážděn snad největší poklad vědění a informací o VELKÝCH STARCÍCH a kultu CTHULHU na celém světě. Velká část tohoto vědění, Roberte," dodal poněkud pozměněným hlasem, "pochází od tvého otce. Byl jedním ze zakladatelů Miscatonické univerzity. I když to skoro nikdo neví."
"Už šest měsíců, Roberte," navázal na Howarda Lengley, "dostáváme stále více hlášení o podivných věcech. Zdá se, že jsou stále aktivnější, den ode dne."
"A přibližují se," dodal Howard.
Jeho tvář se zachmuřila. "Ani jsem se neodvažoval obávat se, že už jsou tak moc blízko. V Arkhamu. Jen pár mil odsud."
Zavrtěl hlavou, zhluboka si vzdychl a podíval se na mě. "Profesor Lengley, pár jeho kolegů a já jsme se rozhodli, že proti tomu něco podnikneme. Musíme vypátrat, kdo jsou ty bytosti, odkud přišly, jaké sledují cíle a kde se skrývají."
"A jakou roli," zeptal jsem se, "jsi přitom přisoudil mně? Roli vnadidla?"
Howard na mě chvíli zíral, chvíli se křečovitě snažil najít vhodná slova a úsměvem alespoň trochu uvolnit náladu. Moc se mu to nepodařilo.
"Musíš se učit," řekl. "Víš o VELKÝCH STARCÍCH už hodně, ale ještě zbývá mnohé, co nevíš. Já... jsem doufal, že ti budu moci dopřát víc času. Roky, snad desetiletí, aby síly v tobě mohly v klidu dostatečně dozrát. Ale ten čas nám naši nepřátelé nedopřejí. Chtěl bych, abys tu zůstal a naučil se vše, co se o VELKÝCH STARCÍCH naučit dá. Lengley a já ti při tom budeme pomáhat."
"Tak je to tedy," řekl jsem tiše. Hlas se mi třásl. "Vy... vůbec nechcete mě. Chcete mé magické dědictví. Síly, které mi odkázal můj otec. Chcete..."
Howard chtěl něco říct, ale tentokrát byl Lengley rychlejší. Podíval se na mě se zvláštním výrazem ve tváři.
"Respektuji vaše pocity, Roberte," řekl. "Byl bych zklamán, kdybyste takto nezareagoval. Jsou to už celá desetiletí, ale stále si ještě vzpomínám, jako by to bylo včera, na den, kdy na této židli seděl váš otec a křičel na mě tak, jak byste asi nejraději teď křičel vy na Howarda, kdybyste s ním byl sám."
Rozpačitě jsem těkal pohledem mezi ním a Howardem, zatímco Lengley s letmým úsměvem pokračoval: "Myslíte si, že jste první, jenž něco takového prožívá, chlapče? Váš otec reagoval úplně stejně, když jsme mu Howard a já vysvětlili pravdu. A to byl starší, než vy teď a mnohem silnější, ale jeho hněv byl právě tak prudký jako ten váš."
"Jestli si myslíte, že nakonec budu právě takový jako on," přerušil jsem ho vztekle, "pak se mýlíte, profesore. Ani za tisíc let ne!"

"To taky není třeba, chlapče," řekl Lengley mírně, skoro až trochu posmutněle. "Nejsi tady proto, aby se z tebe stal druhý Roderick Andara. Tvůj otec neměl na vybranou, když se stal takovým, jakým byl. Byl přinucen osudem, jenž nezná slitování, a zaplatil za to strašlivou cenu. Howard a já chceme zabránit tomu, aby se tak jednoho dne vedlo i tobě. Roberte, jsme tví přátelé, věř mi."
Jeho slova rozezvučela zvláštní ozvěnu v mém nitru. Byl jsem vzteklý, současně jsem se ale cítil tak bezradně a zmateně jako ještě nikdy předtím v životě. Prostě jsem nevěděl, co si myslet.
"Snad bude lepší, když tě teď na chvíli necháme o samotě," řekl Lengley a hned vstal. "Myslím, že máš o čem přemýšlet."
Ani jsem si nevšiml, jak spolu s Howardem vyšli z místnosti.

Nevěděl, kolik uplynulo času. Rovněž nevěděl, jak se sem dostal a kde to vůbec je. Když otevřel oči, ležel na čistě povlečené posteli v malém pokoji, který byl osvětlen jen úzkým proužkem neklidného měsíčního světla, jenž pronikal škvírou mezi okenicemi.
Shannon zamrkal, opatrně se vztyčil na loktech a pozorně se rozhlížel kolem.
V hlavě mu divoce vířily spousty myšlenek a nedokázal poznat, co z toho je pravda a co jen výjevy z děsivých snů, jež doprovázely muka jeho probuzení.
Spolu s Jeffem nasedli do člunu a veslovali, když vtom...
Řeka se najednou docela zbláznila a pokoušela se ho pohltit. Shannon jako by si slabě vzpomínal na postavu, která se objevila na protějším břehu, a na úder obrovské magické moci.
Vzpomínal si na vařící vodu a na stahující víry, které ho chtěly strhnout do hlubin a utopit, ale pak se v poslední chvíli objevil Jeff a zachránil ho.
Byl napůl v bezvědomí, když se dostali ke břehu. Pak se zase objevil ten neznámý a Jeff cosi dělal, mluvil s ním nebo bojoval, to si už Shannon nedokázal vybavit...
Mladý čaroděj zasténal, jako by dostal ránu pěstí, když se konečně rozplynuly závoje před jeho pamětí a on pochopil, co se stalo.
Našel muže, kterého měl najít, Roberta Cravena, muže s bílým pramenem ve vlasech, dědice Moci, jak jej označil Mistr. A Craven mu dal pocítit svou moc!
Shannon pochopil, že všichni podcenili čarodějova syna. Není to žádný nevědomý blázen, jenž teprve začíná objevovat své síly, nýbrž mocný, plně vzdělaný čaroděj, jehož schopnosti zřejmě bezmezně převyšují ty Shannonovy. Kdyby tam nebyl Jeff, byl bych teď už mrtev.
Shannon zapudil své myšlenky, posadil se a odhodil přikrývku. Byl nahý, ale jeho šaty ležely pečlivě složené na podlaze vedle jeho postele. Když se pro ně sehnul, zjistil, že jsou už zase suché. Musel být tedy v bezvědomí velice dlouho.
Rychle se oblékl. Dveře byly zamčené, ale Shannonovi netrvalo ani půl minuty, než zámek otevřel a mohl vyjít na chodbu.
Bylo to zvláštní prostředí. Jeho pokoj vypadal jako trochu lepší kůlna, samý prach a pavučiny, avšak chodba, na které se teď ocitl, jako by spíš patřila k nějakému zámku. Strop byl vysoký a klenutý, všude visely obrazy a erby, na podlaze byl položen drahý koberec.
Kdesi hluboko v nitru budovy tloukly hodiny, mocný, hluboký zvuk gongu, jenž zazněl desetkrát, jedenáctkrát, ne, dvanáctkrát a s chvějivou ozvěnou zase umlkl.
Ve stejnou chvíli vycítil Shannon cosi cizího.
Bylo to stejné jako ráno, jen silnější, mnohonásobně silnější. Najednou jako by byl vzduch nasycen odporným puchem a taky se světlem se něco stalo.
Shannon strnul, zvedl ruku a na zlomek vteřiny zavřel oči.
Když je zase otevřel, viděl čáry. Pulzující čáry, které se jako smyčky obrovské pavučiny napínaly po celé chodbě.
Na konci se něco pohybovalo. Postava. Štíhlá, světlá a rozvlněná jako přelud.
A pak zaslechl křik. Pronikavý, neuvěřitelně vyděšený křik, jenž strašlivě rozeral ticho tohoto domu.
Shannon se rozběhl kupředu, co mohl nejrychleji.

Musel jsem asi sedět u krbu a zírat před sebe celé hodiny, protože když jsem se z onoho takřka tranzu konečně vytrhl, bolely mě napjaté svaly a taky mě pálily oči.
Nebyl jsem už sám.
Howard mezitím znovu vešel do knihovny, tiše za sebou zavřel dveře a zastavil se. V duchu jsem si kladl otázku, jak dlouho tu už asi stojí a pozoruje mě.
"Jsi v pořádku?" zeptal se, když vycítil můj pohled.
Přikývl jsem, vstal jsem a udělal jsem krok směrem k němu, ale zase jsem se zastavil. "Už... už je to zase dobré," řekl jsem. "Obávám se, že jsem navykládal spoustu nesmyslů. Mrzí mě to."
"To není třeba," řekl Howard a znělo to docela upřímně. "Je to jistě taky moje vina. Měl jsem tě ve svém dopisu varovat. Když jsem ho odesílal, nebylo to ještě ani z poloviny tak zlé jako právě teď."
"Myslíš, že nás napadnou?" zeptal jsem se tiše. "Tady?"

Howard pokrčil rameny, opustil své místo u dveří a přistoupil blíž. Viděl jsem, že drží v ruce hůlku, jako by se chystal na vycházku.
"Nevím, čemu mám věřit," přiznal. "Naši protivníci nemyslí a neplánují jako lidé. Ale něco se stane, to cítím. A nebude to nic dobrého." Vzdychl si a napřáhl vycházkovou hůl směrem ke mně.
"Vlastně jsem přišel jen proto, abych ti dal tohle," řekl. "Chtěl jsem ti to dát už při přivítání, ale..." Odmlčel se a namísto dalších slov se jen rozpačitě usmál, zatímco jsem si vzal hůlku z jeho ruky a zvědavě si ji prohlížel.
Byl to nádherný kousek. Hůl byla nezvykle dlouhá a z jakéhosi mně neznámého, temně černého dřeva, taky hlavice hole se zdála být o něco větší, než tomu bývá, a proti ohni se třpytila jako nějaký tajuplný křišťál. V jejím nitru byl uvězněn nějaký temný, ne docela přesně rozeznatelný předmět. Nebo snad jen nějaký stín.
"Otoč hlavicí doleva," řekl Howard.
Poslechl jsem. Zářivá křišťálová hlavice se otočila s mírným odporem, pak cosi cvaklo a z černého dřeva vyklouzla čepel oboustranně broušeného kordu s ostřím jak břitva. S obdivem jsem jej vytáhl celý a obracel jsem jej v rukou. Zbraň byla velice lehká, ale současně jsem vytušil, jak pevná je jeho zdánlivě křehce vyhlížející ocel. Čepel se zdála být dostatečně ostrá, aby dokázala rozetnout vlas napříč.
"Patřil tvému otci," řekl Howard. "Svěřil mi ho do ochrany tehdy, když tě odcházel hledat do New Yorku. Já... musel jsem mu slíbit, že na kord dám dobrý pozor, dokud se pro něj nevrátí. Ale myslím, že by souhlasil s tím, abys ho teď dostal ty."
V Howardově hlase bylo cosi zvláštního, když říkal poslední slova. Zastrčil jsem kord zpět do černé hole, položil jsem zbraň na stůl a zvedl jsem oči.
"Mrzí mě, co jsem předtím říkal, Howarde," řekl jsem ještě jednou. "Rád bych ho poprosil o prominutí."
Howard se usmál. "On to ví, Roberte," řekl. "Věděl to už dříve, než jsi přišel. Pokus se pomoci nám v našem boji, pokud chceš jednat v jeho duchu."
"Ale já nemohu, Howarde," řekl jsem bolestně. Proč jen mi nerozumí?
"Pochop to přece!" pokračoval jsem takřka úpěnlivě. "Pokoušel jsem se, Howarde. Během posledního roku jsem se o magii a okultismu naučil víc než jiní za celý život. Pokoušel jsem se zvyknout si na tu moc, jež je mým dědictvím, ale nedokážu to. Nechci ji. Nechci po celý život muset vědět, že lidem, se kterými se setkám, přináším jen neštěstí a smrt!"
Kdesi v domě odbíjely hodiny, pomalu a monotónně, jejich tupě dunivý zvuk jako by děsivým způsobem podkresloval má slova.
"Ale to není pravda," odporoval Howard mírně. "Záleží jen na tobě, k čemu využiješ svého dědictví."
Hodiny bily dál, jako by chtěly potvrdit jeho slova.
"A co když nejsem dost silný?" zeptal jsem se. "Co kdybych selhal a podlehl svodům moci, jako ti druzí, kteří zabili mého otce?"
Howard chtěl odpovědět, ale nedostal se k tomu. Kdesi pod námi v domě udeřily hodiny naposledy, podvanácté.
A tu se stalo něco příšerného.
Světlo se zachvělo. Místností se prohnal zlověstný, ledový vítr, vyfoukl z krbu oblak jisker a zhasil jednu ze tří plynových lamp, které osvětlovaly knihovnu. A současně se světlo obou zbývajících zbarvilo zeleně.
"Bože!" vydechl Howard. "Co je to?"
Strašlivý smrad najednou naplnil místnost. Něco temného, jakýsi nehmotný vír se najednou zničehonic objevil nad stolem a Howardův hlas se ztratil v ošklivém syčivém zvuku.
Strašlivé zelené zbarvení světla nabylo ještě víc na síle a náhle se nad středem stolu třepetavě vznášelo cosi bledého, jakási bílá, beztvará, průhledná mlha. Howard vykřikl a uskočil nazpět. Rukou sáhl po kordu, ale minul ho a shodil ze stolu. Sehnul se pro něj a zoufale se snažil na něj dosáhnout.
Z toho jsem však v tu chvíli sotva něco vnímal, zíral jsem totiž dál na to vlnící se cosi, co se jako mlha vzdouvalo a převalovalo nad stolem. Náhle se prudce ochladilo, nastala až rezavá zima a ovanul mě hnilobný závan, jako by proti mně zavanulo z hrobu.
Pak mlha zhoustla, v několika okamžicích vyrostla v dvoumetrový, mihotavý sloup, divoce se pohybující bílý vír – a ten se proměňoval v lidskou postavu!
Jako by mi po zádech přejela ledová ruka, když jsem poznal obličej té mlžné bytosti.
"Priscyllo!" vydechl jsem. Stál jsem tu celý roztřesený, křičel jsem celý bez sebe a ze všech sil jsem se snažit nepropadnout šílenství, zatímco jsem zíral na stále ještě se vlnící, napůl průsvitnou dívčí postavu.
Priscylla - má Priscylla. Děvče, které jsem miloval a které mi nemilosrdný osud vyrval. Priscylla se zbláznila - každopádně podle soudu lékařů - a nacházela se daleko, daleko odsud, v jednom anglickém sanatoriu. A najednou ... byla zde!
Postava zvedala pozoruhodně lehkým způsobem paže. Její černé vlasy, sahající po ramena, vlály jako ve větru a ze rtů se jí vydral zvuk hlubokého, nekonečně hlubokého utrpení.
"Roberte!" zasténala. "Pomoz... mi... pomoz mi přece... Oni... jdou po mně. Chtějí mou... duši. Pomozte přece! Pomozte mi."
A pak se stalo něco děsivého.
Pod touto postavou, jakoby uvnitř masivní desky stolu, se objevilo klubko beztvarého, lesknoucího se... čehosi, co se ustavičně kroutilo, škubalo a chvělo. Vtom se jedna slizká, černá paže vymrštila do výšky jako lesklé hadí tělo, pronikla mlžným tělem dívky a roztrhla je tak prudce a náhle, jako když vichřice rozerve ranní mlhu.
Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, jako bych slyšel výkřik, výkřik plný zděšení a hrůzy, jaký jsem neslyšel v životě nikdy předtím. Potom umlkl. Mlžné tělo i to černé něco v desce stolu zmizely a také světlo bylo zase normální.
Ale jen na chvíli.

Vzápětí se zelené světlo vrátilo a přímo bestiální puch mi vyrazil dech.
A nad deskou stolu se podruhé objevila rozvlněná mlžná postava.
Ale jak se změnila!
Její tělo se zdálo být tak bizarním způsobem znetvořeno, pokřiveno, zkrouceno a jakoby propadlé do sebe, že vypadala spíš jako karikatura lidského tvora. Před chvílí ještě sněhobílá, hebká noční košile byla najednou poseta černými skvrnami, rovněž vlasy byly slepené krví a slizem.
S výkřikem jsem se vrhl nazpět, ztratil jsem rovnováhu a zakopl o židli.
Ale bolest jsem skoro ani necítil. Jako očarovaný jsem hleděl na tu děsivou karikaturu mé milované, na to úděsné, ohavné Něco, v co se její podoba přeměnila.
A dál se proměňovala ...
Její obličej se změnil.
Jako by její tvář uchopila neviditelná ruka a hnětla její rysy, strašlivým způsobem ji mačkala a přetvarovávala jako měkký vosk. Z chlapecky něžné Priscylliny tváře byla náhle ohavná grimasa. Její kůže byla najednou těstovitá a bílá, oči temné, hluboko do důlků zapadlé močály, ze kterých se na mě šklebilo šílenství. Za staženými, rozpraskanými rty se šklebil děsivý dravčí chrup.
Mlžná postava se pomalu obracela, vystupovala z míhavého světelného věnce a dál nabývala na hmotnosti. Její ruce se zvedaly a viděl jsem, jak se proměnily ve dravčí spáry.
S pomalými, podivně beztížně působícími pohyby se postava oddělovala od stolu, na chvíli zůstala stát bez hnutí a pak zamířila směrem ke mně.
"Zachraň mě, Roberte," chechtala se. "Tak mě přece zachraň. Musíš mi pomoci!"
Cosi se ve mně zlomilo. Věděl jsem, že ta věc přede mnou není ve skutečnosti Priscylla, nýbrž jen přelud, stvořený pouze za tím účelem, aby mě mučil a aby se mi vysmíval karikaturou jediného člověka, kterého jsem kdy miloval. Ale ten pohled mě ochromoval.
Pomalu jsem začal ustupovat před přibližujícím se zjevením. Bestie se chechtala, křivila obličej ve výsměšný škleb a škádlivě po mně natahovala spáry.
"Roberte!" zařval Howard. "To není Priscylla! To je shoggote! Braň se!"
Současně vyskočil, vytrhl kord z pochvy a udělal výpad.
Obluda byla rychlejší. Bleskurychle se otočila a děsivým spárem se rozehnala proti útočníkovi. Howard se pokusil jejímu úderu vyhnout, ale nepodařilo se mu to úplně. Zvířecí pracka nestvůry se skoro jemně dotkla jeho hrudi.
Howard vykřikl, jako by byl zasažen bleskem. Odletěl zpátky, narazil do jednoho regálu a v pádu ho strhl s sebou. Jen o zlomek vteřiny později, ještě než zmizel pod lavinou zřícených desek a knih, jsem uviděl, jak se mu bílá košile zbarvila na hrudi červeně.
Obluda se zase pomalu otočila.
"Je po tobě, Roberte Cravene!" vysmívala se, zatímco se přibližovala ke mně. "Zemřeš. Stejně jako všichni ostatní. Dostaneme tě!"
Její pracka se vymrštila dopředu, roztrhla mi plášť a zanechala mi na rameni krvavý šrám. Bolest mě rázem vrátila zpět do reality.
Náhle jsem s bolestivou jasností pochopil, že jsem odsouzen k smrti. Ta věc, která se tyčila proti mně, nebyla žádná vize, nijaký přelud, nýbrž shoggote, kreatura, jež byla stvořena za jediným účelem, totiž aby zabíjela.
Aby zabila mě.
Příšera se zle zachechtala, jako by mi četla myšlenky. Snad i četla. "Zemřeš, Roberte!" syčel ten výplod pekla. "Už teď jsi mrtev. Jen to ještě nevíš!"
V tu chvíli se venku na chodbě ozval výkřik. Dveře se prudce rozletěly a mezi nimi se objevila štíhlá, přikrčená postava.
Shannon!
Shoggote zareagoval s neskutečnou rychlostí. Se vzteklým zasyčením se prudce obratil, zvedl ruce do výše - a vrhl proti mladému čaroději praskající blesk.
Oslepen jsem zavřel oči, ale ta oslňující záře mi pronikla víčky a já i zavřenýma očima viděl groteskní černobílý výjev, který se přede mnou odehrával.
Blesk se přiblížil úžasnou rychlostí až k Shannonovi - ale nezasáhl jej. Postava mladého čaroděje jako by se náhle zahalila do pláště z praskajících jisker. Vlasy mu zářily, podlaha pod jeho nohama se počala tavit.
Pak udeřil on.
Nedokázal jsem rozpoznat, co udělal. Nebyl to blesk jako ten shoggotův, žádný rychlý záblesk magické energie, nýbrž něco neviditelného, jako by se místností mihl jakýsi nehmotný stín, který zahalil shoggotovo tělo a odhodil ho nazpět.
Řev toho tvora byl náhle plný bolesti. Obluda se zapotácela, padla na kolena a hned se zase pokusila vstát.
"Jeffe," zařval Shannon. "Kámen! Tvou shoggotí hvězdu!
Rychle!"
Konečně jsem pochopil, co má Shannon na mysli. Rukou jsem sáhl do kapsy a... a nahmatal jsem jen prázdno.
Projela mnou ledová hrůza. Kámen v kapse nebyl. Když jsme dorazili na univerzitu, převlékl jsem se - a shoggotí hvězda se stále ještě nacházela v kapse mého druhého pláště, o dva pokoje dál, byla tedy naprosto nedosažitelná!
Ta pseudo-Priscylla se se zlomyslným syčením opět vztyčila. Pohledem těkala mezi mnou a Shannonen, ale jak se zdálo, usoudila, že mladý čaroděj je nebezpečnější protivník.
Znovu se její ruka vymrštila do výše a znovu z jejího spáru vyšlehl praskavý, jasně modrobílý blesk.
Tentokrát se Shannon pod náporem magické energie zapotácel. Z neviditelného pláště, který chránil jeho tělo, vyšlehly drobné modré záblesky.

Shannon ustupoval krok za krokem. Ve tváři měl napjatý, soustředěný výraz a viděl jsem, jak jeho ústa formulují bezhlasá slova, jako by se připravoval na další magický výpad bestie.
Tento omyl ho jen tak, tak nestál život.
Shoggote mezitím konečně poznal, že tady má co dělat s protivníkem, jehož magické schopnosti se vyrovnají těm jeho, pokud nejsou ještě větší.
Ale pořád ještě to byla bestie, jež pouze fyzické síly musela mít jako medvěd!
S řevem se vrhla dopředu, skočila na Shannona a sevřela svými spáry jeho horní polovinu těla jako v objetí.
Shannonův výkřik přešel v zaúpění, když mu netvorovo sevření vyrazilo dech.
Aniž bych ztrácel čas jedinou myšlenkou na nebezpečí, do jakého se pouštím, vrhl jsem se dopředu a pokusil jsem se strhnout obludě hlavu nazpět.
Shoggote zavrčel jako rozzuřený lev, nahrbil záda a setřásl mě jako obtížný hmyz.
Náraz mě odhodil přes celou místnost a mrštil mnou proti stolu.
Dopadl jsem na kolena a ucítil jsem pod sebou cosi tvrdého; sáhl jsem po tom a poznal jsem kord.
Souboj se chýlil pomalu ke konci, když jsem se zvedl na nohy a klopýtal zpět k Shannonovi a shoggotovi. Mladý čaroděj se už téměř nebránil. Zrak se mu zakalil a tam, kde se ho paže té bestie dotýkaly, jako by se jeho kůže škvařila nebo jako by byla poleptána kyselinou. Široce rozevřená tlama nestvůry se přibližovala k jeho hrdlu.
Zvedl jsem kord, přinutil jsem zmalátnělé svaly, aby ještě jednou shromáždily všechny síly a mrštil jsem kord jako kopí proti shoggotovi!
Jeho tenká čepel se proměnila ve stříbrný blesk. Zbraň se vymrštila, jako by byla náhle obdařena vlastním životem a vůlí, s desetkrát větší prudkostí, než s jakou jsem jí hodů proti netvorovi, pronikla jeho hrudí a odmrštila ho zpátky.
Shogotte zařval.
Jeho spáry nejistým pohybem sáhly po křišťálové hlavici kordu, pak ucukly zpět, jako by se dotkly žhavého železa - a začaly se rozpouštět.
Nebylo to poprvé, co jsem viděl smrt shoggota, ale tento pohled pro mě neztratil nic ze své děsivosti. Příšerné síly, dávající proplazmatickému tělu tvar, jako by náhle zmizely. Jeho tělo se roztékalo, proměňovalo se v šedý, vařící se sliz a bleskurychle se zmenšovalo.
Celý ten výjev trval méně než půl minuty. Kord jako by náhle ztratil svou oporu, spadl do louže šedozelené, vařící se kyseliny, která se se syčením vžírala do podlahy a stále víc a víc ztrácela na hmotnosti.
S těžkým oddechováním jsem se otočil, ve spěchu jsem se přesvědčil, že je Shannon ještě naživu, a hnal jsem se k Howardovi.
Začal se hýbat hned, jakmile jsem ho vytáhl zpod hromady papíru a rozlámaného dřeva. Opatrně jsem ho postavil na nohy, opřel o zeď a dotknul jsem se zranění na jeho hrudi.
Bylo méně nebezpečné, než se na první pohled zdálo. Velmi hluboké a jistě i velmi bolestivé, ale ne smrtelně nebezpečné.
"Jsi v pořádku?" zeptal jsem se tiše.
Howard zasténal, zvedl si ruku k čelu a pak se tiše rozesmál.
"Samozřejmě," zamumlal. "Samozřejmě jsem v pořádku, ty vtipálku." Odstrčil mi ruku, narovnal se a chvíli zůstal stát, jako by si nebyl jist, jestli se dokáže vlastní silou udržet na nohou. Pak se svěšenými rameny došel k Shannonovi a poklekl vedle něj.
Prsty se mu třásly, když obrátil Shannonovo nehybné tělo a rozepnul mu košili.
"Co to děláš?" zeptal jsem se zmateně. Howard neodpověděl, namísto toho začal centimetr po centimetru ohmatávat Shannonův nahý hrudník. V první chvíli jsem si myslel, že prohlíží jeho poranění, ale rychle jsem poznal, že se mýlím. Howard něco hledal. Něco zcela určitého.
"Sakra, co to děláš?" zeptal jsem se.
Howard zvedl oči, nespokojeně svraštil čelo a udělal odmítavý pohyb. Postupně prohlédl Shannonovi hrudník, obě paže, krk a nakonec mu dokonce stáhl kalhoty, aby mu prohlédl stehna.
Konečně Shannona zase položil a vstal. Pak začal zašlapávat drobné ohníčky, které vyšlehovaly v různých částech místnosti.

Shannon se probral, když jsme ho odnesli zpět do jeho pokoje a narychlo mu ošetřili rány. Stejně jako Howard, ani on nebyl nijak nebezpečně zraněn, jeho rány byly však dost hluboké a také čelo mu žhnulo horečkou.
Když však otevřel oči a podíval se na mě, byl jeho pohled docela jasný.
"Nyní... jsi mi podruhé zachránil život, Jeffe," zamumlal. "Myslím, že... jsem tvým dlužníkem."
"Nesmysl," namítl jsem. "Když už něco, tak jsme si kvit. Dnes ráno jsi to byl ty, kdo zachránil mě."
Shannon zavrtěl hlavou. Jeho pohyb byl sice malátný, ale přesto velice důrazný.
"Já vím..., vím, co se stalo," řekl tiše. "Vřece... Ty jsi... porazil toho čaroděje. On... on šel po mně, Jeffe. Chtěl mě... zabít."
"On?" vmísil se Howard, ještě než jsem měl příležitost odpovědět. "Kdo to byl, Shannone?"
Shannon mlčel. Jako by si dosud vůbec Howardovy přítomnosti nevšiml.
"Můžeš mu důvěřovat," řekl jsem rychle. "Je to můj dobrý přítel."
Shannon chvíli přemýšlel. Pak přikývl. "Myslím, že... ti jsem dlužný vysvětlení," zamumlal. "Ten muž u řeky... pamatuješ si to jméno, které jsem ti řekl."

"Vašeho přítele?" zeptal se rychle Howard. "Toho Ravena?"
"Craven," opravil ho Shannon tiše. "Robert Craven. Já... já jsem ti lhal, Jeffe. Craven není můj přítel. Já... jsem tady, abych ho zničil."
Jeho slova mě nepřekvapila. Opravdu ne. Celou tu dobu jsem to tušil.
"Zničil?" ujistil se Howard. Jeho hlas zněl stísněně a v jeho očích, když na mě pohlédl, se zachvívalo varování.
"Je to... čaroděj," zamumlal Shannon. Začal se třást. Cítil jsem, že opět začíná ztrácet vědomí.
"Mějte se... před ním na pozoru," šeptal slábnoucím hlasem. "Ten muž dnes u té řeky, Jeffe, to... to byl Craven. Ten muž s pramenem bílých vlasů. On... ví, že jste zde. Pokusí se mě... zabít. Mějte se před ním na pozoru... před Robertem Cravenem!"
Hlas se mu zlomil. Zhroutil se, zavřel oči a okamžitě usnul.
Trvalo dlouho, než Howard porušil tíživé mlčení, které zavalilo malý pokoj.
Vzdychl si, se zjevně vyčerpaným pohybem se vzpřímil a tak nějak divně se na mě zadíval.
"Považuje tvého otce za tebe... a tebe za svého přítele," řekl tiše, a to takovým tónem, že mě zamrazilo. "Myslím, že máš problém, Roberte."

Noc byla tichá a takřka nekonečná; když pak začalo svítat, zdálo se být ranní slunce až oslňující. Lowry Temples věděl, že to bude zlý den - pro něho, pro Jane, pro ně všechny, pro celý Innsmouth. Celou noc se modlil a úpěnlivě prosil Boha, aby ho ušetřil. Ale když se ze sousední světnice ozval první tenký pláč novorozence, krátce nato se otevřely dveře a on pohlédl lékaři do očí, věděl, že jeho modlitby nebyly vyslyšeny. Kletba, spočívající na Innsmouthu už po celé generace, se opět naplnila...
Přesto vstal, shrbeně se šoural kolem stolu a natáhl ruku po klice. Ale pohyb nedokončil, protože lékař mu zastoupil cestu a zavrtěl hlavou; jemně, ale přesto důrazně, snad dokonce s jakýmsi náznakem smutku.
"Ne, Lowry," řekl velice tiše vyčerpaným hlasem člověka, jenž už dávno dosáhl mezí svých možností a snad je i překročil. "Nechoďte tam. Alespoň... ještě teď ne."
Lowry věděl, že má doktor Maine pravdu - proč by vlastně měl hned teď jít dovnitř a ještě víc mučit sebe i Jane? Na pravdě se nic nezmění, když se před ní zavřou oči.
A mnohdy to pomůže.
"Je to chlapec, že?" zašeptal.
Maine přikývl, aniž by se na něho podíval. Ve tváři byl bledý a v očích měl hrůzu, která Templesovi prozradila víc, mnohem víc, než všechno, co mu mohl doktor říct.
Lowry polkl. Jako by mu v krku narůstal tvrdý, štětinatý knedlík, zatímco mluvil dál.
"Je to ... špatné?"
Maine si vzdychl. Narovnal se, vyčerpaně si rukou přejel přes oči a zvedl zrak. Pohled měl neklidný.
"Bude ... žít," řekl konečně. "A podle všeho je duševně zdravý."
Lowry se zasmál, ale znělo to spíš jako výkřik. "Duševně?" opakoval trpce. "Jak pěkné. To myslíte, že bude naprosto normální, tady nahoře?" Zvedl si ruku k čelu a planoucíma očima zíral na lékaře. "Bude docela normálně růst, jednoho dne se naučí myslet, krátce nato mluvit a jednoho dne bude přede mnou stát nebo sedět nebo čeho vlastně bude schopen a bude se mě ptát: "Tati, proč nejsem jako ostatní?" Co mu pak odpovím, až se mě na to zeptá? Že platí za něco, co provedl jeho prapraprapradědeček? "
"Lowry, prosím tě," řekl Maine mírně. "Já ... já ti rozumím, věř mi. Ale mohlo to být ještě horší." Pokusil se usmát, přistoupil až k Templesovi a v přátelském gestu mu položil ruku na rameno.
Lowry ale uhnul a jeho ruku shodil. "Horší?" zasupěl. "Vy nevíte, co říkáte, doktore! Vždycky to může být horší, ale... ale to ještě neznamená... že..." Zakoktal se, v prudkém, bezmocném hněvu zaťal pěsti a cítil, jak ho začínají pálit oči a horké slzy se mu koulejí po tvářích. Ani se za ně nestyděl.
"Vy máte děti, doktore Maine?" zeptal se tiše.
Maine přikývl. "Tři," odpověděl. "Jedno děvče a dva chlapce."
"A jsou zdraví?"
Maine neodpověděl, ale i kdyby ano, Lowry by jeho slova tak jako tak neslyšel. "Vy nevíte, jaké to je," pokračoval třesoucím se hlasem. "Ach ano, vy mi rozumíte, doktore, to vám rád věřím. Konečně, jste tady dost dlouho, abyste mi rozuměl. Viděl jste už dost dětí, jako je můj syn, že? Ale přesto nerozumíte. Nemůžete porozumět tomu, jak se cítí člověk, jehož se to týká. To nikdo nemůže. Nikdo, koho to nepotkalo samotného."
Jeho hlas se roztřásl ještě víc. Náhle se Lowry chvěl po celém těle. "Já už nechci, doktore," sípal. "Já... přijímal jsem to mlčky příliš dlouho. Skoncuji s tím šílenstvím. Já..."
"Uklidni se," řekl Maine mírně. Otevřel svoji brašnu, chvíli se v ní přehraboval a konečně vytáhl malé pouzdérko a vytáhl injekční stříkačku.
"Něco ti dám," řekl. "Po tom usneš a zítra ráno si o tom všem ještě jednou v klidu promluvíme."
Zvedl injekci a druhou ruku natáhl po Lowryho paži, ale Temples se zaúpěním uhnul a zvedl na obranu obě ruce.
"Ne!" řekl odhodlaně. "Nechci žádnou injekci. Jestli chcete dát někomu injekci, pak běžte tady za ty dveře a zbavte to ubohé stvoření jeho utrpení."
Maine na něho bez pohnutí zíral. "Nerouhej se," řekl vážně. "To dítě za to může ze všech nejméně."
"To je pravda." Templesův hlas byl najednou docela studený. Všechna hrůza a zoufalství se z něho vytratily, zato se však z jeho slov ozývala odhodlanost, při které lékaře zamrazilo.

"Máte úplnou pravdu, doktore," řekl. "To dítě za nic nemůže, vy taky ne, ani Jane. Ale existuje někdo, kdo za to může..."
"Přestaň," řekl Maine mírně. "Je to už dávno. Příliš dávno, než aby se na tom ještě dalo něco změnit."
"...a ten Někdo je zde," pokračoval Temples, jako by lékařova slova vůbec neslyšel.
Maine strnul. "Co to říkáš?" zeptal se. "Ty... ty ses zbláznil, Lowry."
"Ani v nejmenším, doktore," odpověděl Temples. "Vím, co říkám. Je zde. Žije, doktore. Ten ďábel žije a dokonce není ani tak daleko od Innsmouthu."
"To není možné," trval na svém Maine. Ale pohled měl nejistý a také jeho slovům chyběla patřičná rozhodnost. Přesto pokračoval: " Je to už skoro dvě stě let, Lowry. Víš to přece lépe než já."
"A přece žije," trval na svém Temples. Náhle se prudce obrátil, strhl z háčku kabát a s roztřesenými prsty si ho začal oblékat. V obličeji hekticky zrudl.
"Zeptejte se ostatních, když mi nevěříte," pokračoval. "Zeptejte se Floyda, Bannistera a Malonea - ti ho viděli."
"Viděli?" vydechl Maine.
Temples přikývl. "Předevčírem," řekl. "Přišel do hospody. Všichni ho tam viděli. Já taky."
Maine zmateně zavrtěl hlavou. "To není možné," zamumlal. "To... to musí být nějaká záměna. Někdo, kdo vypadá jako on. To se přece stává."
"Byl to on," trval na svém Lowry. "Cítil jsem to stejně jako ostatní. Má stejnou moc jako tenkrát, doktore. Cítil jsem to zlo jako nějakou ruku, která mi stiskla hrdlo. On... on nás napadl. A porazil - on sám, proti nám dvanácti. On žije."
Maine se na něho dlouze zadíval. "A co chceš teď dělat?" zeptal se konečně.
Temples se zasmál, tiše a trpce. "To, co se mělo udělat už před dvěma sty lety," řekl. "Vím, že můj syn ani tak nebude normální a snad ani tu kletbu to z nás nesejme. Ale potrestám viníka za to, co udělal mně a ostatním, taky našim dětem. Zabiju toho čaroděje."

"Opravdu považuješ za dobrý nápad vracet se tam ještě jednou?"
Můj vlastní hlas mi zněl v uších cize, třásl se a jeho zvuk prozrazoval mou nervozitu víc, než mi bylo milé. Ale Howard na má slova neodpověděl, nýbrž jen pokrčil rameny. Potom vyhodil sotva rozkouřený doutník z okna a otevřel dveře kočáru.
"Pojď se mnou," řekl prostě.
Vůz už zastavil u tabule s názvem města, první domy se nacházely ještě dobrý kus od nás. Ještě nebylo docela světlo, takže se na šedém pozadí ranního soumraku zdvíhaly jen jako shrbené stíny. Světlo, jež bylo tu a tam vidět za okny, vypadalo podivně bezbarvě a mdle, jako by jeho zdroje byly zahaleny neviditelným závojem.
Rychlý, mrazivý strach mi na svých tenkých pavoučích nožkách přeběhl po zádech, když jsem za Howardem vystupoval z vozu. Ráno se mi zdálo být na duben nezvykle chladné, ale nebyl to vnější chlad, jenž mě roztřásl. Město, které se před námi na vrcholku kopce rozkládalo, nabízelo obraz klidu a míru, ale já jsem dobře věděl, jak klamný je můj dojem.
"Je to ten dům?"
Howard ukázal strohým gestem na sešlou, napůl rozpadlou budovu nalevo.
Nějakou dobu jsem zíral na šedý, třípatrový dům, zmateně jsem se rozhlédl napravo i nalevo a nakonec jsem přikývl; i když méně než ze skutečného přesvědčení spíš proto, že tam nebyl žádný jiný dům, který bych mohl označit.
Ta budova se nacházela přesně na místě, kde měla, a podle všeho, co mi říkal logický úsudek, to musel být on. Matoucí bylo jen to, že vůbec nevypadal tak, jak jsem ho měl uchovaný ve vzpomínce...
"Tak pojď," řekl Howard. Usmíval se, ale jeho hlas zněl nejistě. Byl nervózní. Přitom z nás dvou jsem měl důvod být znepokojený spíš já.
"To bude dobrý, hošánku," zabručel Rowlf z kozlíku. Letmo jsem k němu zvedl oči a zahlédl jsem v jeho býčím obličeji, zčervenalém chladem, dobrácký úsměv. Howard trval na tom, aby Rowlf zůstal venku, aniž by však řekl konkrétní důvod.
Přesto jsem věděl, že nám Rowlf má krýt záda a - kdyby došlo k nejhoršímu - být naší poslední šancí na únik. Bylo uklidňující vědět, že máte za sebou dvoumetrového muže, jakým byl Rowlf, navíc ještě ozbrojeného. Dokud bude on venku, mohli jsme si být alespoň jisti, že nebude přepadení ze zálohy.
Bok po boku jsme došli po liduprázdné silnici až k opuštěnému domu. Vítr s sebou přinesl těžké, nízko visící dešťové mraky, a právě když jsme vstoupili na pozemek zarostlý plevelem, mraky docela zakryly slunce. Připadalo mi to jako nějaké pochmurné znamení.
Arkham se před námi rozkládal jako město duchů; dokonce i těch pár světel, kterých jsem si všiml při našem příchodu, mezitím zhaslo a kromě našich kroků a tichého, monotónního skučení větru nebylo slyšet sebemenší zvuk. Bylo to stejně zlověstné mlčení, s jakým mě toto město přivítalo už při mém prvním příchodu.
A neztratilo nic ze své výhrůžnosti.
Pokoušel jsem se tyto myšlenky rozptýlit, skoro až přehnaně důvěrně jsem se na Howarda usmál a pak jsem odhodlaným krokem vstoupil do dveří. Rozbité sklo dveřní výplně se pod mými prsty s konečnou platností uvolnilo z rámu a vysypalo se; zvuk byl v tom tichu až příšerně hlučný.
Když jsme vstoupili do haly, šero nás zahalilo jako šedá plachta. Naše kroky rozvířily šedý, po léta nedotčený prach a do nosu nás udeřil závan zatuchle páchnoucího vzduchu.
Náhle jsem pocítil přítomnost čehosi zlověstného, ale když jsem se na to chtěl soustředit, najednou mi to uniklo a bylo

to pryč.
Vstupní hala hotelu skýtala strašidelný pohled. Všude byly prach a špína, suché listí a papíry, na tom všem střepy z rozbitých oken; část stropu byla propadlá. Pult, za kterým mě posledně přivítal ten stařec, stál nakřivo jako potápějící se loď na propadajících se deskách podlahy. Tapety byly vybledlé a odlupovaly se, pokud už nebyly na některých místech strženy nebo neshnily. Ten dům musel být vydán na pospas rozkladu už nejméně deset let.
A přesto to byl stejný dům, ve kterém jsem se ani ne před čtyřiadvaceti hodinami zlobil na nepřívětivého recepčního a najal si pokoj...
"Tam nahoře?" Howard kývl hlavou směrem ke schodišti.
Přikývl jsem, špičkou jazyka jsem si nervózně přejel přes rty a následoval jsem přítele po zpuchřelých schodech nahoru.
Celé schodiště sténalo a otřásalo se pod naší vahou. Prach se zvedal ze škvír ve zpuchřelých schodech, a když jsem lehkomyslně položil ruku na zábradlí, naklonila se celá konstrukce s tak hrozivým zasténáním, že jsem rychle uskočil zpátky. Howard mi gestem naznačil, abych byl opatrnější, a šel dál.
Dosáhli jsme prvního patra, na chvíli jsme se zastavili a pak jsme šli pomalu dál. Kdesi nad námi dům praskal a chvěl se, jako by to byla živá bytost. Mé předrážděné nervy mi vyvolávaly iluzi kroků a zřetelné namáhavé oddechování stínů, zjevujících se na horním konci schodiště a vzápětí zase mizejících ...
Náhle se Howard znovu zastavil, zvedl ruku a svraštil čelo. "Měl jsi pravdu, Roberte," řekl tiše. "Něco tady není v pořádku."
Tázavě jsem se na něho podíval. Opět se mi zdálo, jako bych zaslechl šouravé kroky, opět jako by se nad námi mihl nějaký stín a zase zmizel.
Tu jsem pochopil, že to nejsou jen přeludy kroku; stejně jako to nejsou přeludy stínů. Nebyli jsme tu sami.
Howard varovně zvedl prst ke rtům, sáhl si pod plášť a vytáhl revolver s krátkou hlavní. Třebaže při natahování zakrýval kohoutek levou rukou, zaznělo jeho cvaknutí mému sluchu jako rána z děla. A jako odpověď se zase nad námi ozvaly šouravé kroky. Tentokrát však jako by se spíš vzdalovaly.
Po špičkách jsme se plížili dál, vystoupili jsme do druhého patra a zastavili jsme se na posledním schodu. Kroky teď bylo slyšet naprosto zřetelně - rychlé, plíživé a nepravidelné, jako by tam nahoře někdo neklidně pobíhal tam a zpět a přitom jednu nohu tahal za sebou.
To je jedna možnost, pomyslel jsem si stísněně.
Druhá je pak ta, že dotyčný - ať už tam nahoře na nás čeká kdokoli - vůbec nemá nohy, které by mohl za sebou vláčet, nýbrž jen vražedná chapadla, a že ...
Zdráhal jsem se tu myšlenku dotáhnout do konce a následován Howardem, který mi s odjištěnou zbraní kryl záda, jsem vzal poslední schody útokem. Měl jsem nepříjemný pocit, že nám revolver proti bytostem, které na nás číhají tam nahoře, nebude moc platný. Přesto to byl přece jen poněkud uklidňující pocit, že nejsme docela bezbranní.
Vystoupili jsme do třetího patra, zastavili jsme se a pozorně jsme se rozhlíželi. Tady nahoře byla tma; okny na obou koncích chodby, pokrytými silnou vrstvou špíny, pronikalo jen velmi málo světla. Vzduch byl nasycen prachem, který pálil v krku a všechno jako by se skrývalo za vířícími šedými závoji.
Přesto jsem okamžitě zahlédl ty stopy.
Byly to dvě řady nerovnoměrně vedle sebe rozložených otisků, stopy lidských nohou ve vrstvě prachu, silné na jeden palec. Mířily kamsi do zadní části chodby. Aspoň že to jsou, pomyslel jsem si s úlevou, lidské stopy ...
Navzdory chladu, jenž se držel ve zpuchřelých stěnách hotelu jako neviditelný bratr noci, jsem byl, když jsme došli k pokoji ve třetím patře, celý zalitý potem. Mé prsty svíraly rukojeť hole s kordem, kterou jsem měl jako meč zastrčenou za pasem. Pojistku jsem uvolnil, už když jsme vystoupili z kočáru. Byl jsem nervózní jako málokdy - co bych to zapíral.
Howard mi ukázal, abych se držel zpátky. Pomalu zvedl pravou ruku, položil ji na dveře a nekonečně pomalu je otvíral.
Za dveřmi se cosi pohnulo.
Byl to vlastně jen pocit, tušení čehosi živého a pohybujícího se, spojené s intenzivní předtuchou nebezpečí.
Howard to zřejmě vycítil stejně zřetelně jako já, neboť také on strnul uprostřed pohybu, neklidně se rozhlédl - a pak se bleskurychle vrhl do dveří.
Následoval jsem ho stejným způsobem asi o půl vteřiny později. V příšeří pokoje se mihl jakýsi stín; viděl jsem, jak Howard vyděšeně zvedl paže a jak ho cosi zasáhlo do ruky. Zařval, zapotácel se a pokusil se zvednout pistoli, ale tu stín udeřil podruhé a odmrštil mu ruku stranou.
Třeskl výstřel, viděl jsem oranžovorudý plamen, jenž z ústí hlavně vyletěl jako rozžhavené kopí proti záhadnému útočníkovi, ale minul ho. Pronikavý výstřel mi divže neprotrhl ušní bubínky, ba na chvíli jsem měl pocit, jako by se otřásla celá budova.
Ale třebaže kulka minula cíl, výstřel měl přece jistý účinek. Neznámý útočník nechal Howarda, pohotově se vrhl zpět, chytil jakousi židli a mrštil jí po Howardovi. Současně jsem koutkem oka zaznamenal jiný pohyb, instinktivně jsem se vrhl stranou a pažemi jsem si kryl hlavu.
Tento pohyb mi zřejmě zachránil život. Cosi těžkého a tvrdého dopadlo s třeskem na prohnilou podlahu právě v místech, kde jsem ještě před chvílí stál. Současně mě jakási noha zasáhla do boku, až mi žebra zapraskala, a na okamžik mi vyrazila dech. Tento zatracený pokoj byl jedna jediná velká past!
Slyšel jsem Howarda, jak vykřikl, když se na něho jeho stínový protivník znovu vrhl.
Udělal jsem dva vrávoravé kroky a zvedl jsem ruce, abych se bránil. Přede mnou se do výšky vztyčil jakýsi stín a hněv, který mě dosud naplňoval, se během pár vteřin změnil v úděs, když jsem uviděl, jak je můj nepřítel obrovský - byl to obr, s rameny jak medvěd a alespoň dva metry vysoký, přitom jaksi divně zkroucený a znetvořený.
Vedle mě Howard zoufale bojoval se svým protivníkem, ale já neměl čas mu přijít na pomoc, neboť v tu chvíli na mě obr

s hlasitým vrčením a hrozivě zvednutými tlapami zaútočil. Stále jsem ho ještě viděl jen jako nejasný obrys, avšak to, co jsem viděl, stačilo k tomu, abych ztratil do zápasu veškerou chuť.
Rychle jsem uskočil pár kroků nazpět, vytrhl jsem kord a třikrát, čtyřikrát jsem jím rychle švihl obru před obličejem. Čepel, ostrá jako břitva, nebezpečně zasvištěla vzduchem. Útočník strnul, ještě chvíli zůstal stát s rozhoupanými pažemi - a pak začal krok za krokem přede mnou ustupovat. Vedle mě se náhle ozvalo pět nebo šest pleskavých úderů, následujících rychle za sebou, pak překvapené heknutí, načež jeden z obou stínů, které spolu zápasily pod oknem, upadl na záda.
"Howarde?" zeptal jsem se ustaraně, aniž bych muže před sebou spouštěl z očí.
"Všechno v pořádku, Roberte," odpověděl Howard. "Drž je v šachu - já udělám světlo."
Slyšel jsem ho šramotit ve tmě, pak najednou byl stržen z okna špinavý hadr a jasné sluneční světlo padlo do místnosti.
Vzápětí jsme Howard i já v jediném okamžiku překvapeně vykřikli.
Oba naši protivnici se stáhli na druhou stranu pokoje. Ten, který napadl mě, si oběma pažemi zakrýval tvář, zatímco druhý do nečekaného světla mžoural přivřenýma očima.
Nebo jsem si alespoň myslel, že to jsou oči.
Jeho obličej byl učiněná noční můra. Náhle jsem poznal, že to nebyly jen tma a strach, které mi jejich postavy tak deformovaly, že jsem je nemohl pořádně rozeznat. Právě naopak, tma milosrdně zastírala to nejhorší.
Oba muži byli přímo ohavným způsobem znetvoření. Ten menší, který napadl Howarda, byl mrzák s ohyzdným obličejem a obrovským hrbem, různě dlouhýma rukama a nohama s příliš mnoha prsty, zatímco ten druhý vypadal na první pohled poměrně normálně.
Ovšem dokud si nesundal ruce z obličeje.
Howard překonal úlek jako první. Sehnul se pro pistoli, kterou mu ten menší vyrazil z ruky, a namířil s ní na oba muže.
"Ani hnout," řekl výhružně. "Nic vám neuděláme, když budete rozumní. Proč jste nás napadli? Kdo jste?"
Samozřejmě nedostal žádnou odpověď. Ten menší jen zavrčel jako podrážděný pes a ruce jako spáry zvedl proti Howardovi, zatímco obr od nás pomalu couval zpátky.
"Tak sakra odpovězte!" poručil Howard netrpělivě. "My ..."
Co se stalo vzápětí, bylo příliš rychlé, než aby na to stačil jeden z nás zareagovat. Ten menší netvor se vrhl se vzteklým štěkáním proti nám a pak stranou, zatímco obr s rychlostí, jakou bych u člověka jeho váhy nikdy nečekal, se jediným skokem ocitl u dveří do koupelny a bleskurychle zmizel za nimi.
Za dveřmi, jak jsem věděl z vlastní zkušenosti, však nebyla podlaha, nýbrž jen šachta, spadající až do sklepa ...
"Roberte!" zařval Howard. "Chyť ho!"
Jeho slova se týkala hrbáče, ale má reakce přišla o zlomek vteřiny později, než bylo třeba. Upustil jsem kord, vrhl jsem se dopředu, podařilo se mi chytit ho za kotník, přitom jsem ale ztratil rovnováhu a padl na kolena. Hrbáč zavyl, skoro groteskním pohybem se otočil a volnou nohou kopl proti mému obličeji.
Jeho noha minula můj spánek, přesto jsem ale instinktivně povolil sevření. Hrbáč triumfálně zasupěl, vytrhl nohu z mého sevření a po všech čtyřech se hnal k otevřeným dveřím.
Jediným skokem jsem se vrhl za ním, ale už jsem ho nechytil.
Poslední, co jsem z něho zahlédl, byl rychlý stín, jenž zručně jak opice slézal dolů do šachty a nakonec zmizel ve stínu na jejím dně ...

Howardovo levé oko moc pěkně nevypadalo. Hrbáčův spár mu udělal na tváři dlouhý, krvavý šrám; jen o centimetr dál, pomyslel jsem si s hrůzou, a byl by bez oka.
"Sakra, nech toho," procedil skrz zaťaté zuby, zatímco jsem mu opatrně cípkem kapesníku utíral z koutku oka krev. "Máme na práci důležitější věci."
Chtěl mi odstrčit ruku, ale já jsem jeho ruku nekompromisně odrazil a oko jsem mu čistil dál.
"A co?" zeptal jsem se. "Chceš tam šplhat za nimi?"
"Nesmysl." Howard pokojně držel, dokud jsem mu neošetřil obličej, jak jen to bylo dostupnými prostředky možné. Potom vstal, ještě jednou došel ke koupelně a dlouho mlčky hleděl se svraštělým čelem dolů.
"To bych rád věděl, kdo ti dva byli," zamumlal.
"A co po nás chtěli." Vzdychl si, pečlivě dveře zavřel a ještě celý zamračený se otočil.
Pokoj nabízel obraz dokonalého chaosu. Z celého zařízení se zdál být jedině stůl o třech nohách relativně nepoškozený. Nebyl prázdný. Na jeho podrápané desce ležely ... různé věci. Papíry, malé váčky, ručně vyrobené z čtverečků kůže a provázků, skleničky s neidentifikovatelným obsahem, hromádky pergamenů jež jak se zdálo, byly vytrženy z nějaké knihy, svíčka ...
Zmateně jsem na tu podivnou sbírku krámů chvíli hleděl, nakonec jsem přistoupil blíž a chystal jsem se po tom natáhnout ruku, ale Howard mě skoro hrubě strhl zpátky.
"Ne," řekl. "Ničeho se nedotýkej, dokud nevíme, co se tu vlastně dělo."
Naklonil se nad stůl sám a pozoroval tu sbírku obskurních objektů s výrazem nedůvěry a obav.
"Víš, co to je?" zeptal se nakonec.
Zavrtěl jsem hlavou a pokrčil jsem rameny. "Kdyby tady byl hřbitov a kdyby byla půlnoc a ne ráno," odpověděl jsem, pak bych řekl, že si tady někdo chtěl odčarovat revma."
"Doufám, že tě humor hned tak neopustí," zamumlal Howard, aniž by se na mě podíval. Prsty se dotkl pergamenů a

hned zase ucukl, jako by se spálil.
"Nevím přesně, co to je," pokračoval, "ale vypadá to, jako by tady ti dva prováděli zaklínání. Nebo se pokoušeli."
"Zde? Právě zde?"
"Udivuje tě to?" Howard se usmál, ale byl to, jak u něho bylo zvykem, poněkud zachmuřený úsměv. "Opravdu si myslíš, že byla náhoda, že jsme právě v tomto domě narazili na ty dva?"
Neodpověděl jsem hned a Howard zvedl jeden z váčků a vysypal jeho obsah na stůl. Nepoznal jsem přesně, co to bylo - ale ta malá černá zrnka mi poněkud nepříjemně připomínala sušené pavouky nebo mravence.
"To není náhoda," tvrdil Howard, když jsem dál mlčel. Včera jsi v tomto domě potkal živoucího shoggota - a teď tady zase pro změnu vrazíme doprostřed nějakého podezřelého čarování." Vzdychl si, podíval se na mě a netrpělivě ukázal na stůl.
"K čertu, Roberte - to z tebe musím každé slovo páčit?" zeptal se. "Konečně ty jsi tady z nás dvou čaroděj, ne já. Co tady to všechno znamená?"
"Nic," odpověděl jsem, stoupl jsem si vedle Howarda ke stolu a vzal jsem do ruky jednu malou skleničku. Na jejím dně bylo cosi hnědého, seschlého, co muselo být kdysi rosničkou.
"Opravdu nic, Howarde," opakoval jsem tak vážně, jak jsem jen byl schopen. "Tou poznámkou o hřbitově jsem si z tebe nechtěl utahovat, Howarde. Tohle to má s magií a čarováním asi tolik společného jako já s anglickým královským dvorem."
Howard se na mě tázavě podíval a já jsem hodil sklenici s mumifikovanou žábou na zem, kde se rozbila. "Posledního půldruhého roku jsem se téměř výhradně zabýval jen magií a čarodějnictvím, Howarde," pokračoval jsem. "A první, co jsem se naučil, bylo to, že takovéto věci s ním nemají nic společného. Sušené ropuší nohy a netopýří křídla, které se o půlnoci při novoluní spálí na hřbitově - to je magie, jak si ji představují děti a blázni. Se skutečným čarováním to nemá co dělat."
"Ti dva mi ale nepřipadali zrovna jako děti," zamumlal Howard. "A taky ne jako blázni. Naopak - měl jsem pocit, že to mysleli zatraceně vážně."
"Možná. Ale ať už zamýšleli cokoli, nefungovalo by to. S tímto se nedá dělat žádné čarování. To škodí nanejvýš těm, kteří se tím zabývají."
"Přesto bychom to měli vzít s sebou," trval na svém Howard. "Chci vědět, kdo byli ti dva - a co tu chtěli."
Zamyšleně na mě chvíli hleděl, pak odešel od stolu a ještě jednou přešel ke dveřím koupelny. Srdce se mi rozbušilo jako splašené, když jsem uviděl, jak se - levou rukou se přidržuje rámu dveří - naklonil nad černou propastí a zíral dolů do hloubky, která se pod ním otvírala jako hladově zející tlama. Nebyl to ani tak pohled na něho, z čeho mě mrazilo, jako spíš vzpomínka, která ve mně najednou ožila. Ta místnost neměla podlahu. Nebylo tam nic než šachta, vedoucí až do sklepních prostor domu. Jen tak tak se mi nestala hrobem, když jsem poprvé navštívil tento pohostinný dům ...
"Víš, co je tam dole?" zeptal se Howard, když se zase narovnal.
"Asi sklep," odpověděl jsem s pokrčením ramen. "Proč?"
"Měli bychom tam dolů sejít," zamumlal Howard. "Třeba tam najdeme nějaké stopy. Ti dva se přece jen tak nemohli vypařit." Náhle se prudce otočil. "Pojď."
Neodporoval jsem, protože jsem byl v skrytu duše rád, že konečně z tohoto pokoje vypadneme. Celý tento dům byl začarovaný, posedlý nějakou temnou, zlou mocí, jež jako by nás neustále špehovala neviditelným okem. A nebyl to ten shoggote, který mě jen tak tak nesežral. Jeho přítomnost jsem tenkrát vycítil. Skoro by mi bylo milejší, kdybych ji cítil i teď, neboť bych alespoň věděl, jakého nepřítele tu proti sobě máme.
Vyšli jsme z pokoje a znovu jsme byli na ponuré chodbě.
Kdesi dole cosi spadlo.
Howard se prudce zastavil, jako by narazil do neviditelné zdi. Bouchnutí se opakovalo a vzápětí se rozlehla strašlivá rána a najednou se nám celá budova zachvěla pod nohama, jako by pod úderem obrovského kladiva.
Howard na mě něco zařval, to však zaniklo v dalším, ještě hlasitějším rámusu, a pak se rozběhl.
Ale jen pár kroků. Sotva se dostal k prvním schodům, najednou uprostřed kroku strnul. A když jsem se dostal až k němu, uviděl jsem na vlastní oči proč.
Můj cit mě nezklamal. Tento dům byl past.
"Vidíš," vykřikl Howard. "Měl jsem pravdu - ti dva tady nebyli náhodou. Myslím, že v tomto městě proti nám někdo něco má."
Jeho humor mi nepřipadal moc originální.
Alespoň ne vzhledem k ječící stěně z plamenů, která zakrývala spodní čtvrtinu schodiště a s praskáním se k nám zběsile přibližovala.

Když se probral, bylo kolem něho ticho a tma jako nějaká teplá, před vším chránící deka. Nevěděl, kde je, ani jak se sem dostal, ba ani, kdo je.
Shannon zamžoural, pokusil se zvednout ruku a zjistil, že ji má obvázanou natolik, že ani nemůže pohnout prsty. Slabá palčivá bolest se mu jako jehla zabodla do zápěstí, a jako by ta bolest byla klíčem ke vzpomínkám, najednou se roztrhl tmavý závoj, obestírající spánkem jeho myšlenky. Opět si vzpomínal. A přece - nebyly ty vzpomínky falešné? Bylo to slovo na místě? Nevěděl.
Věděl jen, že něco v jeho okolí není v pořádku.
Pomalu se napolo posadil a odhodil přikrývku. Kromě pyžamových kalhot byl nahý, ale celé tělo měl pokryté obvazy a

náplastmi, a dokonce i tam, kde byl kousek těla holý, byla kůže poraněná a zarudlá. Uvědomil si oheň a žár.
Ano, tak to bylo. Bojoval proti shoggotovi, který chtěl zabít Jeffa, a přitom byl těžce poraněn. Tak těžce, že ani nebyl s to použít svých tajných schopností a sám sebe uzdravit.
S odhodlaným pohybem mladý čaroděj spustil nohy z postele a vstal, třebaže se jeho tělo okamžitě roztřáslo bolestí.
Oba největší obvazy se okamžitě počaly barvit krví, jak se pod nimi otevřely rány
Shannon si nevšímal bolesti, namáhavě se dopotácel k oknu a jediným trhnutím roztáhl závěsy. Jasné sluneční světlo vniklo do pokoje, ale bylo jaksi neklidně rozechvělé, bylo v něm cosi cizího, rušivého. Shannon měl opět pocit, jako by něco v jeho okolí nebylo, jak má být, avšak ona myšlenka mu opět unikla dříve, než ji stačil dál sledovat.
Nějakou chvíli Shannon zůstal stát u okna bez hnutí a se zavřenýma očima. Sluneční světlo se dotýkalo jeho těla jako hladící ruka a Shannon cítil, jak zásobník magické energie v jeho nitru čerpá sílu ze světla. Bolesti pomalu slábly a pocit únavy a slabosti ustupoval před novým pocitem síly.
Pět nebo šest minut stál Shannon takto bez pohnutí, potom přešel zpátky k posteli a nakonec se zastavil před velikým nástěnným zrcadlem. Kolem rtů mu hrál lehký úsměv, když si začal pomalu rozmotávat obvazy.
Trvalo dlouho, než byl hotov. Když poslední obvaz dopadl na podlahu, nebylo po nesčetných ranách, které předtím pokrývaly jeho kůži, už ani památky. Jeho kůže byla zase hladká a neporušená jako u novorozence.
Shannon se sehnul pro své šaty, jež ležely složené na židli vedle postele, a rychle se převlékl.
Spokojeně se usmál na svůj zrcadlový odraz.
Líbilo se mu, co viděl - mladý muž asi devatenáctiletý, štíhlý, ale s postavou dobře trénovaného atleta. Špinavé a místy ohořelé šaty, jakož i zaschlá krev na čele těsně pod vlasy mu dodávaly jakéhosi divokého a současně dobrodružného vzezření. Shannon nebyl žádný narcis, ale právem byl na své tělo pyšný. A dobře věděl, jak je důležité pečovat o tento citlivý, nenahraditelný nástroj ducha a udržovat jej stále v nejlepší formě. Během posledních dní už několikrát přežil jen díky tomu, protože byl schopen nadlidských výkonů v pravém smyslu slova.
Shannon skončil prohlídkou vlastního těla, hřbetem ruky si z čela setřel zaschlou krev, jak to šlo nejlépe, a právě se chtěl obrátit ke dveřím, když najednou cosi vzbudilo jeho pozornost. Úzký chlapecký obličej jeho zrcadlového odrazu najednou na něj hleděl jaksi nedůvěřivě.
V první chvíli neviděl nic nápadného, ale pak si všiml stínu, jenž se pohyboval těsně za ním, jako by to nebylo víc než vzdušný vír nebo náhodný závan.
Shannon se prudce otočil, zvedl ruce na obranu - a strnul.
Pokoj byl prázdný. Ale náhle zase pocítil dech někoho cizího, nepřátelského, jenž se vznášel nad pokojem jako nepříjemný zápach. Byl to pocit, jako by se kolem něho svírala neviditelná pěst, pomalu, ale nemilosrdně. Zmateně se znovu obrátil. Srdce se mu prudce rozbušilo, když znovu pohlédl do zrcadla.
Ten stín tam byl zase. Znatelnější než předtím, jako by se tma za ním pomalu zhušťovala v jakési tělo.
Ale za ním přece nic není!
Shannonovi jako by přejela přes záda ledová ruka, když pochopil, že ten stín není za ním, nýbrž jen za jeho odrazem v zrcadle, a že ...
Nebezpečí vycítil příliš pozdě.
Po povrchu zrcadla přeběhl rychlý, vlnivý pohyb, pouhý záškub, jako náhlé zčeření v kapce rtuti, a v jediném zlomku vteřiny se stín změnil v tělo a vlnící se čerň v obličej. Úzký, aristokratický obličej s tence vyholeným vousem, pichlavýma očima a úzkými, neúprosnými rty, s vlasy černými jak havran a jedním bílým pramenem, vypadajícím jak zmrzlý blesk ...
A pak postava zvedla obě paže, ruce se vysunuly ze zrcadla a sevřely Shannonovi krk!
Shannon vykřikl, vrhl se nazpět a zoufale se pokoušel vymanit se ze škrtičského sevření.
Právě tak by se ale mohl pokoušet holýma rukama odsunout horu. Sevření jeho krku ještě spíš zesílilo.
Shannon sípal a zvedl pravou nohu. Kolenem prudce kopl do zrcadla a docela ho roztříštil, ale za vysypaným sklem nebylo nic, jen stín, zrcadlový odraz bez skutečně reálné hmotnosti. A přesto cítil sevření přízraku dál ...
Shannon se zapotácel. Rudé, ohnivé kruhy se mu roztančily před očima, v plicích pocítil strašlivou bolest. Cítil, jak ho opouštějí síly, jak z něj Cravenovy ruce vymačkávají život a ...
Craven.
Najednou to jméno vyvstalo Shannonovi před očima, jakoby napsané ohnivým písmem.
Něco jako by se v něm zlomilo. V jediné vteřině se mu zase vrátily všechny jeho vzpomínky. Náhle Shannon věděl, koho má proti sobě - Roberta Cravena, čarodějova syna! Muže, kterého přišel zničit.
Netušil, že to je jeho největší omyl, že tento muž není Robert Craven, nýbrž jeho otec Roderick Andara. Že skutečný čarodějův syn je jeho přítel Jeff. Ale ta myšlenka, třebaže mylná, mu najednou dodala nových sil. Cítil, jak v něm překypuje nenávist jako vlna horké lávy, chopil se jí a proměnil ji v sílu, jak ho to naučil Necron.
Zoufalým úderem uvolnil Cravenův stisk, pozpátku padl na postel a bleskurychle se převalil stranou, když postava ze zrcadla po něm prudce natáhla ruku. Modrobílý blesk sjel těsně vedle jeho hlavy do polštáře a spálil ho na popel.
Shannon se obrátil, skokem se vymrštil na kolena a vší silou svého ducha udeřil. Postava za zrcadlem jako by se zavlnila. Na okamžik se zdálo, jako by kolem jejích obrysů vyšlehly malé žluté plamínky; zavrávorala, na okamžik se rozplynula, ale pak se zase zhmotnila. Zvedla ruce. Kolem prstů se chvělo modré světlo jako oheň svatého Eliáše.
Ale smrtící blesk, který Shannon očekával, nepřišel. Namísto toho se Cravenovo tělo zhmotňovalo stále víc a víc, až nakonec už vůbec nebylo odrazem v zrcadle, nýbrž zdánlivě živoucím člověkem z masa a krve. Nicméně tento dojem zmizel, když Shannon uslyšel Cravenův hlas. Nebyl to hlas živého člověka a také jeho rty se nepohybovaly, když mluvil.
Mohl bych tě zničit, Shannone, šeptal Cravenův hlas uvnitř Shannonovy hlavy. Jsi mi vydán na milost a nemilost.

Shannon zíral na to přízračné zjevení a mlčel. Věděl, že Craven má pravdu - jeho síly byly slabé. Vynaložil na regeneraci spoustu energie; víc, než si původně myslel. Jeho výpad Cravena překvapil, ale nic víc. A Shannon taky cítil, jak velká je v tuto chvíli síla jeho protivníka. Ale proč ho nezabije?
Protože tě zřejmě ještě budu potřebovat, odpověděl Craven a Shannon si s hrůzou uvědomil, že čaroděj mu čte myšlenky.
Craven se tiše zasmál. Divíš se tomu? zeptal se. To ti tvůj mistr neřekl, kdo je muž, kterého máš zničit? Zamyšleně chvíli Shannona pozoroval, pak zavrtěl hlavou a odpověděl si sám: Ne, vidím, že neřekl. Necron se za ta léta vůbec nezměnil.
"Co chceš?" zeptal se Shannon zdrceně. "Zničit mě, nebo se mi vysmívat?"
Ani jedno, ani druhé, drahý pošetilý příteli, odpověděl čaroděj. Mohl jsem tě zničit už včera, kdybych skutečně chtěl. Byl jsi mi vydán na milost a nemilost stejně jako teď. Ale nechci tě zabít. Nejsi můj nepřítel.
"Zato ty jsi můj nepřítel!" supěl Shannon. Bez sebe vztekem chtěl vstát, ale Craven udělal rukou mírný, takřka ledabylý pohyb a mladý čaroděj se s bolestným zasténáním zhroutil.
Nejsem, Shannone, odporoval Craven. Řekli ti, že jsem tvůj nepřítel, ale není to pravda. Necron tě obelhal. Tak jako vás obelhává všechny. Ale nežádám po tobě, abys mi věřil.
"Co chceš?" zasípal Shannon. "Zabij mě, nebo zmiz. Já ..."
Co chci? Craven se zasmál, a tentokrát tak protivně, že Shannon instinktivně zvedl oči a zíral na zlověstné zjevení s nově probuzenou hrůzou.
Chci ti dát poslední šanci, abys změnil názor, ty blázne, řekl Craven rozzlobeně. Nejsem tvůj nepřítel, ba naopak, jsem nepřítelem těch, proti kterým bojuješ i ty.
"Co ... co tím chceš říct?" zeptal se Shannon koktavě. Ve svém nitru se stále ještě zmítal ve zlosti a nenávisti, nicméně Cravenova slova se v něm čehosi dotkla, jakéhosi skrytého vědění, o jehož existenci neměl sám až dosud ani tušení. Prostě věděl, že čaroděj právě teď říká pravdu. "Co to znamená?"
Všechno se dozvíš, odpověděl Craven. Ale ne teď a ne zde. Přemýšlej o mých slovech, Shannone, a až se rozhodneš, přijď za mnou. Budu tě čekat v Innsmouthu, dnes večer, až zapadne slunce.

Ohnivá stěna se přibližovala se zlověstnou rychlostí. Plameny nacházely ve vyschlém dřevu a v kobercích dostatek potravy a šířily se takřka rychlostí exploze. Neviditelná žhavá ruka se mi natáhla po obličeji, každý nádech jsem cítil v plicích jako tekutou lávu.
Vrhl jsem se zpátky a Howarda, který hleděl na oheň stále ještě jako fascinovaný, jsem strhl s sebou.
Úzká chodba byla náhle plná dýmu a dusivého žáru, a zatímco jsme se ještě potáceli zpět, první rudé ohnivé jazyky už olizovaly nejvyšší schody. Tapety začínaly černat a doutnat.
"Tam!" zařval Howard do rachotu a praskání hroutícího se schodiště. S divokou gestikulací ukazoval na úzké okno na konci chodby a rozběhl se.
Asi o půl vteřiny později, než bylo třeba, jsem pochopil, co má v úmyslu. Se zoufalým výkřikem jsem se rozběhl za ním a pokusil jsem se ho strhnout zpět, ale bylo už pozdě. Howard doběhl k oknu, chvíli marně lomcoval s jeho rámem - a nakonec prostě vyrazil sklo loktem.
Chodba za námi doslova jako by explodovala. Vzduch, který rozbitým oknem vnikl dovnitř, vystupňoval oheň v pekelnou výheň. Vykřikl jsem, když mě žár udeřil do zad jako žhavá pěst, zvedl jsem paže před obličej a skrz závoj slz jsem hleděl, jak se Howard chystá vylézt z okna. Ale z jakéhosi důvodu strnul uprostřed pohybu a očima rozšířenýma hrůzou zíral dolů.
Napůl slepý bolestí jsem se chytil okenního rámu, prsty jsem si pořezal o zbytky skla a pohlédl jsem dolů.
Dům pod námi hořel jako obrovská pochodeň.
Bylo to nemožné. Logická část mého myšlení mi říkala, že ten oheň nemůže být tak obrovský za těch pár vteřin - skutečnost ale tvrdila opak. Černý kouř se valil z rozbitých oken a plameny už olizovaly i vnější zdi, zatímco hlavní vchod o tři patra pod námi chrlil oheň jako sopka.
Na krátkou chvíli jsem docela vážně pomýšlel na to, vrhnout se těch deset nebo dvanáct yardů hluboko a riskovat jednu nebo i víc polámaných kostí - v nejhorším případě rychlý konec - nežli podstoupit bolestivou smrt v plamenech, hned jsem tu myšlenku ale zavrhl a rychle jsem seskočil zpět do chodby. Žár se už vystupňoval přímo k nesnesitelnosti. Cítil jsem, jak se celá budova pod mýma nohama roztřásla, jako by plameny požíraly její zpráchnivělé trámy. Ať už je to logické nebo ne - celá tahle barabizna se během pár okamžiků zřítí!
Howard prošel vrávoravě kolem mě - přímo proti plamenům! Jeho postava jako by se ztrácela na pozadí pekelné výhně, taky jsem viděl, jak mu pod nohama začíná hořet dřevěná podlaha. "Howarde!" zařval jsem, až mi přeskočil hlas. "Zbláznil ses? Pojď zpátky!"
Celá budova se znovu otřásla jako pod úderem obrovského kladiva. Plameny před námi jako neprostupná stěna nesnesitelného žáru vystřelovaly kousek od Howarda z rozpraskané podlahy, olizovaly strop a trhaly zdi. Jejich zář mi vháněla slzy do očí; viděl jsem Howarda už jen jako přes závoj.
Ale uviděl jsem, jak se zoufale pokouší otevřít dveře před sebou, a pochopil jsem!
Jediným skokem jsem byl vedle něho, prsty jsem si popálil o rozžhavené železo kliky a vší silou jsem za ni zatáhl. Horko už zkřivilo dřevo a na krátkou, strašlivou chvíli se skoro zdálo, jako by dveře chtěly odolat i našim spojeným silám. Potom se s praskotem otevřely a Howard i já jsme bok po boku vklopýtali zpět do pokoje, který jsme teprve před několika minutami opustili.
Když jsme se dostali ke dveřím do koupelny, explodoval mezi otevřenými dveřmi za námi oslňující žár. Vzduch jako by

se proměnil ve vařící sirup. Howard vykřikl, zakryl si obličej, prodral se ke dveřím a kopnutím je zavřel.
Jeho zoufalý čin nám milostivě získal ještě krátkou lhůtu navíc. Dveře začaly okamžitě hořet;
zlověstný modrobílý jas pronikal trhlinami, zámek a panty se okamžitě rozžhavily do ruda. Kolem nich už malé plamínky olizovaly dřevěné dveře. Nicméně dveře zadržely nejhorší žár, třeba že jen na pár vteřin. Ale právě ty vteřiny jsme potřebovali.
Když se Howard vrátil, měl jsem už dveře do koupelny otevřené a spustil jsem se do šachty. Kámen zdiva se mi chvěl pod rukama jako živoucí bytost a z hloubky jako komínem stoupal žár. Rudé světelné odrazy šlehaly do tmy na dně šachty a dům kolem nás se svíjel jako v křečích. Ale do šachty se plameny ještě nedostaly! Ta smrtící padací past, ze které jsem včera jen tak tak unikl, měla být nyní naší poslední spásou!
Byl to bizarní závod se smrtí. Nad námi, sotvaže jsme sestoupili první metry dolů, se ozval podivně jasný, tříštivý zvuk a vzápětí byla šachta zalita nemilosrdně oslepujícím světlem. Cítil jsem, jak se trámy, po kterých jsme sestupovali, během několika vteřin rozžhavily a náhle začaly pod mými prsty doutnat.
Pronikavá bolest se mi zabodla do rukou jako kopí. Zoufale jsem se navzdory bolesti snažil udržet a v tu chvíli jsem uviděl, jak se Howard vedle mě pustil a s bezhlasým výkřikem se převrátil nazad.
Potom jsem se pustil i já a jako kámen jsem se zřítil dolů.

Pád se zdál být takřka bez konce. Stěny se řítily kolem mne, zohýbané kusy železa a zpřelámané trámy, a nade mnou zuřila žhavá, bílá smršť žáru a oslnivé záře. Má poslední myšlenka patřila Howardovi, jehož výkřik mi ostře projel ušima a pak náhle umlkl.
Potom mě neviditelná pěst udeřila do nohou, téměř se pokusila zarazit mi nohy do těla a vyrazila mi dech, to všechno v jediném zlomku vteřiny. Pak se to, co jsem považoval za smrtící černý kámen, rozevřelo a já se propadl do ledové vody.
Náraz mě vmáčkl hluboko pod vodu. Bolestivě jsem se uhodil o jakýsi kámen. Shnilá voda mi vnikla do úst; zvedl se mi žaludek, ale na poslední chvíli jsem odolal impulzivní potřebě nadechnout se a snažil jsem se co nejrychleji se dostat nahoru.
Když jsem se probojoval nad hladinu, obklopovalo mě neklidné bílé světlo. Někde přede mnou se jako korková zátka vynořila Howardova hlava, slyšel jsem jeho hlas, jak na mě něco křičí, ale nerozuměl jsem.
Cosi horkého mi přejelo po tváři a najednou jako by se voda vedle mě rozstříkla pod výstřelem z kanónu. Plamen mi olízl tvář a opět zhasl. A tu jsem pochopil, v jakém nebezpečí se nacházím!
Šachta ústila rovnou do kanalizace a právě její kalná voda zbrzdila můj pád - přesto jsem ještě nebyl v bezpečí. Do šachty bez ustání pršely hořící trosky a jako malé, smrtící meteority dopadaly všude kolem mě!
Zděšeně jsem se vrhl dopředu, znovu jsem pocítil úder do boku a nazdařbůh jsem se ponořil. Udělal jsem pod vodou čtyři nebo pět temp, až konečně mé natažené ruce narazily na drsný kámen, tu jsem se vynořil a se supěním jsem se rozhlížel kolem sebe.
Naskytl se mi děsivý pohled. Šachta byla za mnou, ne příliš daleko, ale přesto dostatečně, abych už nemohl být zasažen žádnou z padajících trosek. Nad námi jako by vyšlo modrobílé, planoucí slunce. Vlna intenzivního žáru se valila šachtou dolů. Voda se vařila dopadajícími kusy zdiva, které bez ustání padaly z výšky, a dokonce i tady na dně planulo ono zlověstné světlo, jako by ten pekelný oheň hořel dál i pod vodou.
Odtrhl jsem se od toho strašného pohledu, rozhlédl jsem se po Howardovi a třemi, čtyřmi mocnými tempy jsem doplul až k němu.
Howard se mezitím dostal až na druhý břeh stoky a právě se s hlasitým funěním škrábal na úzkou zděnou římsu, táhnoucí se podél kanálu. Z posledních sil jsem se vytáhl za ním a s namáhavým lapáním po dechu jsem zůstal ležet.
Srdce mi bušilo o závod a v uších mi hučela krev.
"Musíme... dál," supěl Howard vedle mě. Jeho hlas zněl divně; klenutý strop kanálu jej lámal a vracel s mečivou ozvěnou, zatímco hučení plamenů jeho slovům dodávalo zlověstný zvuk.
Vztyčil jsem se, setřel jsem si z obličeje vodu a špínu a pokusil jsem se odpovědět, avšak dostal jsem ze sebe jen bezmocné zasténání.
"Rychle," řekl Howard, "musíme pryč. Obávám se, že ten strop dlouho nevydrží."
A jako na potvrzení jeho slov projel v tu chvíli tunelem citelný otřes a kdesi za námi se z klenutého stropu uvolnil kámen a s plesknutím padl do vody.
Namáhavě jsem se obrátil a těsně přimknutý ke stěně jsem začal balancovat na úzké římse.
Štola sténala pod vahou padajícího domu a ten zvuk ve mně probouzel vzpomínku na jiný požár, jenž byl právě tak nepřirozený a který jsem zažil kdysi dávno...
Po asi padesáti yardech se římsa začala trochu rozšiřovat. Současně i strop se trochu zvýšil, až nakonec nízký tunel přešel ve vysokou kruhovou jeskyni s cihlovými zdmi. Odpadní kanál tu ústil v mělké, okrouhlé jezírko, jež na druhé straně této jeskyně s bubláním odtékalo druhým, mnohem nižším tunelem.
S úlevným povzdechem jsem udělal několik kroků do jeskyně, opřel jsem se o zeď a bezmocně jsem se svezl k zemi.
Náhle se mi ten podzemní dóm počal točit před očima; udělalo se mi zle. Dvě nebo tři vteřiny jsem zápasil se stále narůstající nevolností, pak jsem to ale vzdal, naklonil jsem se stranou a začal jsem zvracet.
Když jsem zase byl schopen jasně vidět a myslet, zahlédl jsem pár nohou, jež stály přímo před mým obličejem v kaluži zvratků, aniž by to zřejmě majiteli nohou příliš vadilo. Ba naopak - náhle se ozval temný, ale pobavený smích. A rozhodně to nebyl smích nijak laskavý...
Zamžoural jsem, namáhavě jsem se vztyčil a zvedl jsem hlavu.

Ty nohy byly snad největší, jaké jsem kdy viděl. Právě tak vhodné ke svému tělu. Tělu obra, který byl víc než dva metry vysoký a tak ramenatý, až to vypadalo zrůdně.
A jeho obličej ...
Jeho obličej, to byl zlý sen.
Ale to byla poslední má myšlenka. Pak mě zasáhla jakási pěst a zhasila mé vědomí.

"Mají ho," řekla Ayres. Tvář staré ženy samým soustředěním strnula v nehybnou masku jako vždycky, když upadla do tranzu. Ale bylo v tom zároveň něco jiného než jindy, kdy Lowry viděl čarodějnici v tomto stavu. Její hlas se chvěl vzrušením. "Mají ho," řekla Ayres ještě jednou. "Jeho a ještě jednoho muže. Cizince." Zaváhala. "Něco ale není v pořádku," dodala pak trochu jiným tónem.
Lowry uviděl, jak se na ni Bannister a Floyd poplašeně podívali. Světlo jediné svíce, jež ozařovala velkou, tmavou místnost hluboko pod zemí, jako by se krátce zachvělo, třebaže tu nebyl průvan.
"Co to znamená?" zeptal se. "Nějaké problémy?"
"Ne," řekla Ayres rychle. Otevřela oči, konečky prstů si přejela přes rty svých vyschlých, bezzubých úst a ještě jednou řekla s naprostou jistotou: "Ne. Curd a Wulf je nesou sem. Všechno proběhlo, jak jsi to naplánoval, Lowry." Usmála se a v jejích stářím zakalených očích zaplál triumf. "Do dvou hodin budou tu. Ten druhý je na nic. Řeknu Curdovi, aby ho zabil."
"Ne," řekl Lowry rychle. "Já ... nechci, aby zemřel někdo nevinný. Chci jenom jeho."
Ayres se posměšně zablýsklo v očích, ale k velkému Lowryho údivu přikývla. "Jak chceš. Ale on všechno vyzradí. Budeš mít problémy, až bude po všem."
Lowry udělal netrpělivé odmítavé gesto rukou. "To nevadí," řekl. "Chci jen jeho, ten druhý je mi lhostejný." A na stařenu vyjel: "Řekneš tomu svému kreténovi, aby tomu druhému neubližoval, rozuměla jsi?"
Ayres přikývla. "Jak poroučíš, mistře," řekla jízlivě. "Zahazuješ tím svůj vlastní život."
Krátké zamrazení přejelo Lowrymu po zádech, když vyslechl poslední stařenina slova. Pak ale už myslel na něho, na muže, kterého přinesou Curd s vlčím mužem - a taky na svého novorozeného syna. A náhle cítil jen nenávist.

Když jsem se probral, bušila mi v týle tupá bolest. Ležel jsem obličejem na tvrdém, mazlavě vlhkém kameni, a když jsem se pokusil pohnout rukama, ucítil jsem, že mám ruce brutálně zkroucené za záda a svázané hrubým provazem. Strašně to bolelo.
Zasténal jsem a převalil jsem se. Do boku mě zasáhl kopanec a vyrazil mi dech.
"Raději nezkoušej žádné blbosti," řekl jakýsi hlas nade mnou. "Pokud tedy nemáš zájem, abych tě odkrouhl hned tady."
"Co... co to má znamenat?" zasupěl jsem, když se mi zase jakžtakž podařilo popadnout dech. "Kdo jste a co... co nám chcete?"
Muž nade mnou se drsně zasmál. Byl to onen obr, se kterým jsme se setkali už nahoře v hotelu, a za ním, jak se mi zdálo, jsem viděl i zkřivený stín druhého muže. K uším mi dolehl podivně sípavý, sotva však ještě lidský dech.
"Nehrejte si na blázna, Andaro," řekl obr vztekle. V protikladu k jeho odpornému obličeji zněl jeho hlas docela sympaticky, třebaže se v něm třásly hněv a stěží potlačovaný vztek. "Nikdy jste se sem už neměl vracet," pokračoval.
"Já... já nechápu," zamumlal jsem, ale pro jistotu jsem nepokračoval, protože opět zvedl nohu, jako by mě chtěl ještě jednou kopnout. Zjevně si mě spletl - s mým otcem.
"Zůstaňte ležet a nehýbejte se, dokud se nevrátím," řekl výhružně. "Nechám tu s vámi Wulfa. Jestli se pokusíte utéct, roztrhá vás."
Neodpověděl jsem. Pomalu se mi před očima začaly rozplývat šedé závoje, takže jsem už viděl ze svého okolí víc. Asi jsem nebyl v bezvědomí dlouho, protože jsme se stále ještě nacházeli v oné podzemní jeskyni a odpadním kanálem sem dopadalo míhavé světlo. Slabý puch spáleniny se mísil se zápachem shnilé vody a odkudsi z dálky sem doléhalo neustávající praskání a dunění. Ale to všechno jsem vnímal jen jaksi mimochodem. Největší část své pozornosti jsem soustředil na obra, jenž stál nade mnou s hrozivě zaťatými pěstmi a napřaženou nohou, jako by čekal na odpověď.
Mlčel jsem dál, ale pohled jsem zabodl do jeho očí, až po chvíli jejich nenávistný výraz vystřídalo nejisté těkání a nakonec hrůza.
"Rozvaž mě!" poručil jsem mu.
Obr zasténal. Jeho rozštěpený horní ret se zaškubal a na jeho strašlivě znetvořené tváři se rozlil výraz bezradnosti a hrůzy. Potom panický strach.
"Rozvaž mě," řekl jsem ještě jednou. "Hned! Poroučím ti to."
Obr se zapotácel. Viděl jsem, jak se mu pod roztrhanou košilí napínají svaly, jako by mohl fyzickou silou bojovat proti cizí vůli, ovládající jeho ducha. Přes rty se mu dralo tlumené, mučivé sténání.
Samozřejmě svůj boj prohrál. Jeho duch byl silný a sotva co do houževnatosti a síly zaostával za tělem, já jsem ale vládl mocí čaroděje; mocí, na jakou žádný smrtelník nedorostl. Po třech či čtyřech nekonečných vteřinách se pohnul, těžkopádně došel až ke mně a zvedl ruce; pohybem, který byl trhavý jako u loutky.
Pohyb ale nedokončil. Najednou za ním cosi neurčitě rozmazaného vyrazilo ze sebe pronikavý, kvílivý zvuk, pak se groteskním skokem vrhlo na obra a srazilo ho nazpět.

Cítil jsem, jak se přetrhlo neviditelné pouto, spojující mě s jeho duchem, instinktivně jsem se pokusil zmocnit se druhého útočníka, ale vzápětí jsem se zkroutil bolestí, když mě do tváře zasáhl šestiprstý spár a ostrým drápem mi roztrhl tvář.
"Zpátky!" zařval jsem. "Zmiz - poroučím ti to!"
Jedinou reakcí na má slova však byl druhý, ještě horší úder, až mi hlava narazila na kamennou podlahu tak prudce, že jsem na chvíli ztratil vědomí.
Když se mi konečně vrátil zrak, hleděl jsem do obličeje jako z děsivého snu.
Byl to ten hrbáč - nebo spíš to, co jsem tam nahoře v hotelu považoval za hrbatého člověka. Nyní, když měl svlečenou kazajku, mohl jsem vidět jeho tělo. Nebyl hrbatý.
Vlastně to ani nebyl člověk ...
"Wulfe!" zařval obr. "Dost!"
Ta děsivá stvůra ze sebe vyrazila chraplavé zaštěkání a chňapla mi po obličeji. Její strašlivé čelisti cvakly pár milimetrů od něj a současně jsem ucítil závan smrdutého dechu. Dravčí drápy se mi zaryly do hrdla.
"Dost!" zařval obr znovu. "Zpátky, Wulfe!"
A tentokrát stvůra poslechla. S posledním výhružným zasyčením pustil můj krk, zvedl se a po všech čtyřech trochu ustoupil, aniž by mě však třeba jen na vteřinu spustil z očí.
"To od vás nebylo moc chytré, Andaro," řekl obr tiše. Už se zase vzpamatoval a nenávistně na mě hleděl. "Měl bych chuť tě hned tady utopit. Ale to by bylo příliš snadné."
Obrátil se, něco pošeptal té vlčí zrůdě a sehnutý zmizel ve štole kanálu, vedoucí zpátky k hotelu.
"Udělej něco, Roberte," zašeptal Howardův hlas vedle mě. "Rychle, než se vrátí."
Namáhavě jsem otočil hlavu a podíval se na Howarda, ležícího na dva kroky ode mě a rovněž spoutaného na rukou i na nohou. "Roberte, prosím!" dodal ještě. Hlas se mu třásl.
"Nemůžu," odpověděl jsem tiše. "Je mi líto, Howarde. Dokážu ho ovlivnit, jen když mu vidím do očí."
Howard zklamaně stiskl rty.
"A tady ten... tvor?" zeptal se a kývl směrem k vlčímu muži. Zdálo se, jako by ta stvůra jeho slovům rozuměla, neboť prudce otočila hlavou a z hrdla se jí vydralo výhružné vrčení.
Pokusil jsem se, třebaže jsem už předem věděl, že to nemá smysl. Obr přesně věděl, proč právě toto stvoření tady nechal jako strážce.
Přesto jsem se soustředil, mlaskavým zvukem jsem upoutal jeho pozornost a pokoušel jsem se pověsit se mu na oči. Opatrně jsem se snažil dosáhnout jeho ducha, avšak vše, co jsem vycítil, byly jen zvířecí instinkty. Divokost, nenasytný hlad a konečně vražedná krvežíznivost, jež mě odrazila tak prudce, jako bych se dotkl rozžhaveného železa.
Zavrtěl jsem hlavou. "To nemá smysl," řekl jsem tiše. "Ta potvora nemá vůbec žádné vědomí, které bych mohl ovlivnit."
"Sakra, Roberte - co je to za stvůru?" zavrčel Howard. "A ten obrovský chlap... jeho obličej! Viděl jsi jeho obličej?"
Přikývl jsem. Samozřejmě, že jsem viděl obličej toho obra. A ne poprvé! Byly to sotva dva dny, co jsem obličeje jako tento viděl, v malé vesničce pár mil odsud...
"Innsmouth," řekl jsem.
Howard zvedl oči, svraštil čelo a podíval se na mě, jako by pochyboval o mém rozumu. "Co?"
"Innsmouth," opakoval jsem vzrušeně. "Měl jsi pravdu, Howarde - nebyla to náhoda, že jsme narazili na tyto dva. Už jednou jsem narazil na podobné muže; krátce před mým příchodem do Arkhamu. Napadli mě. V Innsmouthu, jen pár mil..."
"Já vím, kde je Innsmouth," přerušil mě Howard a náhle bylo v jeho hlasu něco, co mě znepokojilo.
"Co jsi tam dělal?" zeptal se ostře.
Chvíli jsem mlčel, nejistě jsem se podíval po vlčím muži, jenž náš rozhovor sledoval s napjatýma ušima a žhnoucíma očima, a pak jsem pár větami povykládal všechno o své návštěvě v té malé rybářské vesnici.
Howardův obličej byl s každým slovem, které slyšel, o něco zachmuřenější. "Nic jsi mi neřekl o tom, že jsi tam byl."
"Neptal ses na to," odpověděl jsem podrážděně. "A já jsem si myslel, že to není důležité."
"Není důležité?" zaúpěl Howard. "Sakra, Roberte - pro tebe není důležité, když přijdeš do vesnice nějakých naprosto neznámých lidí a oni se tě pokusí zabít?"
"Já... prostě jsem pak už na to nemyslel," bránil jsem se. "Od té doby, co jsem došel do tohoto zatraceného města, jsem sotva měl čas ujasnit si jedinou myšlenku."
"No dobrá," řekl Howard tiše. "Asi máš pravdu. A teď už je to stejně asi jedno." Vzdychl si. "Ale nikdy jsi tam neměl chodit."
"A proč ne? Co je na té vesnici tak zvláštního, Howarde?"
Howard se upřeně zahleděl do bizarní tváře vlčího muže, ale v očích měl výraz, jako by viděl něco docela jiného, děsivého.
"Innsmouth," zamumlal. Hlas se mu třásl vnitřním vzrušením a mluvil víc sám k sobě než ke mně. "Bože můj. Po tolika letech..."
"Zatraceně - Howarde, co to znamená?" zeptal jsem se vztekle. "Nemám náladu na žádné hádanky! Co to všechno má společného s Innsmouthem a s těmi... těmi..."
"Zrůdami," řekl v tu chvíli nějaký hlas za mnou. Trhl jsem sebou a pohlédl do tváře obra, jenž se vrátil, aniž bychom si čehokoli všimli.
"Klidně to řekněte, Andaro," řekl jízlivě. "Wulf a já jsme zvyklí, že se nám tak říká."
Jeho slova mě kupodivu uvedla do rozpaků. "To jsem nechtěl říct," zamumlal jsem. "Je mi to líto."

"Tak?" Obr se mečivě zasmál a taky vlčí muž se připojil mečivým kojotím smíchem. "Vám je to líto, Andaro? To ale nemusí. Teď už ne," dodal změněným, výhružným hlasem. "Líto vám to mělo být před dvěma sty lety. Teď je už pozdě. Teď za své činy zaplatíte."

Pokoj byl prázdný - až na židli, jež stála jako zapomenutá hned u dveří. Obě okna byla pečlivě zatemněna pruhy tmavé látky, takže jsem nedokázal říct, jestli je den nebo noc. Jediné světlo pocházelo od černé svíčky bizarního tvaru, jež stála vedle židle na podlaze.
Bylo tu chladno. Mokré šaty se mi lepily na tělo, byl jsem unavený, promrzlý a vůbec jsem se cítil mizerně. Ten znetvořený obr nás vlekl kanály - jak se mi zdálo - celé hodiny. Potají jsem doufal, že se naskytne příležitost k útěku, ale ten ohavný obr namísto aby nás rozvázal, si mě i Howarda zdánlivě bez námahy přehodil přes ramena a nesl nás, což byl i na muže jeho velikosti jistě pozoruhodný výkon.
Pak jsme došli do tohoto domu, on nás hodil do této zatemněné místnosti, zapálil svíčku a zavřel za sebou dveře.
Od té doby jsem čekal. Jenom jsem nevěděl, na co vlastně.
Nevěděl jsem ani, kolik uplynulo času; mé vnímání času se poněkud popletlo a taky jsem na chvíli únavou usnul.
Konečně jsem venku za dveřmi zaslechl kroky. V zámku zarachotil klíč a - dveře se otevřely se skřípěním. Do místnosti vstoupily tři nebo čtyři osoby, černé stíny na oslňujícím pozadí, pak se dveře zase zavřely.
Průvan sfoukl svíčku. Někde přede mnou se ozval šramot, pak vzplanula zápalka a kolem knotu se opět začala šířit kalně žlutá zář. Chvíli trvalo, než si mé oči zvykly znovu na tmu a než se ze čtyř stínů pomalu staly opět čtyři lidské postavy.
Dvě už jsem znal - byli to obr a Wulf. Třetí byl štíhlý, tmavovlasý muž neurčitého věku, který na první pohled vypadal skoro normálně; ovšem právě jen na první pohled.
Čtvrtá osoba byla žena. Velice stará žena - takových osmdesát, snad dokonce devadesát let, jak jsem odhadoval. Její obličej se podobal divoce zbrázděné krajině, samé vrásky a hluboké jizvy, byl šedý a posetý skvrnami jako starý pergamen a právě tak i mrtvý. Jedině živé v něm byly oči. Oči, při jejichž pohledu mě zamrazilo.
"Andaro," zamumlal muž po jejím boku. "Konečně tě máme. Konečně!"
Jeho hlas jako by ke mně pronikal nějakým tlumícím příkrovem. Pohled stařeny mě fascinoval. Nebyla to hypnóza, spíš něco jiného, něco mnohem temnějšího a horšího.
S námahou jsem odtrhl pohled od stařeny a pokusil jsem se posadit, nakolik mi to pouta umožňovala. "Kdo... kdo jste?" vykoktal jsem. "Kdo jste a co ode mě chcete?"
"Na mém jméně nesejde, Andaro," odpověděl muž hrubě. "Jsem Lowry Temples, ale myslím, že to vám stejně nic neřekne."
"Ne," odpověděl jsem. "Asi právě tak málo, jako vím, proč mě ti vaši mlátiči unesli a proč jsem tady"
Templesovi se zablýsklo v očích. "Vy to opravdu nevíte?" zeptal se. "Ale samozřejmě - je to už dlouho, že? Dvě stě let je moc dokonce i pro muže jako jste vy, Rodericku Andaro."
Chtěl jsem odpovědět, ale stařena mě předběhla.
"To není Andara," řekla klidně.
Temples strnul. Zmateně se zadíval nejprve na mě, pak na stařenu a zase na mě. "To není..."
"To není Roderick Andara," řekla znovu stařena. "Vím, co říkám, Lowry."
"Ale musí to být on!" zasupěl Temples skoro zoufale. "Vypadá stejně jako na obrazech, a pak... sám jsem přece pocítil jeho moc. A Curd taky, i ostatní!"
"Vypadá jako on," přisvědčila stařena. "Má i jeho moc a jeho vědomosti. Ale není to on, skutečně. Věř mi, Lowry - poznala bych ho, kdyby stál přede mnou."
"Ale kdo..." Temples nervózně polkl, hlasitě se nadechl a planoucím pohledem na mě upřeně zíral. "Kdo tedy jste?" zeptal se.
"Jsem jeho syn," řekl jsem tiše. "Jmenuji se Craven. ne Andara. Robert Craven."
"Jeho syn..." Temples zbledl. Rty se mu roztřásly a pohled se na okamžik zakalil. "Syn čaroděje."
"Jsem Andarův syn," opakoval jsem, "ale věřte mi, že to je všechno, co s ním mám společného. Ať už tu můj otec udělal cokoli - já vůbec nevím, co to bylo, a nevím ani, proč to udělal." Vzdychl jsem si. "Ještě před několika dny jsem ani nevěděl, že vůbec nějaký Innsmouth existuje."
Temples se zasmál. Znělo to ošklivě. "To na věci nic nemění," řekl tvrdě. "Jestli se jmenuje teď Andara nebo Craven, nehraje žádnou roli."
"Lowry," řekla stařena. "Prosím tě - on za nic nemůže. Říká pravdu, věř mi. On neví, co se tu stalo."
"To můj syn taky neví!" zařval Temples. "Říkám ti, buď zticha, Ayres! On zaplatí za čin svého otce, tak jako můj syn zaplatil za to, co údajně udělal můj prapředek. Oko za oko."
"A ty si myslíš, že tím odčiníš bezpráví, když se dopustíš nového?" zeptala se Ayres tiše. Cítil jsem, jak mě její smířlivý tón mate. Vypadalo to, jako by stála na mé straně, ale nebylo tomu tak. Téměř jsem viděl to cizí, to zlé, co mělo v držení její duši.
"Nechci nic napravovat," odpověděl Temples tvrdě. "Chci pomstu, Ayres, nic než pomstu."
"A za co?" zeptal jsem se. "Nevím ani, co se tu stalo, Templesi. Buďte rozumný a ..."
"Rozumný?" vykřikl náhle Temples, naklonil se dopředu a plochou dlaní mě udeřil přes ústa; tak prudce, až mi hlava odletěla zpátky a ze spodního rtu vystříkla krev. Vlčí muž ze sebe vyrazil výhružné zavrčení.
"Rozumný?" vykřikl Temples ještě jednou.

"Žádáte po mně, abych byl rozumný, Cravene? Nevíte, co říkáte! Vy... vy zemřete, to vám přísahám. V takových mukách, v jakých bude žít můj syn a děti ostatních, zemřete." Znovu zvedl ruku, aby mě udeřil, ale tentokrát se mu obr vrhl po jeho paži a strhl mu ji zpět. Temples zavyl vztekem a pokoušel se obra udeřit, ale Curd jen zavrtěl hlavou a stáhl mu ruku dolů.
"Zavolej si ho zpátky!" supěl Temples. "Sakra, Ayres, ať mě pustí!"
"Curde!" Hlas stařeny zazněl stejně ostře jako šlehnutí bičem. Obr sebou trhl, pustil Templese a stáhl se jako zpráskaný pes. "A ty," pokračovala Ayres směrem k Templesovi, "buď rozumný. On je nevinný."
Temples na ni nenávistně zíral a masíroval si bolavé nadloktí.
"Nevinný!" Skoro jako by to slovo vyplivl. "Tak jako můj syn, že? Jako já a Curd a Wulf a ostatní?"
Znovu jsem se nadzvedl, vtáhl jsem rozražený ret mezi zuby a vyplivl jsem krev na podlahu. "Nechápu, co máte na mysli," řekl jsem stísněně. "Ale domnívám se, že mám aspoň právo na vysvětlení."
Temples chtěl zase vyjet, ale stařena ho opět přerušila. "Má pravdu, Lowry," řekla klidně. "Ukaž mu to. Ukaž mu, co jeho otec provedl lidem v Innsmouthu."

Oheň byl sice uhašen, ale nad troskami se stále vznášel tíživý, suchý žár. Z rozvalené hromady kamení a dřeva, jež z budovy zbyla, stále ještě stoupal černý dým, tu a tam vylétly ještě jiskry, kdykoli se do požářiště opřel vítr.
Přijeli hasiči se stříkačkou a déle než hodinu hasili, až se jim nakonec podařilo zabránit přeskočení ohně na sousední domy. Přesto však byli jejich obyvatelé prozatímně evakuováni. Choulili se, poněkud oddělení od davu čumilů a zvědavců, kteří překáželi policii a hasičům v práci, na svých kufrech a narychlo svázaných uzlech. Vypadali zdrceně, ale až nepřirozeně klidně. Jen tu a tam zanaříkalo nějaké dítě nebo nějaká žena tiše zavzlykala.
Shannon se vrátil zpět na protější stranu ulice. Pozorně sledoval, jak se dva nebo tři muži zvedli a zdánlivě bez cíle scházeli dolů po silnici. Ve tvářích měli výraz zachmuřené odhodlanosti.
Shannon nechápal, co se tu stalo. Přišel do Arkhamu, protože tudy vedla jediná silnice do Innsmouthu, a zdržel se tu, aby přihlížel požáru a snad i pomohl, kdyby toho bylo zapotřebí. Ale už zdaleka cítil nenávist a vypjatý hněv, které se vznášely nad městem jako nějaký zapáchající mrak.
Nenávist vůči čemu? pomyslel si zmateně. Vůči ohni? Směšné. Oheň přece nelze nenávidět.
Skupinka prošla kolem něho a náhle Shannon poznal, kam má namířeno. Kousek dolů východním směrem po ulici stál vůz s černou střechou, tažený dvěma koňmi. Kočí stál vedle vozu a s četnými posunky mluvil se dvěma muži v tmavomodrých uniformách městské policie.
Po krátkém uvažování se Shannon připojil ke skupince. Nikdo si ho nevšímal, neboť trojice mužů, která se původně vydělila z hloučku evakuovaných, se mezitím rozrostla na půl tuctu, a čím víc se přibližovali ke kočáru, tím víc dalších mužů se přidávalo. K vozu pak už jich dorazily dobré dva tucty. Shannon se nenápadně prodral dopředu a zůstal stát dva kroky za kočím, který se prudce dohadoval s oběma policisty.
"...co po mně vůbec chcete!" hartusil právě. "Radši najděte Howarda a toho kluka, místo abyste mě tady votravovali!"
Howarda? Prudký úlek projel Shannonem. Rychle zvedl oči a ještě jednou a lépe si prohlédl vůz. Ano, znal ho. Byl to stejný vůz, kterým ho Jeffův přítel odvezl od břehu řeky.
"Promiňte," řekl. "Vy jste Rowlf, že? Nechci se do toho míchat, ale..."
Kočí se vztekle otočil. "Tak co se teda do toho pletete?" Vyštěkl, ale pak se náhle vzpamatoval a zadíval se na Shannona skoro polekaně. "Co vy tady děláte?"
"Mluvil jste o jistém Howardovi," řekl Shannon, aniž by si všímal nespokojeného reptání, které se začínalo ozývat z davu za ním. Nenávist jako by houstla. Cítil, že tady se brzy něco stane. "Doufám, že jste nemyslel..."
"Myslel jsem Howarda," přerušil ho obr podrážděně. "Howarda Lovecrafta a Ro... no, toho vašeho kamaráda."
"Jeffa?" ujelo Shannonovi.
"Jeffa," přikývl Rowlf. "Voba byli v tom baráku, když začalo hořet." Vztekle ukázal na oba policisty. "A tady ti dva panáci místo aby je hledali, do mě furt rejpaj ňákýma votázkama."
"Ten požár vypukl naprosto bezdůvodně, pane," řekl jeden z policistů upjatě. "A to krátce poté, co oba vaši společníci vstoupili dovnitř. Ptám se tedy, proč. Ten dům je opuštěný už jedenáct let a uvnitř nebylo absolutně nic, co by se mohlo vznítit samo od sebe."
"Proč ještě vůbec ztrácíš čas nějakými otázkami, Matte?" řekl jakýsi hlas z davu. "Hoď mu na krk provaz a pověs ho na nejbližší strom."
Policista se s nevolí otočil, ale to už se ozývaly i další výkřiky. "Pověste ho," zaječela nějaká žena. "A toho druhého rovnou s ním. Je taky z té prokleté univerzity!"
"Od té doby, co se tady objevili tito cizinci, je to ve městě samá čertovina," přisadil si kdosi další. "Zabijte je. Divže nám nevypálili celé město."
"Zabijte ty cizí ďábly!" zařval někdo. "Upalte je, tak jako skoro spálili naše město!" napadlo zase dalšího.
Shannon byl stále ve střehu. Cítil, jak se nálada blíží bodu varu a stále houstne; jedna jiskra, pomyslel si, jediné špatné slovo a celé město exploduje rázem jako soudek s prachem ve vlnu násilí.
"Myslím, že bude lepší, když už půjdeme," řekl tak tiše, aby jeho slova slyšel jen Rowlf a jeden z obou policistů.
Policista prkenně přikývl. Rty se mu třásly. Cítil napětí stejně jako Shannon. A věděl, že rozběsněný dav, jak jednou vybuchne, už nic nezastaví.
"Dobrá, pane," řekl schválně zvýšeným hlasem. "Nejlepší bude, když se teď vrátíte zpět na univerzitu. Víme, kde vás můžeme najít, abychom vám mohli položit další otázky."

Ale zdálo se, že je už pozdě. Rowlf se obrátil a chtěl vyskočit na kozlík, ale v tom okamžiku se od davu, jenž mezitím utvořil kolem kočáru těsný kruh, oddělil jeden muž a stáhl ho za paži zpět.
Nebo se o to aspoň pokusil.
Rowlf podrážděně zavrčel, ohnal se a zasadil opovážlivci ránu, až chlap odletěl mezi ostatní.
Kdyby začal do davu střílet, nemohl být následek horší. Najednou celý ten shluk začal ječet pronikavě z mnoha hrdel a jako vlna se pohnul kupředu. Rowlfa i oba policisty pohřbil pod sebou a začaly dopadat první rány pěstí a kopance.
Také Shannona ten náhlý nápor srazil k zemi, ale téměř okamžitě stál opět na nohou a oba muže, kteří jej svírali, odstrčil od sebe. Někdo se ho pokusil udeřit do obličeje; Shannon ráně uhnul, chytil útočníka za ruku a zlomil mu ji.
Viděl však, že tímto způsobem všechny útočníky nezvládne. Rychle ustoupil nazpět, odhodil jednoho muže stranou a dostal se ke kočáru.
Taky Rowlf - důvěřuje své obrovské tělesné síle a o něco méně elegantně než Shannon (nicméně o nic méně účinně) - se vypořádal se svými protivníky. Jeho obrovské pěsti kolem sebe tloukly jako cepy, zatímco oba policisty nebylo vůbec vidět.
Shannon mu kývnutím hlavy ukázal na kozlík. "Nastupte si, člověče," řekl rychle. Pokusím se je zadržet. Rychle!"
Rowlf přikývl, rychlým pohybem se vyšvihl na kozlík a vzal do ruky bič. Koně nervózně zaržali.
"Zabijte je!" zařval nějaký hlas a celý dav se nadšeně toho hesla chopil a opakoval ho, až se celá ulice téměř otřásala hřmícím a stále hlasitějším sborem. Shannon koutkem oka zaregistroval nějaký pohyb, instinktivně se přikrčil a na poslední chvíli se vyhnul hozené pochodni, která mu zasvištěla těsně nad zády a dopadla na střechu vozu. Ze suché látky vyšlehly okamžitě malé, hladové plamínky. Shannon přiskočil, utloukl plameny holýma rukama a pochodeň vhodil zpět do davu.
Jeho řadami projel mnohohlasý, zuřivý řev. Shannon viděl, jak se kočár otřásl pod náporem desítek mužů a jak Rowlfův bič dopadá na hlavy běsnícího davu, jenž se jej pokoušel stáhnout z kozlíku, ale neměl čas přispěchat kočímu na pomoc. Najednou se na něho vrhlo skoro na tucet mužů.
Shannon odrazil jejich útok a pokusil se dostat nahoru na kozlík k Rowlfovi. Vtom se zablýskl nůž. Shannon uhnul před jeho ostřím, chytil útočníka za límec a zápěstí a zkroutil mu ruku tak, že si muž bodl nůž sám sobě do stehna. Ale další muž zaujal vzápětí jeho místo. Shannon se potácel pod ranami, ubránil se dalšímu zákeřnému útoku nožem a konečně si několika ranami lokty získal kolem sebe trochu místa.
Byl mu však dopřán jen kratičký oddech. Dokonce ani jeho dobře trénované tělo nemohlo už dlouho odolávat takové přesile.
Ale Shannon nebyl odkázán jen na sílu svého těla. Bleskurychle se napřímil, zvedl proti davu obě ruce a zařval jediné, zdánlivě nesmyslné slovo.
A náhle vypukla vichřice.
Nebyl to obyčejný vítr, nýbrž žhavý, spalující větrný vír, prudký a řvoucí jako dech ohnivého draka. A přišel zničehonic, najednou vznikl kdesi mezi Shannonovýma rukama a obličeji útočníků, opřel se do nich jako krupobití neviditelných pěstí, ožehl zuřivcům vlasy a obočí, jejich oblečení začalo doutnat. Žluté plamínky jim vyšlehly před očima, řev rozběsněného davu se změnil ve sborový bolestný nářek.
Shannon se rychle vyšvihl na kozlík, vytrhl Rowlfovi, jenž celou scénu nevěřícně sledoval s vytřeštěnýma očima, z rukou bič i otěže a popohnal koně.
Pár okamžiků nato se už hnal povoz, tažený dvojspřežím, ven z města, jakoby Štván fúriemi.
A pekelná smršť za ním zuřila dál.

Dům stál na samém kraji Innsmouthu, poněkud oddělený od ostatních a jaksi přikrčený a zachmuřený, jako by se styděl za svoji ubohost. Jeho vnitřek byl studený a temný, třebaže byla okna otevřena a denní světlo i teplo vnikaly dovnitř. Bylo tu hluboké ticho; zvuky, pronikající sem zvenčí, působily neskutečně, jako by si tu utrpení a strast zřídily vlastní říši, ve které neměly zvuky živoucího světa tam venku co pohledávat. A cítil jsem bolest, jež patřila k tomuto domu stejné jako jeho šedé stěny a chudý, většinou svépomocí vyrobený nábytek.
Temples mi poručnickým gestem ukázal, abych zůstal stát, a obr mi varovně položil ruku na rameno. Wulf mi předtím rozvázal nohy, takže jsem alespoň mohl své vězení opustit po svých, ale paže jsem měl i nadále stejně brutálním způsobem svázány za zády. Bolelo to nesnesitelně a v zápěstích jsem už dávno ztratil veškerý cit. Bylo mi jasné, že mi už brzy odumřou, pokud mi hned pouta nesejmou nebo alespoň nepovolí.
Zatímco Temples prošel světnicí a zmizel za protějšími dveřmi, zvědavě jsem se rozhlížel kolem sebe. Dům vypadal stejně chudě jako zvenčí – nebyl tu žádný takový luxus jako tapety, koberce nebo třeba jen lampa. Na stole stála napůl dohořelá svíce a jediným větším kusem nábytku tu byla otevřená skříň, ve které bylo srovnáno chudé plechové nádobí do upravených hromádek.
Pocítil jsem podivnou hořkost, když jsem si pomyslel, že asi i ostatní domy ve vesnici nevypadají jinak než Templesova chatrč. Tady v Innsmouthu byli lidé chudí, víc než chudí.
Temples se vrátil a Curd mě strčil do zad, až jsem udělal několik klopýtavých kroků dopředu. Temples mě chytil za paži, surově mě nasměroval do dveří a ukázal na úzkou postel, povlečenou šedými, roztrhanými plachtami, jež úplně vyplňovala tuto maličkou komůrku.
V posteli ležela nějaká žena. Spala a i přes její bledý, horečkou a bolestmi poznamenaný obličej jsem poznal, že musela být velice pěkná a velice mladá; sotva starší než já sám. Ne taková, jak jsem si Lowryho ženu představoval...
"Vaše žena?" zeptal jsem se tiše.

Temples přikývl. Tvář měl jako z kamene, nic se mu v ní nepohnulo, ale v očích mu plálo něco, co mi nahánělo strach.
"Ano," odpověděl. "Ale ji jsem vám nechtěl ukázat. Stal jsem se otcem, Cravene. Dnes ráno."
V tom, jak ta slova vyslovil, bylo něco, co mi zabránilo, abych mu gratuloval nebo jen vůbec nějak odpověděl. Beze slova jsem na něho zíral, dokud se neotočil, neprošel kolem postele a gestem mi nenaznačil, abych ho následoval. Vedle postele stála kolébka, narychlo improvizovaná z podélně rozříznutého soudku a vystlaná slámou, překrytou roztrhaným povlakem. Temples ukázal do ní, netrpělivě čekal, až přistoupím blíž, a pak položil ruku na plachtu, kterou bylo dítě přikryté.
"Můj syn," řekl.
Naklonil jsem se nad kolébku, chvíli si prohlížel spícího chlapečka a pak jsem zase vzhlédl k Templesovi. "Pěkné dítě," řekl jsem a má slova byla míněna opravdu upřímně. Viděl jsem za svůj život hodně novorozených dětí, a většinou byly ošklivé jak noc. Templesův syn však ne; právě naopak.
"Blahopřeji vám," dodal jsem. "Tak pěkné dítě se málokdy vidí. Můžete na něj být hrdý."
"Myslíte?" zeptal se Temples. Potom prudce strhl z dítěte plachtu.
Pod ní bylo dítě nahé.
A když jsem uviděl jeho tělo, udělalo se mi zle.

"Tady - vezměte si." Stará žena mi do ruky vtiskla hrnek s horkou kávou, ze které stoupala pára. Roztřesenýma rukama jsem si ho přiblížil ke rtům a napil se rychlými, skoro žíznivými doušky, chutnal po rumu, který byl do kávy přidán.
"Je mi to líto," řekla a posadila se proti mně. "Ale myslela jsem si, že bude lepší, když uvidíte na vlastní oči, co se tu stalo."
"Proč se s ním ještě bavíš, Ayres?" vyštěkl Temples. Byl v obličeji bledý, na čele se mu leskl pot. Pohled na kojence ho zasáhl stejně jako mě.
Ayres zavrtěla hlavou, sepjala ruce na desce stolu a skoro soucitně se podívala na Templese. "Jsi blázen, Lowry," řekla. "Tento muž není Roderick Andara, copak to nechápeš?"
"Je to jeho syn," odpověděl Temples zarytě. "V tom není žádný rozdíl."
Zvedl jsem oči, marně jsem se však snažil vydržet jeho pohled a rozpačitě jsem se zadíval mimo něj na zavřené dveře do ložnice. "Je mi... to líto, pane Templesi," řekl jsem tiše. "Nevím, co se tady stalo, ale máte zcela můj soucit."
Když jsem pak viděl reakci na svá slova, nejraději bych sám sobě nafackoval. Templesův obličej se zkřivil v nenávistnou grimasu. Bylo naprosto lhostejné, jestli mi věřil, nebo ne - ale ta politováníhodná stvůra za těmi dveřmi byl jeho syn! Má slova mu musela znít jako strašlivý výsměch.
"Co to všechno znamená?" zeptal jsem se, opět obrácený k Ayres.
Stará žena se na mě nejprve zadívala nevýrazným pohledem, než odpověděla. Bylo to absurdní - ze všech tady byla ona jediná, kdo se mnou dosud nejednal jako nepřítel. Ba naopak se mě ještě zastávala a pravděpodobně jsem jí jediné vděčil za to, že ještě žiju. A přece pocit ohrožení, který jsem při pohledu na ni cítil, ve mně každou vteřinou narůstal.
"To, co tady vidíte, pane Cravene," řekla Ayres, "je dílem vašeho otce. Kletba, spočívající na obyvatelích této vesnice a trvající už dvě stě let."
"Chcete říct, že tohle... tohle dítě není první?" vykoktal jsem, třebaže odpověď jsem dávno už znal.
Temples se pronikavě zasmál, ale Ayres ho přísným pohledem umlčela. "Ne," řekla. "Jen se podívejte kolem. Podívejte se na Lowryho nebo na Curda nebo -" chvíli zaváhala, pak prudce zvedla ruku a ukázala na vlčího muže "- nebo na Wulfa. Všechny ostatní tady. Viděl jste je, když jste byl v hospodě."
Přikývl jsem, ale nedostal jsem ze sebe ani hlásek. V krku jsem měl najednou dusivý, hořký knedlík. Ano - viděl jsem je. A náhle jsem rozuměl jejich nenávisti.
"Ale proč?" zamumlal jsem konečně. "Co se stalo? Proč by jim měl udělat něco takového?"
"Ne měl," přerušila mě Ayres a její hlas byl najednou studený jako led. "On to udělal, pane Cravene. Přišel sem jednou ráno v roce 1694, když byl na cestě do Arkhamu. Byl pronásledován. Lidmi, jejichž jména neznáme a o kterých nic nevíme; jen tolik, že byli čarodějové stejně jako Andara, snad ještě mocnější než on. Přišel k nám a hledal přístřeší a úkryt a zdejší lidé mu poskytli obojí. Ale jeho nepřátelé ho brzy objevili a došlo k boji. Mnozí obyvatelé Innsmouthu byli zabiti a Andara nakonec musel uprchnout. Ale ještě než odešel, vyslovil kletbu, protože byl přesvědčen, že jsme ho zradili." Zmlkla. Ve tváři jí škubalo, jako by jí působilo fyzickou bolest mluvit o minulosti, a viděl jsem, jak její vyschlé ruce křečovitě svírají okraj stolu.
"My jsme ho nezradili, pane Cravene," pokračovala po chvíli. "Nikdo ze zdejších. Lidé, kteří tu tenkrát žili, byli prostí, ale byli poctiví a dodrželi své slovo, že ho ukryjí a že mu pomohou, třebaže tím ohrožovali vlastní životy."
Z hlasu jí zaznívala hořkost. "Ale jejich poctivost byla špatně odměněna. Andara uprchl, ale jeho kletba zůstala. A od té doby je každý chlapec, který se v Innsmouthu narodí, mrzák. Každý, rozumíte? Některý víc, některý méně. Někteří mají jen malé poznamenání: hrb, koňskou nohu nebo zaječí pysk. Někteří jsou fyzicky sice normální, ale bez mozku, bezduší idioti, kteří vegetují jako zvířata. A další ..." nemluvila dál, nýbrž pohledem vyhledala Wulfův obličej, a tu jsem pocítil ochromující závan ledové hrůzy.
"Chcete říct, že on... on je taky...," vykoktal jsem.
Ayres přikývla. "Měl být člověkem, Cravene," řekla. "Ale kletba vašeho otce z něj udělalal nestvůru. Jen já jsem schopná s ním mluvit a držet ho zpátky. Já a Curd. Bez nás by byl bezradný jako zvíře. Kdyby opustil Innsmouth, zabili by ho."
"A to všechno způsobil Andara!" dodal Temples stísněně. "A teď ještě jednou řekněte, že je vám to líto, Cravene."

Předklonil se, chytil mě za límec a hrozivě mi pěstí zašermoval před obličejem. "Řekněte to a vytluču vám zuby!" zařval. "Řekněte to!"
Podíval jsem se na něho, ale mlčel jsem, ani jsem se nepokusil bránit nebo setřást jeho ruku. On po chvíli sklopil oči, pustil mě a zase ustoupil zpět. Vzdychl jsem, rukama jsem si rozpačitě přejel po obličeji a zase jsem se obrátil na stařenu.
"Nemohu tomu uvěřit, že by můj otec něco takového udělal," řekl jsem.
Ayres se zasmála. "A přece to udělal, Cravene. Důkazy máte tady všude kolem sebe. Živé důkazy. Pokud se něco takového dá vůbec nazvat životem."
Ignoroval jsem její poslední větu. Ayres byla zatrpklá, tak jako všichni zdejší, ale proti této zatrpklosti se nedalo nic namítat. "Ti muži, kteří pronásledovali mého otce," řekl jsem tiše. "Kdo to byl? Odkud přišli?"
"To nevíme," odpověděla Ayres. "A ani nás to nezajímá. To Andara nás zatáhl do svého sporu, do sporu, se kterým jsme neměli nic společného, a byl to zase Andara, kdo tuto vesnici proklel. Nikdo neví, kdo byli ti cizinci."
Lhala.
Vždycky jsem dokázal rozeznat pravdu od lži, stejně neomylně jako bílou od černé. To byla součást mého magického dědictví, že jsem vždycky naprosto jistě věděl, jestli můj protějšek říká pravdu nebo lže, a nyní mě její lež doslova udeřila. Ayres se perfektně ovládala - zřídkakdy předtím jsem se setkal s někým, kdo by tak perfektně dokázal říkat nepravdy. Ale já jsem její lež poznal.
Přesto jsem přikývl a chvíli jsem s hraným zklamáním hleděl do země, než jsem pokračoval: "To je škoda. Ale snad to půjde i tak."
"Co půjde i tak?" vyštěkl Temples.
"Chtěl bych vám pomoci, Lowry," odpověděl jsem, co nejklidněji jsem byl schopen. "Nevím, co se tu stalo před dvěma sty lety. Ale pomohu vám. Nebo se alespoň pokusím."
"O nic se nepokusíte," sykl Temples. "Zemřete, Cravene."
Dělal jsem, jako bych jeho slova vůbec neslyšel. "Poslyšte, Templesi," řekl jsem. "Chápu, jak se cítíte, a je mi to skutečně neskonale líto. Ale bolest vás nesmí zaslepovat! Nezapomínejte, že jsem dědicem Rodericka Andary a vládnu stejnou magickou mocí jako on. Snad bych tedy dokázal zvrátit, co se tu stalo."
"To je trik!" tvrdil Temples. "Hledáte jen nějakou možnost, jak nás oblbnout." Zamračeně zavrtěl hlavou. "Ne, Cravene. Přísahal jsem, že vás zabiju, a taky to udělám. Zaplatíte za to, co postihlo mého syna. I všechny ostatní."
"A taky ty, kteří se narodí po nich?" zeptal jsem se tiše. "Chcete, aby kletba působila i nadále? Aby generace a generace plodily děti, jako jsou ty vaše? Prosím vás, Lowry - myslím to poctivě. Nemohu vám nic slíbit, ale snad bych vám dokázal pomoci."
"Nesmysl," vyprskl Temples.
Tentokrát mi však přišel nečekaně na pomoc obr. "Proč mu ani nedáš šanci?" zeptal se.
Temples se se zuřivým zasyčením otočil. "Kdo se tě ptal na tvůj názor, Curde?" vyštěkl. "Mně je jedno, jestli je vinen, nebo ne! Můj syn je taky nevinný, a nikdo se ho na nic neptal!"
Ayres vzdychla. "Jsi blázen, Lowry. Možná zahazuješ jedinou šanci, kterou toto město ještě má." Její hlas zněl skoro, jako by ho zapřísahala. "Je to čaroděj, Lowry. Mohl by tu kletbu zlomit. Tak ho, k čertu, nech. Třeba se mu to podaří."
"A třeba taky najde příležitost k útěku," zasyčel Lowry. "Nebo vymyslí ještě nějakou horší čertovinu. Ne! Je to bestie, stejně jako jeho otec!"
"Je neškodný, dokud jsme u něho Wulf a já," řekla Ayres.
"Uzavřeli jsme dohodu," trval na svém Temples. "Slíbilas mi jeho smrt! A já žádám, abys dodržela slovo."
Ayres si vzdychla a podívala se na mě skoro lítostivě. "Je mi to líto, pane Cravene," řekla. "Zkusila jsem všechno."
"Dost řečí," přerušil ji Temples. "Udělal jsem, co jsi chtěla, Ayres, a zaplatím cenu, kterou jsi žádala - ale teď žádám já tebe, abys dodržela své slovo. Zabij ho!"
Stará žena vzdychla, pomalu vstala a pokynula obrovi rukou. Curd se naklonil nade mnou, jako panenku mě zvedl nahoru, jednou rukou mě chytl za opasek a druhou prackou mi sevřel zátylek.
"Co ... co chcete dělat?" vykoktal jsem. "Přece neposlechnete toho šílence, Ayres!"
"Dělám to nerada, Cravene," odpověděla. "Ale slib je slib, to musíte uznat." Přistoupila ještě o něco blíž, téměř laskavě se usmála a rázně Curdovi poručila.
"Zlom mu vaz."

"Je mi to líto," řekl jsem tiše. "Nechtěl jsem, aby to došlo tak daleko, Templesi." Soucitně jsem zavrtěl hlavou, odstrčil jsem Curdovy ruce a postoupil jsem o krok blíž k Templesovi a stařeně.
Templesovy oči se nevěřícně rozšířily.
"Co... to má být?" zachroptěl. "Curde, co... co to děláš?"
"Měl jsi ho poslechnout, Lowry," řekla Ayres tiše. Vypadala teď jako někdo, kdo právě prožívá něco, na co čekal strašně dlouho. "Chtěl ti dát šanci."
"Mně? Ale proč.... co... proč Curd..." koktal Temples. Potom pochopil a hrůzu v jeho očích vystřídal výraz náhlého prozření.
"Vy jste to tak chtěl," zasípal. "Vy... vy jste se schválně nechal zajmout, Cravene!"
Přikývl jsem. "Ano. Doufal jsem, že vás dokážu přivést k rozumu, Lowry. Potřeboval jsem vědět, co se tu děje. Curd stál za mnou jako ochromený. Vůbec si ani nevšiml, jak jsem přemohl jeho vůli a podmanil si ji.
"Nemám vám to za zlé, Lowry," pokračoval jsem. "Hlavně ne po tom, co jsem tu viděl."

"Vy ďáble!" zasténal Temples. "Vy... vy prokletá nestvůro. Jste úplně stejný jako váš otec, Cravene. Jste ..."
"Ale přesto vám pomohu, Lowry," přerušil jsem ho. "Nebo se o to každopádně pokusím."
Ale Temples zřejmě má slova vůbec nevnímal. V jeho široce vytřeštěných očích jsem, jak se mi zdálo, viděl záblesky šílenství. Náhle vykřikl, zkroutil se, jako by dostal ránu - a pak se s neuvěřitelnou rychlostí otočil. "Wulfe!" zařval. "Chyť ho!"
Curd i vlčí muž zareagovali ve stejném okamžiku, obr ovšem o trošku rychleji. Wulf ze sebe vyrazil zvířecí vytí a s hrozivě napřaženými spáry se vrhl proti mně, ale Curd ho chytil za límec jako nějakou hračku, strhl ho uprostřed pohybu a bez jakéhokoli viditelného úsilí ho vyzvedl ze země. Snažil se, aby mu nepůsobil bolest, avšak jeho obrovské tlapy držely Wulfovy paže u těla jako ocelová lana.
"Vzdejte to, Lowry," řekl jsem. "Nechtěl bych vás taky přinutit. Věřte mi - není to nic pěkného, nebýt pánem vlastní vůle."
Templesovy oči jako by žhnuly nenávistí. "Nikdy!" zachrčel. "Mě nedostanete. To se raději zabiju."
"To není třeba, Lowry," řekla Ayres tiše.
V hlase měla něco, co mě na chvíli zmrazilo.
Mluvila stále ještě stejně klidně, téměř laskavě, ale ten neurčitý pocit ohrožení, který jsem cítil celou tu dobu, náhle narostl v pronikavé zvonění na poplach.
Prudce jsem se otočil, upřel jsem na ni pohled - a s výkřikem jsem se vrhl zpět.
Stařena se úplně změnila. Její obličej, jenž ještě před několika okamžiky byl maskou z vrásek a hluboce vrytých brázd, se počal vyhlazovat, jako by se jakýmsi bizarním způsobem čas rozběhl pozpátku. Během několika vteřin se proměnila ze staleté stařeny ve štíhlou, tmavovlasou ženu.
Ale proměna ještě pokračovala. Její obličej se náhle počal křivit, měnil se v grimasu s planoucíma očima démona a zahnutými, krvežíznivými špičáky, ruce se zkřivily ve dravčí spáry a její náhle rozpraskané rty se roztáhly v ohavný, výsměšný škleb.
"A teď už dost hloupého hraní, Cravene," zachechtala se. "Doufám, že jste se bavil dobře. Má trpělivost je už u konce."
Koutkem oka jsem zahlédl, jak Curd pustil vlčího muže a vykročil ke mně, zoufale jsem se pokoušel ho zastavit, ale cítil jsem, jak mé síly narážejí na nějakou neviditelnou zeď.
"Nemá to smysl, Cravene," zachechtala se Ayres - nebo to, v co se stařena proměnila. "Tvé síly se mým ještě zdaleka nevyrovnají." Její obličej se už docela změnil v ďábelskou tlamu, a když jsem zachytil její pohled, měl jsem pocit, jako bych hleděl přímo do samého pekla.
"Nejsi jediný, kdo umí rozeznat lež," zachechtala se. "Od první chvíle jsem tě mohla přemoci.
Ale chtěla jsem vidět, jak jsi silný." Znovu se zasmála. "A zdá se mi, že nic moc. Musím přiznat, že jsem zklamaná. Od syna Rodericka Andary bych čekala víc. Ale na tom teď už nezáleží. Curde!"
Obr mě znovu chytil oběma rukama. Jeho pracky mi sevřely krk, až jsem se začal dusit; současně mi začal tlačit hlavu dopředu. Vzpíral jsem se, kopal jsem kolem sebe, zoufale jsem ho bušil lokty do břicha, ale sevření jeho pracek snad ještě víc zesílilo; páteří mi projížděla ostrá, stále horší a horší bolest.
A pak se stalo všechno najednou. Ozval se příšerný, tříštivý zvuk, v týle mi explodovala prudká bolest a náhle mě Curdovy ruce pustily a já padl, téměř omráčený, k zemi.
Několik vteřin jsem zůstal na všech čtyřech a pokoušel jsem se rozehnat temné páry, které se mi snažily zastřít myšlenky. K mému sluchu dolehly tupé, dunivé rány, viděl jsem jakési stíny, které jsem nikterak nedokázal k oněm zvukům přiřadit, a pomalu mě zaléval pocit údivu, že jsem stále ještě naživu.
Pak jsem dostal nakopnutí do žeber a nová, pronikavá bolest mě prudce odmrštila zpět do skutečnosti. Domovní dveře byly vyrvány z pantů a vrženy dovnitř. Místnost byla plná denního světla, až jsem musel zamhouřit oči.
A mezi dveřmi se objevily dvě postavy. Nebyly ničím víc než pouhými stíny na oslňujícím pozadí, ale přesto jsem alespoň jednoho z nich poznal.
Byl to Rowlf. A když pak oba muži vstoupili bok po boku dovnitř, poznal jsem i toho druhého.
"Shannone!" zachroptěl jsem. "Kde... kde ses tady vzal?" Shannon samozřejmě neodpověděl; pochybuji, jestli vůbec má slova slyšel, neboť v tu chvíli taky Curd a vlčí muž překonali první překvapení a oba se obrátili proti vetřelcům. Za mnou Temples vytáhl z kazajky zavírací nůž, z něhož bleskurychle vyjela čepel.
Počkal jsem si, až mě míjel, pak jsem se bleskurychle vzepřel na jedné noze a druhou jsem ho kopl do čéšky. Temples překvapeně vyhekl, chvíli bezmocně šermoval pažemi a padl dopředu. Nůž mu přitom vyletěl z ruky a odkutálel se stranou. Přidal jsem Templesovi ještě jednu ránu pěstí a pak jsem ho záchytil, když se napůl v bezvědomí svezl stranou.
Když jsem se vzpřímil, byli už Curd a jeho strašný zvířecí společník u dveří. Viděl jsem, jak se Shannon chtěl právě vrhnout na obra, ale Rowlf ho zadržel, zavrtěl hlavou a sám bojovně zvedl pěsti.
"Podej si toho druhýho," zabručel. "Toho velkýho nech mně; ten skrček nebude tak nebezpečný."
V tom se samozřejmě mohl mýlit, ale Shannonovi nezbývalo času, aby protestoval, neboť v tu chvíli se mu už Wulf vrhl svými strašlivými, šestiprstými spáry po obličeji.
A vzápětí nato se jeho společník vrhl na Rowlfa.
Za jiných okolností by mě ten zápas snad dokonce i fascinoval, neboť Curd se zdál být dokonce i pro Rowlfa vskutku úctyhodný protivník. Teď jsem ale cítil jen strach. Cítil jsem, jak se nám nad hlavami zhušťuje jako neviditelný mrak cosi neznámého, temného. Duch zla, vládnoucí Innsmouthu už po dvě stě let a nyní se chystající k poslednímu úderu, a... Ayres!
Vykřikl jsem, když jsem pochopil, že jsem při tom všem docela zapomněl na čarodějnici, prudce jsem se obrátil - ale místo, kde předtím stařena stála, bylo prázdné. Čarodějnice zmizela.

Za zády se mi ozval tupý úder, následovaný naříkavým vytím. Když jsem se znovu otočil, viděl jsem, jak se Shannon a vlčí muž převalují po podlaze, zaklesnuti do sebe. Shannon vší silou bušil do napůl zvířecí kreatury, ale Wulf jako by rány ani vůbec necítil. Znovu a znovu jeho vlčí čelisti chňapaly mladému čaroději po hrdle. Shannonův obličej už byl samá krev.
Konečně jsem se vzpamatoval ze strnulosti, rychle jsem přeskočil bezvládného Templese a udeřil jsem Wulfa pěstí do týla. Vlčí muž zavyl. Stisk, kterým svíral Shannona, na chvíli polevil - a mladý čaroděj okamžitě využil šanci! Bleskurychle rozrazil Wulfovo úplné sevření, odstrčil ho od sebe a zasadil mu přesný hák na bradu. Ubohá zrůda obrátila oči v sloup, pak se sesula nazad, vzdychla a ztratila vědomí.
Rychle jsem se otočil, abych přispěchal na pomoc i Rowlfovi, ale nebylo už třeba; jeho protivník už ležel na zemi. Vrhl jsem k Rowlfovi rychlý tázavý pohled, jenž si vysvětlil zjevně správně a skoro neznatelně zavrtěl hlavou. Shannon tedy stále ještě neví, kdo opravdu jsem. A doba se mi právě teď nezdála být nejlepší k tomu, abych se mu dal poznat.
Shannon vypadal poněkud omráčeně, když jsem mu pomáhal na nohy. "Děkuji, Jeffe," zamumlal. "To bylo... na poslední chvíli." Zasténal, hřbetem ruky si otřel krev z obličeje a zmateně se podíval dolů na ležícího vlčího muže.
"Co je to za stvůru?" zeptal se rozrušeně.
"To ti vysvětlím později," odpověděl jsem. "Kde jste se tu vzali? Musíme teď ještě najít Ayres."
"Ayres?"
"Tu starou ženu, která tu byla, když -" Odmlčel jsem se, když jsem uviděl tázavý výraz jeho očí.
"Vy jste... nikoho neviděli?"
"Ženskou žádnou," přisvědčil Rowlf. "Ani mladou, ani starou - jen tady ty tři chlápky. Kde je Howard?"
"V jednom domě na druhém konci vesnice," odpověděl jsem netrpělivě. "Dojdeme pro něho později." Poklekl jsem vedle Templese. Stále ještě byl v bezvědomí, nyní ale otevřel oči, jakmile jsem mu zvedl hlavu a stiskl mu jistý nerv v týle. Věděl jsem, že ho ten dotek musí velice bolet, ale jinak to nešlo. Bylo docela možné, že teď už nejen jeho život závisel na tom, jestli domnělou stařenu najdeme.
Templesův pohled se chvíli třásl, než mě rozeznal. Otevřel ústa, ale já jsem ho předběhl, sevřel jsem jeho pohled svou vůlí a vší silou jsem mu zabránil promluvit - hlavně aby nevyslovil mé jméno.
"Poslyšte, Lowry," řekl jsem rychle. "Musíme najít Ayres. Jsem přesvědčen, že ta stará naprosto přesně ví, co se to tu děje. Kde je? Žije tady v Innsmouthu?"
Templesovy rty se roztřásly. Na čele mu vyvstal pot, ohryzek začal divoce poskakovat nahoru dolů, zatímco se zoufale snažil mi odpovědět. Ale všechno, co ze sebe vypravil, byl sled nesrozumitelných, dávivých zvuků.
Odehrálo se to velice rychle. Opět jsem měl pocit, že tu nejsme sami, jako bych cítil přítomnost jakéhosi cizího, neuvěřitelně zlého vědomí - a náhle se Temples vzepjal, vyrazil z hrdla krátký, pronikavý výkřik a zemřel.
"Co se stalo?" vydechl Rowlf polekaně.
Pomalu jsem spustil Templesovo bezvládné tělo na podlahu, vstal jsem a otočil jsem se. "Je mrtev," řekl jsem nechápavě. "Nerozumím tomu. On -"
" - byl zabit," dokončil Shannon větu.
Upřeně jsem na něho zíral. "Zabit?" opakoval jsem. "Jak jsi na to přišel?"
Shannon nervózně polkl. Na Čele se mu perlil pot a ruce se mu třásly. Pomalu zvedl ruku, přistoupil ke mně a dotkl se mé pravice.
Bylo to jako blesk, nečekané, prudce bolestivé a tak bez jakéhokoli varování, že jsem instinktivně uskočil nazpět a pokusil jsem se vymanit se z Shannonova stisku. Ale jeho ruka svírala mé prsty pevně.
A tu jsem uviděl obrazy.
V první chvíli jsem měl pocit, že jsem v naprosto neznámém prostředí, ve světě, který s tím reálným nemá vůbec nic společného, ale pak jsem pochopil, že jsem pořád ve stejném domku v Innsmouthu.
Jenom jsem teď viděl Shannonovýma očima!
Najednou zmizely všechny barvy, zůstala jen černá a bílá a pak nejrůznější odstíny šedé, jenže všechno bylo opačně. Co bylo původně tmavé, bylo teď světlé a obráceně. Blikavá svíčka na krbové římse kolem sebe rozlévala tmu, zatímco postavy Shannonova a Rowlfova se rýsovaly na černém obdélníku dveří coby světlé siluety.
Ale neviděl jsem jen ty oba jejich stíny.
Nad našimi hlavami, asi na výšku dlaně od stropu, se zdánlivě naprosto beztížně vznášelo předivo tenkých, bíle světélkujících vláken. Na první pohled byly naprosto nesmyslně propleteny a zauzlovány, a přece tvořily nanejvýš složitý vzor jako velice komplikovaná pavučina.
Tkáň se pohybovala. Všude tam, kde se nitky dotýkaly a křížily, pulzovaly maličké, zářivě jasné světelné body, podobné hvězdám, a i samotná vlákna jako by se pohupovala v nepostižitelném větru sem a tam.
A z jejího středu vyrůstal směrem dolů hadicovitý výběžek, končící v Templesově týlu...
"Bože můj!" zašeptal jsem. "Co to je?"
Shannon neodpověděl. Namísto toho ukázal ke dveřím na druhé straně místnosti. Tkáň se táhla i tam a část tenké, pulzující šedé sítě prorůstala zavřené dveře a mizela v sousední místnosti.
Věděl jsem, co bych tam uviděl. Přesto se mi srdce rozbušilo jak splašené, když jsem, veden za ruku Shannonem, přešel světnici a otevřel dveře.
Templesova žena pořád ještě spala, ale z kolébky vedle postele se ozývaly drobné kňouravé zvuky, jež vydával novorozenec.
S odporem jsem se naklonil nad kolébku a s očima rozšířenýma hrůzou jsem hleděl na stříbřitou, docela tenoučkou nitku, která jako velice jemné tykadlo klesala z tkáně pod stropem a dotýkala se hlavičky dítěte.
Vytrhl jsem se Shannonovi, otočil jsem se a vyběhl jsem z pokoje. Bizarní vize zmizela. Náhle světnice vypadala docela

stejně jako předtím, ale přesto jsem měl dojem, jako bych tu příšernou pavučinu viděl dál.
Shannon vyšel za mnou, ale když jsem se otočil a podíval se na něho, zaznamenal jsem jeho prázdný pohled. Prsty se mu nekontrolovaně škubaly, rty se bez ustání pohybovaly, aniž by z nich však vyšel sebemenší zvuk.
"Co je to s ním?" zeptal se Rowlf. Také on si podivného Shannonova chovám všiml, ale na rozdíl ode mě on neviděl to neviditelné, co tu s námi bylo v místnosti.
Chytil jsem Shannona za paži a přinutil jsem ho, aby se na mě podíval. "Shannone!" řekl jsem hlasitě. "Co je to s tebou? Mluv!"
"Požírač duší," zamumlal. Jeho slova však jako by vůbec nebyla určena mně; stále ještě vypadal jako omámený. Ne - ne omámený - otřesený - otřesený natolik, jak jsem snad dosud ještě žádného člověka neviděl. "Je ... je to on, Jeffe. Nemýlím se."
"Kdo je co?" zeptal jsem se důrazně.
Shannon na mě zíral vytřeštěnýma očima. "Všichni jsou takoví, že?" Náhle se otočil, skokem se ocitl vedle bezvládného Wulfa a strnul. Neřekl ani slovo, ale já jsem věděl, co vidí: svazek lesklých, pulzujících vláken, pronikající týlem toho nešťastného tvora, stejně jako je tomu u Lowryho, Curda - a spousty dalších. Každého mužského obyvatele Innsmouthu.
"Ne," koktal." Ne ... to ne. Ne ..."
Natáhl jsem ruku k Shannonovi, ale pohyb jsem nedokončil. Zmatek ve mně narůstal tak mocně, až jsem docela strnul.
"Co se děje, Shannone?" zeptal jsem se. "Co je to s tebou?"
"Konečně poznal, že ho obelhali, Roberte," řekl v tu chvíli jakýsi hlas za mými zády. Hlas, který jsem znal.
Hlas mého otce!
Stál za mnou, temná, napolo průsvitná postava, jakoby stín; vysoký, štíhlý, obklopený lehkou atmosférou ponurostí a smutku jako vždy, kdykoli ke mně promluvil z říše mrtvých.
Ale nejen já jsem slyšel jeho hlas; také Shannon se probral ze strnulosti a obrátil se. Oči se mu rozšířily, když uviděl tmavovlasého muže s bílým pramenem ve vlasech.
Stejným pramenem, jaký bych měl i já, kdybych si umyl barvu z vlasů.
"Roberte?" zašeptal nevěřícně. Pohled mu znejistěl. Na chvíli na mě hleděl s výrazem takového úleku, že jsem instinktivně ustoupil o krok zpátky.
"Roberte!" opakoval. "To tedy znamená, že ty..."
"Já nejsem ten, koho jsi měl zabít, Shannone," řekl Andara mírně. Jeho pohled byl vážný, ale tvrdost, s jakou hleděl na Shannona včera, byla pryč. Před čtyřiadvaceti hodinami chtěl Shannona zabít, ale teď jsem z jeho očí nedokázal vyčíst nic víc než hlubokou, upřímnou lítost. "Řekl jsem ti, že máš jít sem, a dozvíš se pravdu," pokračoval.
Shannon se hlasitě nadechl. Hlas se mu třásl tak, jako by vší silou zápasil s potřebou křičet. "Vy jste... Andara," řekl. "Roderick Andara. Ten... ten čaroděj..."
"Ano, Shannone," řekl jsem namísto Andary. "Tento muž je můj otec. Pronásledoval jsi nesprávného. Já jsem Robert Craven."

Když jsme vyšli z domu, celá vesnice byla jako po vymření. Ledový vítr roztáčel do tance prach a suché listí. Nikde ani sebemenší známky života; i ty domy vypadaly mrtvě.
A nad vesnicí se vznášela síť.
Shannon mě znovu chytil za pravou ruku a já viděl jeho očima. A cítil jsem slaboučký závan hrůzy, který se mladého čaroděje zmocňoval při pohledu na tu bizarně pulzující pavučinu.
Jak že to nazval? Požírač duší? Už jenom to označení bylo natolik zlověstné, že mi běhal mráz po zádech.
Síť se vznášela nad střechami jako stříbřitě šedý, světélkující mrak, bez jakékoli tíže a přitom jakoby naprosto netečný k větrným poryvům, vířícím v ulicích prach.
Na spoustě míst se spouštěly z pulzujícího mračna tenké hadicovité útvary a prorůstaly domy, aby se uvnitř zase rozvětvily a neviditelnými pažemi se natahovaly po lidech, kteří tu bydleli...
"Tam!"
Najednou Shannonova ruka ukázala k východu, k protějšímu konci vesnice. Tam se pavučina zhušťovala a světélkování šedavě stříbřité masy přecházelo v jasnou kouli zlověstného, přízračného světla. Pod jeho středem se nacházel malý, o samotě stojící domek, spojený s tím vzdouvajícím se oblakem nad Innsmouthem tisícem pulzujících, chvějících se, světélkujících vláken. Ať už tento útvar ovládalo cokoli, muselo to být právě v tomto domě.
Pomalu jsme se vydali k němu. Byli jsme sami - Rowlf se od nás oddělil a šel osvobodit Howarda a taky přízračná postava mého otce už zase zmizela, ale teprve potom, co na sebe s Shannonem dlouho upřeně hleděli. A taky spolu - způsobem, který mně samotnému zůstal záhadou - hovořili. Nevěděl jsem, o čem, ale Shannon vypadal ve svém nitru jako docela zhroucený muž, když se Andarova postava znovu vrátila do stínu, ze kterého předtím vystoupila. Od té doby jsme spolu vůbec nepromluvili.
Zatímco jsme se přibližovali k domu, vítr sílil, a nebyl to jen klam. Oblak se začal vzdouvat, jasné světelné záblesky vytvářely ze světla bizarní útvary netělesné děsivosti. A najednou se spustila bouře, pekelná, řvoucí, ledová smršť, jež jako by nám neviditelnýma rukama rvala šaty i vlasy. Drobné světélkující koule se jako bílé, ohnivé hvězdy oddělovaly od sítě, sršivě se vrhaly na nás dolů a zase zhasínaly jen pár metrů od Shannona a mě.
Shannon mě vedl jako bezradné dítě. Byla to jen jeho moc, jež nás ochraňovala před bouří a planoucími energetickými koulemi; příšerný potenciál energie, jenž dřímal v tomto tak jemně vyhlížejícím mladíkovi a který jsem dosud jen tušil,

avšak ve skutečnosti ještě nepoznal.
Náhle smršť ustala stejně nečekaně, jako začala, a to právě tehdy, když jsme došli až k samotnému domu. Těžkopádné, tisícem drobných, oslňujících záblesků doprovázené záškuby proběhly živoucím oblakem. A najednou bylo ticho, příšerné ticho. Shannon pustil mou ruku, hlasitě si oddechl a jediným mocným kopnutím rozrazil dveře domku.
Vytáhl jsem z hole kord, zatímco jsme bok po boku vstupovali do chatrče. Zbraň v mé ruce byla chladná a mrtvá, něco jako by mi říkalo, že mě proti tomuto protivníkovi nemůže uchránit i přes svou magickou moc.
V první chvíli jsem nerozeznával nic, protože spolu s Shannonovým dotykem zmizely i ony obrazy, které jsem viděl jeho očima. Pak se mi zdálo, jako bych zahlédl jakýsi stín; tenké, šedě blikající čáry, jež ve vzduchu vytvářely zdánlivě nesmyslný vzor.
A náhle stála před námi Ayres. Její silueta se vyloupla jakoby zpoza neviditelného závěsu a stařena se objevila se stejně útlými rameny a shrbená, jako když jsem ji viděl poprvé, současně ale jako by o padesát let omládla.
Na poslední chvíli jsem potlačil výkřik, když jsem na ni pohlédl. Byla to stejná, bizarně zkřivená ďábelská tlama, kterou jsem viděl už předtím - ale současně to byla tvář, kterou jsem znal! Tuto tvář jsem už někdy viděl. Tento výraz děsivosti a tvrdosti, tu neukojitelnou chtivost v jejích očích, jež mohla být ukojena jen pohledem na smrt a utrpení. Bylo tomu už více než rok, a já byl až dosud přesvědčen, že je už nadobro poražena a zahnána. Byla to tvář čarodějnice, jež se zmocnila kdysi Priscylly...
"Lysso!"
Děsivě přemrštěný úsměv zkřivil čarodějnici ústa. V očích se jí posměšně zablýsklo. "Cítím se poctěna, Roberte," řekla jízlivě. "Nemyslela jsem si, že mě poznáš."
Vykřikl jsem a chtěl jsem se na čarodějnici vrhnout, ale Shannon mě hrubým pohybem strhl nazpět, vyrazil mi kord z ruky a zasadil mi do prsou takovou ránu, až jsem bezmocně narazil do zdi. Potom - dříve než jsem mohl nějak zareagovat - se znovu obrátil, vykročil proti čarodějnici a zastavil se na půl metru od ní. Ruce zaťal v pěsti.
"Ty!" zašeptal rozechvělým hlasem. "Já... já jsem tomu nechtěl věřit. Zdráhal jsem se uvěřit, dokonce i když jsem poznal požírače duší. Ty!" Poslední slovo znělo jako výkřik. Zoufalý výkřik.
Lyssa přikývla. Její pohled byl studený, ale do ironického lesku jejích očí se vmísila úplně nepatrná špetka nejistoty.
"Co se do toho pleteš, Shannone? Nezapomínej, že sloužíme stejnému pánu. Dostal jsi od Necrona příkaz zabít Andarova syna."
"Proč?" zašeptal Shannon.
"Proč?" Lyssa se mečivě zasmála. "Jak to, proč, Shannone? Andara přece..."
"Víš, co myslím, Lysso," přerušil ji Shannon roztřeseným hlasem. "Ten... ten požírač duší. Ti lidé tady mohli věřit, cos jim napovídala, ale ty stejně jako já dobře víš, že Andara nemá moc vyvolat tuhle nestvůru. Ty jsi ze všech jediná, kdo ji dokáže ovládat. Tys ji sem přivolala, to ty jsi způsobila neštěstí všem mužům v Innsmouthu. Proč, Lysso?"
Lyssin pohled ztvrdl. "Za trest," řekla. "Andara uprchl, poté co zradil naši věc a spoustu z nás tak vydal smrti. Na to jsi zapomněl?"
"Ne," zachrčel Shannon. "Ale proč Innsmouth? Proč život tolika nevinných?"
"Nikdo není nevinný," vysvětlovala Lyssa netrpělivě. "Ukryli ho tady, a tak se postavili na jeho stranu, proti nám. Byli potrestáni. Je to tak prosté."
"Tak prosté?" zasípal Shannon. "Ty... ty tady mluvíš o bezmezném utrpení, které postihlo celé generace, a..."
"Jsi sentimentální, Shannone," přerušila ho Lyssa chladně. "Vždycky jsem říkala, že jsi moc měkký. Nikdo z těch, kdo se postaví proti nám, není nevinný. Poskytli útočiště čaroději a zaplatili za to." Oči se jí zúžily. "Jejich osud by ti měl být výstrahou, Shannone. Také ty jsi selhal. Měl jsi zabít Andarova syna - namísto toho mu pomáháš. Rozhlédni se kolem a přemýšlej, co se stane těm, kteří se neskloní před naší vůlí, než definitivně přejdeš na druhou stranu."
"Nejsem si jistý, jestli jsem to už neudělal," zamumlal Shannon.
Lyssa se na něj upřeně zadívala. "Ty... nás zrazuješ?" zeptala se číhavě.
Shannon zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Zradit můžeme jen věc, ke které jsme někdy patřili. A to, co jsem tady viděl, to není moje strana. Nikdy nebyla."
"Přísahal jsi," řekla Lyssa.
"Ano. Přísahal jsem, že budu sloužit našemu řádu a Mistru a chránit pravou Moc. Nikdy jsem nepřísahal, že se budu dopouštět bezpráví. A nepřísahal jsem, že budu mučit nevinné."
Dvě nebo tři vteřiny na něho Lyssa mlčky zírala. Výraz nejistoty v jejím pohledu narůstal. "Co to znamená?" zeptala se nakonec.
"Ty víš, co mám na mysli," odpověděl Shannon. Jeho hlas byl najednou docela mrazivý. Všechen hněv a nejistota z něj zmizely. "Odvolej ho," řekl jí. "Pošli tu bestii zpátky tam, odkud přišla. Sejmi z Innsmouthu kletbu!"
"A když to neudělám?" zeptala se Lyssa číhavě.
"Pak tě zabiju," odpověděl Shannon.
"Zabiješ mě?" Lyssa se usmála. "Jak zajímavé. A jak bys to chtěl udělat, blázínku?"
Shannon neodpověděl. Pomalu zvedl ruce, natáhl je směrem proti Lysse a cosi zamumlal. Nepoznal jsem sice, co se stalo, ale Lyssa se s překvapeným vyjeknutím zapotácela, narazila na stůl, a teprve pak znovu nalezla ztracenou rovnováhu.
Ale Shannonův útok ji jen překvapil, ne však skutečně ohrozil. Bleskurychle se obrátila, vyrazila ze sebe takřka zvířecí skřek a pravou rukou udělala rychlý složitý pohyb.
Najednou jako by sebou vše kolem nás trhlo. Svět se začal kroutit a deformovat naprosto nemožným způsobem a na zdánlivě nekonečnou chvíli jsem měl pocit, jako bych nahlížel do jiné, děsivé reality. Viděl jsem záblesk smrtící magické energie, jež najednou vyšlehla a zahalila Shannona, vzápětí jsem pak na ještě kratší chvilku zahlédl skutečnou podobu

Lyssy.
Pohled na ni mě přivedl takřka na samý pokraj šílenství.
Vykřikl jsem, zvedl jsem kord ze země a slepý hrůzou jsem se vrhl kolem Shannona dopředu. Lyssa se otočila a pokusila se odrazit můj výpad, ale její reakce byla o zlomek vteřiny pomalejší, než bylo třeba; ocel, ostrá jak břitva, jí udělala na rameni dlouhý, krvavý šrám.
Čarodějnice zařvala vzteky, ohnala se po mé paži a vyrazila mi zbraň z ruky. A znovu jsem pocítil rychlé, neuvěřitelně mocné zachvění veškeré reality, jako by čarodějnice rozpoutala všechny nepředstavitelné schopnosti, kterými vládla. Síly, které i Shannona stokrát převyšovaly.
A tentokrát její útok byl určen mně.
Bylo to jako úder rozhněvaného boha. Neviditelná titánská pěst mě udeřila do prsou, podrazila mi nohy a odhodila mě vzduchem na čtyři, pět metrů daleko. Narazil jsem do stěny, pocítil jsem druhý, ještě tvrdší úder a pokusil jsem se křičet. Ale nedostal jsem ze sebe ani tón. Neviditelná gigantická ruka se po mně opět natáhla, chytila mé tělo ze všech stran současně a začala ze mě vymačkávat život.
Padl jsem naznak, bezmocně jsem se svezl podél stěny k zemi a jako přes vlnící se rudý závoj jsem viděl, jak se Lyssa opět obrátila k Shannonovi. Najednou mladého čaroděje klubko šedých, vzdouvajících se stínů docela zahalilo; samé tenké nitky, podobné těm, které používal požírač duší, tenké jako vlasy a naplněné pulzujícím životem. Shannon se potácel, bezmocně kolem sebe tloukl rukama a pak se sípavým zvukem klesl na kolena. Klubko ještě víc zhoustlo a pak se začalo stále těsněji kolem něj stahovat.
Lyssa se rozesmála. "Jsi blázen, Shannone!" ječela. "Jsi stejný blázen jako Craven, jestli si myslíš, že mě dokážeš porazit. Jsi sice silný, ale ani zdaleka ne tak silný jako já. A teď zaplatíš za svoji zradu. Sama udělám to, co jsi měl provést ty. Zničím čarodějova syna! Ale napřed ať ještě vidí, jak se vede těm, kdo se postaví proti nám!"
Pravicí udělala velitelský pohyb a klubko se stahovalo stále víc a víc. Jako by mladého čaroděje počala drtit nějaká smrtící pěst s tisíci prstů, srazila ho na kolena a pak ještě víc, pak mu začala vlákna prořezávat šaty.
A pak ...
Na kratičkou chvíli to vypadalo, jako by se Shannonova postava počala rozplývat. Najednou byl jeho obrys rozmazaný, pak jeho tělo počalo průsvitnět a jako by se proměňovalo v lehoučký dým.
Magická síť povolila, propadla jeho tělem a v krátkých záškubech zůstala ležet na zemi.
Lyssa vykřikla a zděšeně zvedla ruce před ústa. Oči jí hrůzou div nevypadly z důlků.
Najednou před ní nestál Shannon, nýbrž štíhlý muž s černou bradkou, tmavými vlasy a klikatým, bílým pramenem nad levým obočím.
"Andara!" vykřikla.
Po celou jednu nekonečnou vteřinu zíral Roderick Andara beze slova na čarodějnici, pak přikývl, zvedl paži a skoro jemně se dotkl jejího ramene. Lyssa zaječela, padla na záda a zkroutila se na zemi.
"Ano, Lysso," řekl. "Jsem to já. Konečně se zase vidíme. Tak dlouho jsem .čekal na tento okamžik. Dvě stě let. Pojď - dokončíme to, co jsi začala."
Lyssa se nejistě zvedla, zírala na čaroděje a znovu začala dělat ta zvláštní zaklínací gesta. Ale tentokrát jsem cítil, jak její síly byly zachyceny jinou, mnohem mohutnější mocí a jak byly odmrštěny zpět. Zapotácela se. Její jekot zněl najednou tak vystrašeně, oči jí planuly panickým strachem.
Snad právě, pomyslel jsem si, strachem toho, kdo se považoval za nesmrtelného a náhle pochopil, že jeho čas se naplnil.
Dál jsem se už nedíval, co se stane, neboť to byl boj, do kterého mi nic nebylo.
Ale ani jsem tuto myšlenku nedomýšlel do konce a pocítil jsem neuvěřitelnou, nekonečnou únavu.
Zatímco za mými zády končil boj, jenž započal před dvěma sty lety, vyšel jsem zpět na ulici, kde už na mě čekali Howard, Rowlf a jeden velice zamyšlený mladý čaroděj jménem Shannon.